

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

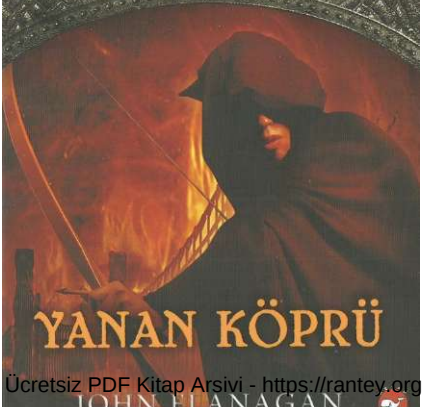
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

The illustration depicts a figure in a dark, hooded robe, possibly a assassin or a person of mystery, holding a curved sword. The figure is positioned in the foreground, looking towards the right. In the background, a bridge is engulfed in intense orange and yellow flames, suggesting a scene of destruction or conflict. The overall atmosphere is dark and dramatic, with a strong contrast between the dark figure and the bright fire.

YANAN KÖPRÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JOHN FLANAGAN

tt

GÖLGELERİN EFENDİSİ - 2

John Flanagan

özgün adı: Ranger's Apprentice - 2
The Burning Bridge

ISBN: 978-975-999-453-2

Kapak tasarımı © John Blackford, 2006
© Bu kitabın Türkçe yayını hakları, Random House Avustralya'dan

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aşlı Onat

Beyaz Balina Yayınları
Telsiz Mah. 85. Sokak Alay Apt. No: 100 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 546 86 32 / 39-46-57

Genel Dağıtım: Yelpeze Dağıtım
Telsiz Mah. 85. Sokak Alay Apt. No: 100 Zeytinburnu/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

YANAN KÖPRÜ

JOHN FLANAGAN

İngilizce aslından çeviren: Seken Yüksel Arvas

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com>

ARALUEN, PIKTA, KELTIKA MS. 643

KARAKTERLER VE YARATIKLAR

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen ufak tefek, çelimsiz bir yetim olan Will, yetimhanede şövalyelik hayalleri kurarken, kendini Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak bulur.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi sessizce hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır.

Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Gilan: Halt'un eski çırağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Morgarath: Araluen Krallığı'nın eyaletlerinden Gorlan'ın eski baronu. Ürkütücü yaratıklar olan Wargallardan oluşan bir ordu kutan Morgarath, on beş yıl önce Kral Duncan'a baş-
Gilan'ın ordu ordusu yenilmiştir. Bu beş yıldır ordu planları yapan Morgarath, artık harekete geçmeyi planlamakta.

Baron Arald: Redmont Eyaleti'nin lordu. Adil bir yönetici ve cesur bir savaşçı.

Sör Rodney: Savaş Okulu'nun başkanı ve savaş sanatları us-

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı bir çocuktur. Başta Will ile anlaşılamasa da sonradan iyi dost olurlar. Savaş Okulu'na kabul edilen Horace, kusursuz kılıç kullanır.

Alyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı, ve Redmont Kalesi Dışışleri Bölümünün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı.

Jenny: Tombul ve neşeli Jennie harika bir aşçı, ve Redmont'un aşçıbaşısı Chubb Usta'nın çırağı.

George: Pek iyi konuşamayan ama iyi yazı yazan George, Şato'daki Yazı Ustası Nigel'in çırağı.

Wargal: Yüzleri insanı andıran, tıknaz, şekilsiz varlıklar. Hayvan gibi uzun, kaba burunları ve sivri dişleri var,

Evanlyn: Wargallann elinden sağ kurtulmayı başaran ve prensesin hizmetçisi olduğunu söyleyen kız. Ancak soylulara özgü davranışlarıyla dikkat çekiyor.

Kral Duncan: Araluen'in Kralı. Aynı zamanda savaşlara bizzat katılan gözüpek bir savaşçı.

Erak: Skandiyalı kuvvetlerin öncü birliğinin lideri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com/>

GİRİŞ

Halt ile Will, üç gündür Wargalların izini sürüyordu.

İsyankâr Kumandan Morgarath'ın dört hantal, hayvani askeri, Redmont Eyaleti'nde kuzeye doğru ilerlerken görülmüştü. Bu haberi alır almaz Orman Muhafızı, küçük çırağıyla onları yakalamak için yola çıktı.

Will, kısa molalarının birinde, "Wargallar nasıl oldu da buralara kadar gelebildiler?" diye sordu. "Üç Adım Geçidi bizim elimizde değil mi? Orası Wargalları çıkamayacağı şekilde kuşatılmadı mı?"

Üç Adım Geçidi, Araluen Krallığı ile Morgarath'ın karargâhının bulunduğu Yağmur ve Gece Dağları arasındaki tek geçitti. Krallık, Morgarath ile savaşa hazırlandığından, dar geçitteki küçük, sabit garnizonları' takviye etmek için piyade ve okçulardan oluşan bir bölük gönderilmişti.

Halt, Will ile aynı fikirdeydi. "Çok sayıda Wargal için dışarı çıkmanın tek yolu, Üç Adım Geçidi. Ancak bunun gibi küçük

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com>

Morgarath'ın ülkesi, krallığın güneyinde kale gibi yükselen, barınması zor bir dağ platosuydu. Araluen ile plato arasındaki sınırları, doğudaki Üç Adım Geçidi'nden batıya kadar sarp kayalıklar çiziyordu. Kayalıklar güneybatıya kıvrıldığında, karşılarına bir başka engel daha çıkıyordu: Yarık. Bu, Morgarath'ın topraklarını Keltlerin krallığından ayıran ve denize kadar uzanan, büyük bir yeryüzü çatlağıydı.

İşte bu doğal engeller, Araluen ile komşusu Keltika'yı, Morgarath'ın ordularından son on altı yıl boyunca korumuştı. Aynı şekilde isyankâr kumandan da bu engeller sayesinde Araluen kuvvetlerinden korunmuştu.

Will, "Ben bu kayalıkların aşılabilir olduğunu sanırdım," dedi.

Halt'un yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Aslında hiçbir yer aşılabilir değildir," dedi. "Özellikle de bu uğurda kaybedeceğin canları önemsemiyorsan. Bence Wargallar, halat ve kanca kullanarak kayalıkları aşmışlardır. Havanın bozuk olduğu, bulutların ayı örttüğü bir geceyi beklemişlerdir. Sınır devriyelerini ancak böyle atlatabilirler."

Halt, ayağa kalktı. Bu hareket, molalarının bittiğinin işaretiydi. Will de onunla birlikte kalktı ve atlarına doğru yürüdüler. Halt, atın eyerine binerken, hafifçe homurdandı. İki Kalkara ile dövüşürken aldığı yara, az da olsa hâlâ canını yakıyordu.

"Önemli olan buraya nasıl geldikleri değil," diye sözlerine devam etti. "Asıl önemli olan nereye gittikleri ve neyin peşinde oldukları."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com/>

homurtularla karışık bir koşuşturma ve kılıç sesleri duyuldu.

"İşte şimdi sorularımızın yanıtını almak üzereyiz!" dedi Halt.

Eliyle çabucak bir ok seçip iri, uzun yayına yerleştirirken, Abelard'ı mahmuzlayarak dörtlale koşturdu. Will de aceleyle Çekici'nin eyerine atladı ve Halt'un peşinden dörtlale yola çıktı. Atını, Halt gibi ellerini kullanmadan süremiyordu henüz. Sol elinde yayını hazır tutarken, sağ eliyle de dizginleri tutması gerekiyordu.

Yön seçimini, özel eğitilmiş Orman Muhafızı atlarına bırakıp, seyrek ormanlık alanda ilerlediler. Birdenbire kendilerini ağaçsız, geniş bir çayırılıkta buldular. Halt, Abelard'ı durdurdu. Çekici de onun yanına yanaştı. Will, dizginleri Çekici'nin boynuna bıraktı ve sağ eliyle kılıfından çektiği oku, yayına yerleştirdi.

Çayırılığın tam ortasında duran büyük bir incir ağacı, göğe doğru uzanıyordu. Ağacın dibinde küçük bir kamp alanı vardı. Kamp ateşinin dumanı, hâlâ hafif hafif tütüyordu. Ateşin hemen yanında bir çantayla, katlanmış bir battaniye vardı. Dört Wargal, sırtını ağaca yaslamış, yalnız bir adamın etrafını sarmıştı. Adam, onları uzak tutmak için uzun kılıcını çekmişti ama Wargallar, bir fırsatını bulup ona saldırmak için aldatıcı, küçük hamleler yapıyorlardı. Ellerinde kısa kılıçları ve baltaları vardı. Bir tanesi ise, elinde ağır bir demir mızrak tutuyordu.

Yaratıkları gördünce, Will'in kalbi duracak gibi oldu. Bu kadar uzun süre izlerini takip ettikten sonra onlarla böyle birdenbire, sıradan bir yerde karşılaşmaları çok şaşırtıcıydı. Wargalların çabucak izlerini, uzun boylu adamın arkasından tuttu. Bu sırada hırladıkları için, dişleri iyice ortaya çıkmıştı. Kabarık

bir postla kaplı gövdelerine siyah, deri zırhlar geçirmişlerdi. Adam da onlar gibi giyinmişti. Onların hamlelerini savuşturmaya çalışırken, sesi, korkudan çatlak çatlak çıkıyordu.

"Uzak durun! Beni Lord Morgarath görevlendirdi. Yaklaşmayın, size emrediyorum! Size Lord Morgarath adına emrediyorum!"

Halt, Abelard'ı hafifçe dürterek, yayına koyduğu oku çekmek için kendine yer açtı.

"Silahlarınızı indirin! Hepinize söylüyorum!" diye bağırdı. Dört Wargal ile adam, şaşkınlıkla ona döndü. Şimdi Halt'un üzerine beş çift göz dikilmişti. İlk önce mızraklı Wargal kendini topladı. Kılıçlı adamın dikkatinin dağıldığını fark edince, ileri doğru atılıp mızrağı adama sapladı. Bir saniye sonra, Halt'un oku Wargalin kalbine girmişti bile. Wargalin cansız bedeni, yaralı kurbanının yanına devrildi. Kılıçlı adam dizlerinin üzerine düşerken, diğer Wargallar iki Orman Muhafızı'na hücum etti.

Wargallar, ayaklarını ayı gibi yere sürte sürte, inanılmaz bir hızla onlara doğru yaklaşıyorlardı.

Halt, ikinci okuyla soldaki Wargali yere indirdi. Will ise okunu sağdaki Wargala fırlattı, ama ok yaydan çıkar çıkmaz, vahşi yaratığın hızını doğru hesaplayamadığını fark etti. Ok, Wargalin bir saniye önce bulunduğu yerden vınlayarak geçti gitti. Will, hemen başka bir ok almak için elini kılıfa attı. O sırada Halt'un üçüncü oku, ortadaki Wargalin göğsünün tam ortasına isabet etti. Yaratık acı içinde bağırırken, Will, onu

dehşete düşürecek kadar yakına gelmiş olan, son canlı Wargala ikinci okunu fırlattı.

Vahşi gözleri ve san dişleri görünce yüreği ağzına gelen Will, okunu atar atmaz, ıskaladığını anladı. Wargal, neredeyse çocuğun üzerine atlayacaktı.

Vahşi yaratık zafer çılgılığı atarken, sahibinin yardımına Çekici yetişti. Küçük at, arkaya doğru gerindi ve ön toynaklarıyla yarattığı çifteledi. Sonra da geri çekileceğine, ona doğru birkaç adım daha ilerledi. Afallayan Will, eyere zar zor tutunuyordu.

Wargal da Will kadar şaşkındı. O da tüm Wargallar gibi atlardan korkuyordu. Bu korkunun tohumu, on altı yıl önce, Araluen süvarilerinin Morgarath'ın ilk Wargal ordusunu darmadağın ettiği Hackham Çayın Savaşı'nda atılmıştı. Wargal, bu şimşek gibi çakan çiftelerin karşısında bir saniye daha durmaya cesaret edemedi.

O sırada Halt'un dördüncü oku boğazına saplandı. Çok yakın mesafeden atıldığı için, ok, Wargalin boğazını parçalayıp geçmişti. Vahşi bir çılgılık atan Wargalin cansız bedeni, çayıra yuvarlandı.

Will, beti benzi atmış bir halde atından indi, neredeyse yere kapaklanacaktı. Ayakta durabilmek için Çekici'ye dayandı. Halt hemen atından atladı ve çocuğun yanına gidip ona sarıldı.

"Korkma, Will," dedi. Onun gür sesi, Will'i biraz olsun rahatlatı. "Geçti artık."

Will, hiç beklemediği bir anda başına gelenlerden sinmiş halde, başını salladı.

"Halt, iki kez... ıskaladım! Birden telaşa kapılıp ıskaladım!" Ustasını büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını düşünüp utanıyordu. Halt'un kolları gevşedi. Will başını kaldırıp karşıındaki sakallı yüze, koyu, derin gözlere baktı.

"Sabit bir hedefi vurmakla Özerine saldıran bir Wargali vurmak, aynı şey değildir. Hedef, genellikle seni öldürmeye çalışmaz." Halt, son cümleyi daha yumuşak bir tonda söylemişti. Will'in dehşet içinde olduğunu farkındaydı. Çocuğun yaşadıklarını düşününce, tepkisinin normal olduğunu düşündü.

"Ama... ıskaladım..."

Halt, kendinden emin bir sesle "Yine de bu deneyimden bir şey öğrendin," dedi. "Gelecek sefere ıskalamazsın. Artık aceleyle rastgele atılan iki ok yerine, düşünülmüş bir okun daha çok işe yaradığını biliyorsun." Ardından Will'in kolundan tuttu ve onu incir ağacının altındaki kamp alanına doğru çevirdi. "Bakalım burada neler varmış," diyerek konuyu kapattı.

Kara giysili adamla Wargalin cansız bedenleri, yan yana yatıyordu. Halt, adamın yanında diz çökerek, cesedin yüzünü çevirdi ve şaşkınlıkla ışık çaldı.

Kendinden başkasının zor duyacağı bir sesle "Bu Dirk Readier," dedi. "Burada karşılaşmayı bekleyeceğim son kişi."

Will, "Onu tanıyor musun?" diye sordu. Halt'un da tahmin ettiği gibi Will, doyumsuz merakı sayesinde birkaç dakika önce yaşadığı korkuyu unutmuştu bile.

Orman Muhafızı, "Beş altı yıl önce onu krallıktan sürmüştüm," dedi. "Hem korkaktı hem de katilin tekiydi. Ordudan kaçıp, Morgarath'ın tarafına geçti." Halt bir an sustu. "Anlaşılan Morgarath, onun gibi insanları toplamakta uzman olmuş. Peki, ama onun burada ne işi vardı?"

Ücretsiz PDF Kıtıp Arsivi - https://www.pdfkitap.com/

Orman Muhafızı, "Norka'nın" geldiğini biliyordu," diye bir fikir attı ortaya. Halt başını salladı.

"Mümkün değil. Wargallar onun peşindeydi. Ve böyle bir şeyi Morgarath'dan emir almadan yapmazlar. Reacher, onun için çalışıyorsa, Morgarath böyle bir emir vermez. Bence Reacher yine saf değiştiriyordu. Morgarath'dan kaçtığı için Wargallar da peşine düştü."

Will, "Ama neden?" diye sordu. "Neden yine taraf değiştiresin ki?"

Halt omuz silkti. "Savaş kapıda. Bunun gibi adamlar tatsız işlerden hoşlanmazlar."

Kamp ateşinin yanındaki çantaya uzanıp, içini didik didik aramaya başladı.

Will, "Özellikle aradığın bir şey var mı?" diye sordu. Halt tek kaşını kaldırdı. Çantayı karıştırmaktan sıkılarak, içindekileri yere boşalttı.

"Morgarath'dan kaçıp Araluen'e dönüyorsa, elinde özgürlüğü için pazarlık edebileceği bir şey olmalı diye düşünüyorum. Böylece..." Halt, yedek giysiler, kap kaçaklar arasındaki katlı parşömen kâğıdını eline alınca, sesi çıkmaz oldu. Hemen kâğıda baktı. Tek kaşı, yine yavaşça kalkmıştı. Kır saçlı Orman Muhafızı ile bir yıla yakın zaman geçirdiği için Will, onun bu mimisinin bir şaşkınlık nidasına denk olduğunu biliyordu. Bildiği bir diğer şey de, okumayı bitirmeden soru sorarsa, ustasının onu duymazlıktan geleceğiydi. Will, Halt'un parşömeni katlayıp ona bakmasını bekledi. Sonunda Halt, çocuğun gözlerindeki soru dolu bakışı fark

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com>

Halt, "Önemli denebilir," diye yanıtladı. "Görünüşe göre

yakında çıkacak savaş için Morgarath'ın planlarını ele geçirdik. Bence bunları hemen Redmont'a götürmeliyiz."

Yumuşak bir ısıklık çaldı. Abelard ile Çekici, hızla sahiplerinin yanına geldiler.

Orman Muhafızları'nın atlan kokusunu almasını diye, yüzlerce metre uzaklıkta saklanan bir düşman, dikkatle ikisini izliyordu. İki Orman Muhafızı olay yerinden ayrılırken, düşman da yönünü güneye, kayalıklara çevirdi.

Artık Morgarath'a planlarının işe yaradığını haber vermenin vakti gelmişti.

BİR

Yalnız atlı, Redmont Kalesi'nin aşağısındaki ağaçların arasında yer alan küçük kulübenin dışında atının dizginlerini çektiğinde, vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Atın peşinden gelen yüklü midilli de sallana sal lana ilerleyip durdu. Gençliğin verdiği kolaylıkla hareket eden uzun boylu atlı, eyerden atladı ve alçak çatıya çarpmamak için son anda başını eğerek, dar verandaya çıktı. O sırada evin bitişiğindeki ahırdan, hafif bir kişneme sesi geldi. Atlının kendi atı da başını kaldırıp bu selama cevap verdi.

Atlı kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdığında, perdeli pencerenin ardından bir ışık sızdığını gördü. Bir an kapıyı çalıp çalınmakta kararsız kaldı. Işık, odanın bir ucundan diğer ucuna doğru ilerledi ve bir saniye kadar kısa bir zaman içinde, kapı açıldı.

Halt, "Gilan," dedi. Sesinde şaşkınlık belirtisi bile yoktu. "Burada ne işin var?"

Eski ustasıyla yüz yüze gelince, genç Orman Muhafızı şüpheli bir edayla güldü. "Nasılsın, Halt?" diye sordu. "Daha önce hiç böyle geçeni bir yarımdeneyimden geçemediğimi nasıl bildin?"

Halt, Gilan'ın dediğini umursamadan, ona eve girmesini işaret etti. Arkasından kapıyı kapattı ve küçük, düzenli mutfağına gitti. Sobanın üzerindeki havalandırma deliğini açarak, içindeki kömürlerin yeniden parlamasını sağladı ve bir avuç çirayı ateşe attı. Sonra bakır çaydanlığı aldı, içinde bol su olduğundan emin olmak için havada salladı ve kazanın üzerine koydu.

Nihayet ağzını açıp, "Birkaç dakika önce atının sesini duydum," dedi. "Ardından Abelard'ın onu selamladığını işittim. Gelenin bir Orman Muhafızı atı olduğunu anladım." Çok basit bir açıklaması olduğunu ima ederek omuz silkti. Ama Gilan yine güldü.

"En azından bu, tahminini elli kişiye düşürür, öyle değil mi?" dedi. Halt, merhametli bir bakışla başını yana yatırdı.

"Gilan, sen yanımdayken belki bin kez ilk basamakta tökezlediğini duydum," dedi. "Bırak da bu sesi bir kez daha tanıyabilirim."

Genç Orman Muhafızı, söyleyecek sözü kalmadığını ima ederek ellerini açtı. Pelerininin tokasını çıkardı ve onu bir sandalyenin arkasına astı. Sonra sandalyeyi biraz daha sobaya yaklaştırdı. Soğuk bir geceydi. Halt'un başka birini daha bekliyormuş gibi ölçüp biçerek kahve hazırladığını gördü. O sırada evin arka odasının kapısı açıldı ve Will, küçük oturma odasına girdi. Giysilerini, alelacele pijamasının üzerine geçirmişti. Saçı ise yataktan yeni çıkmış gibi karmakarışık.

"İyi geceler, Gilan," dedi hiç bir şey olmamış gibi. "Seni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com>

Gilan, çaresizce bir çocuğa bir de Halt'a bakıp "Gecenin

bir yarışında gelmem kimseyi şaşırtmadı mı yani?" diye sordu. Sobayla uğraşan Halt, güldüğü görünmesin diye yüzünü çevirdi. Birkaç dakika önce, atlar kulübeye yaklaşırken Will'in aceleyle cama koştuğunu duymuştu. Belli ki چراغی, Halt'un Gilan'la konuşmasını duymuştu ve bu beklenmedik ziyarete şaşırmamış gibi yapıyordu. Ancak ne yaparsa yapsın, Will'in bu ani ziyaretin nedenini öğrenmek için meraklan çatladığını gayet iyi biliyordu Halt. Böylece, onun bu küçük oyununu bozmaya karar verdi.

"Geç oldu. Will," dedi. "İstersen yatağına dön artık. Yarın yorucu bir gün olacak."

Will'in heyecansız tavrı, aniden yerini üzüntüye bıraktı. Ustasının tavsiyesi, emir demekti. Bunun üzerine, hiçbir şey olmamış gibi görünme çabası uçu gitti.

"Lütfen, Halt!" diye haykırdı çocuk. "Neler döndüğünü bilmek istiyorum!"

Halt ve Gilan, birbirlerine bakıp güldüler. Aslında Will, daha iki adım atmadan Halt'un onu yatağına gönderecek tavsiyesini geri almasını bekliyordu. Kır saçlı Orman Muhafızı, dumanı tüten üç kupa kahveyi mutfak masasının üzerine koyarken, yüzündeki ciddi ifade bozulmadı.

"İyi ki kahveyi üç kupa yapmışım, değil mi?" dedi. Will, ustasının ona takıldığını fark etti. Şaşırdı ve gülümsedi, sonra da iki büyüğünün yanına oturdu.

"Pekâlâ Gilan, چراغım meraklan çatlamadan önce bu beklenmedik ziyaretinin nedenini söyler misin?"

"Orman'daki kuldüğün kavağı pırlağ içim gelmiş. Artık Morgarath'ın aklındakini bildiğimize göre, gelecek ayın ka-

raniğundan önce, yani Morgarath, Üç Adım Geçidi'nde ortaya çıkmadan kral, ordusunun Uthal Ovaiaı'nda hazır olmasını

Ele geçirilen belgelerden epeyce bilgi edinmişlerdi: Morgarath'ın planına göre, beş yüz Skandiyalı asker bataklık bölgeden geçerek, Üç Adım Geçidi 'ndeki Araluen garnizonuna saldıracaktı. Geçit savunmasız olduğunda, Morgarath'ın Wargallardan oluşan ana ordusu ortaya çıkarak, Uthal Ovaiaı'nda savaşmak için harekete geçecekti.

Halt, yavaşça başını sallayarak, "Yani Duncan, ondan önce davranmak istiyor," dedi. "İyi fikir. Böylece savaş alanında kontrol bizde olur."

Will de başını salladı. Aynı derecede ciddi bir ses tonuyla ekledi. "Morgarath'ın ordusunu da geçitte sıkıştırırız."

Gilan, yüzündeki alaycı gülümsemeyi saklamak için hafifçe yüzünü çevirdi. Çirakken, o da Halt'u bu kadar taklit ediyor muydu diye merak etti. Büyük ihtimalle kendisinin de Will'den farksız bir çirak olduğunu düşündü.

"Aksine," dedi, "ordu hazır olur olmaz, Duncan önce orduyu geride tutarak Morgarath'ın Uthal Ovaları'na çıkmasına izin vermeyi planlıyor."

Will'in sesi, birden şaşkınlıkla yükseldi. "Uthal Ovaları'na çıkmasına mı?!" diye bağırdı. "Bu kral delirdi mi? Hem ne

Birden iki Orman Muhafızı'nın da ona baktığını fark etti.

Halt'un tek kaşu havadaydı, Gilan'ın yüzünde de tuhaf bir gülümseme vardı.

"Yani şey demek istiyorum..." Bir an sözlerine devam ede-

medi. kralın aklının ne derece başında olduğunu sorgulamak hainlik miydi, emin değildi bundan. "Darılmayın, gücenme-

Halt, "Eminim kral da bacak kadar bir Orman Muhafızı çırağının, onun deli olduğunu düşünmesine darılmaz," dedi. "Krallar genellikle böyle şeyler duymaya bayılırlar."

"Ama Halı... Bunca yıldan sonra Morgarath'ın dışarı çıkmasına izin vermek, sence de..." Tam tekrar "delilik" diyecekti ki vazgeçti. Birden aklına, Wargallarla son karşılaşması geldi. Onlar gibi binlerce iğrenç yaratığın, geçitten hiçbir engelle karşılaşmaksızın, dalga dalga çıkmasının düşüncesi bile kanını dondurdu.

İlk yanıt veren Halt oldu: "İşte asıl önemli olan da bu. Will; bu karşılaşmanın *bunca yıldan sonra* olması. On altı yılımızı arkamızı kollayarak, Morgarath'ın neyin peşinde olduğunu merak ederek geçirdik. Bu kadar zaman içinde, güçlerimizin büyük bir kısmı, kayalıklardaki üsleri devriye gezmekle. Üç Adım Geçidi'ni korumakla uğraştı durdu. Morgarath, istediği anda bizi vurabilirdi. Senin de çok iyi bildiğin gibi, Kalkaralar bunun son örneği oldu."

Gilan, hayranlıkla eski ustasına baktı. Halt, kralın planının ardında yatanı hemencecik anlamıştı. Halt'un neden kralın en saygın danışmanlarından biri olduğunu, bir kez daha anladı.

"Halt haklı, Will," dedi Gilan. "Üstelik başka bir neden daha var. Nispeten barış halinde geçen on altı yılın ardından, insanlar gitride rahata alınıyor. Elbette Orman Muhafızları'nı kastetmiyorum. Onların diğer sağlayan köylüler, girdapın batan denizler ve kuzeydeki uzak eyaletlerin Savaş Ustaları'ndan söz ediyorum."

Halt, "Bazı insanların çiftliklerini bırakıp savaşa gitmek konusunda ne kadar gönülsüz davrandıklarını kendi gözlemlerle gördün," dedi. Will başını salladı. Halt ile ikisi, orduya katılacak erkekleri toplamak için, bir hafta boyunca Redmont Eyaleti'ndeki kuş uçmaz kervan geçmez köyleri dolaşmışlardı. Birkaç kez düşmanca tavırlarla karşılaşmışlar, Halt'un kişiliğinin ve ününün verdiği güç sayesinde, bu düşmanlığı bastırabilmişlerdi.

"Kral Duncan, artık buna bir son vermek gerektiğini düşünüyor," diye devam etti Gilan. "Şimdiye kadar hiç olmadığımız kadar güçlüyüz. Bundan sonra oyalanmamız, bizi zayıflatmaktan başka bir işe yaramaz. Morgarath'tan sonsuza dek kurtulmak için elimize geçen en büyük fırsat bu."

Halt, "Bütün bunlar hâlâ ilk sorumu yanıtlamıyor," dedi. "Gecenin bir yarısında seni buraya ne getirdi?"

Gilan, çabucak ve kendinden emin bir tavırla, "Crowley'den aldığım emirler," diye yanıtladı ve masanın üzerine bir belge bıraktı. Halt, Gilan'a som dolu bakışlar atıp, belgeyi açtı ve okudu. Will, Crowley'nin Orman Muhafızları'nın Kumandanı, aynı zamanda birlikteki elli Orman Muhafızı'nın en kıdemlisi olduğunu biliyordu. Halt, okuduktan sonra belgeyi tekrar katladı.

"Anlaşılan bu savaş belgelerini. Keklerin Kralı Swyddned'e götürüyorsun," dedi. "Herhalde Duncan'ın birkaç yıl önce onunla imzaladığı ortak savunma anlaşmasına başvuruyorsunuz, yanılıyor muyum?"

Gilan, mis kokulu kılıncından zevkle bir yudum daha alırken başını salladı. "Kral, toplayabildiğimiz tüm birliklere bizim yacımız olacağını düşünüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com/>

Halt dalgın dalgın başını salladı. Yumuşak bir sesle, "Böyle düşünmekte de haksız sayılmaz," dedi. "Ama...?" Kuşkululu bir tavırla ellerini açtı. Sanki Gilan belgeleri Keltika'ya götürünce, ne demek istediğini daha iyi anlayacakmış gibi bir hareketi bu.

"Şey," dedi Gilan, "*Keltika'daki* resmi elçilik." İlk kelimeyi biraz daha vurgulu söylemişti. Halt, anladığını belirtmek için başını salladı.

"Elbette," dedi. "Eski Kelt geleneği."

"Daha çok batıl bir inanç," diye yanıtladı Gilan, başını sallayarak. "Bence saçma sapan bir zaman kaybından başka bir şey değil."

"Elbette," dedi Halt. "Ama Keltler bu konuda çok ısrarcı, sen ne yapabilirsin ki?"

Will, başını tekrar Halt'tan Gilan'a çevirdi. İki Orman Muhafızı, neden söz ettiklerini gayet iyi biliyor gibiydiler. Will'e göreyse yabancı bir dilde konuşuyorlardı sanki.

Gilan, "Normal zamanlarda problem değil," dedi, "ama savaş için bunca hazırlık yapılırken, bir de bununla uğraşmak zor. Elimizde boşa harcayacak insan yok. O yüzden Crowley de düşündü ki..."

"Sanırım ne demek istediğini anladım," dedi Halt. En sonunda Will daha fazla dayanamadı.

"Ama ben anlamadım!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına siz ikiniz, neden söz ediyorsunuz? Hâlâ aynı dili konuşuyoruz, öyle değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com/>

Halt, düşünmeden hareket eden genç çırağına bakmak için yavaşça döndü. Kızmak üzere olduğu, tek kaşının kalkmasından belliydi. Will'in az önceki coşkunu hali geçti ve "Affedersin Halt," diye mırıldandı. Yaşlı Orman Muhafızı, başını salladı.

"Uzun lafın kısıası Will, Gilan onunla Keltika'ya gitmen için sana izin verip veremeyeceğimi soruyor."

Gilan, Halt'un sözlerini başıyla onayladı. Will aniden gelişen olaylardan dolayı şaşkına dönmüştü. Tek kaşını kaldırıp, "Ben mi? Keltika mı? Orada ne işim var?" diye sordu.

Kelimeler ağzından çıktığı anda da söylediklerine pişman oldu. Halt'un karşısında böyle konuşmaması gerektiğini, şimdiye dek çoktan öğrenmiş olmalıydı. Halt, çocuğun sorusuna vereceği yanıtı düşünürken, dudaklarını büzdü.

"Haklısın, belki Keltika'da yapabileceğin pek bir şey yok... ama asıl sorman gereken şeydi: Buradaki işinden ayrılabilir misin?"

Will'in "Ama neden..." diye başladığı cümlesi yarım kaldı.

Halt, onun niçin Keltika'ya gideceğini isterse söyler, istemezse söylemezdi. Will, ne kadar üzerine düşerse düşsün, Halt'a zorla bir Şey syletemeyeceğini biliyordu. Ve ne kadar çok soru sorarsa, ustasının susmaktan o kadar zevk alacağını düşünmeye başladı. Neyse ki, Halt'un istediğinde ne kadar ağzı sıkı olabildiğini hatırlayan Gilan, insafa geldi.

"Gerekli sayıya ulaşmak için sana ihtiyaım var. Will," dedi. "Kelt geleneklerine göre, resmi elçilerin üç kişiden oluşması gerekiyor. Bunda çok ısrarlılar. Drtst olmak gerekirse Halt da haklı. Burada, Araluen'de işini bir süreliğine bırakabilecek tek kişi sensin." Gilan, söylediklerinden biraz pişmanlık duyarak sırttı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa Őöyle de diyebiliriz: Birlikteki en genç Orman Muhafızı olduğum için, bu görev bana verildi."

Gilan'ın en azından sorulara yanıt vermeye eğilimli olduğunu gören Will, bir soru daha sordu: "İyi de niye üç kişi? Haberi bir kişi götüremiyor mu?"

Gilan i çekti. "Dediğimiz gibi bu, Keltlerin batıl bir inancı. Tarihi ta Keltlerin, Skotlarlann' ve İberyalıların" birlikte yer aldıkları eski Kelt Meclisi'ne dayanıyor. Bu uluslar, o zamanlar l hkmdarlıkla ynetiliyorlardı."

"Gilan'ın demek istediği Şu," diyerek araya girdi Halt. "Gilan, elbette haberi onlara tek başına götürebilir. Ama yalnız giderse, Keltler gerekli düzene ve protokole karar verene kadar Gilan'ı günlerce hatta haftalarca bekletirler, sonra da baş-

"Tarih ncesi ve ilkağ döneminde yaşayan Avrupa kavimlerinden, iskoların

ataları (CN)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com/>

ataları (CN)

larından savarlar. Oysa boşa harcayacak zamanımız yok. Bu gelenekle ilgili eski bir Kelt atasözü var: *Bir kişi aldatabilir, iki kişi komplo kurabilir. Uç ise güvendiğim sayıdır.* ”

Will, Halt’un sözlerinden incinerek, “Yani beni, burada yalnız idare edebileceğin için gönderiyorsun, öyle mi?” dedi. Halt, Will’in gururunu biraz - ama yalnızca biraz - okşama vaktinin geldiğini düşündü.

“Şey, elbette sensiz de idare edebilirim. Ama önümüze geleni elçi olarak gönderemeyiz. Üç elçinin de bir şekilde resmi unvanı ya da konumu olmalı. Sözgelimi, yalnızca asker olmaları yetmez.”

“Sen de,” diye ekledi Gilan, “Orman Muhafızları Birliği’nin bir üyesisin. Bu da Keltler için oldukça itibarlı bir unvan.”

“Ben yalnızca bir çırağım,” dedi Will. Bu cümlesine karşılık, iki adamın itiraz ederecesine başlarını sallaması, Will’i çok

Halt sertçe, “Üzerinde Meşe Yaprağı taşıyorsun ya,” diye yanıtladı. “Bronz ya da gümüş olmuş ne fark eder? Sen bizden birisin.”

Ustasının ağzından bu cümleleri duyunca, Will’in yüzü fark edilir biçimde aydınlandı. “Şey,” dedi, “madem öyle diyorsunuz, Gilan’a zevkle katılırım.”

Halt, ona duygularını belli etmeyen bir bakış attı. Belli ki gurur okşama faslının sonu gelmişti. Kasatlı olarak Gilan’a dönüp, “Aklına üçüncü elçi olacak başka gereksiz kimse gelmiyor mu?” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitaparsivi.com>

crowley’in moralinin yerini alması için, gümüş elçinin omuz silkti. “Crowley’nin beni buraya göndermesinin bir

başka nedeni de bu," dedi. "Redmont, büyük bir eyalet olduğu için, burada yeri doldurulabilecek birini bulmanın daha kolay olacağını düşündü. Senin aklına başka biri geliyor mu?"

Halt, birini bulana kadar düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. "Bence tam da ihtiyacın olan üçüncü kişiyi bulduk," dedi. Sonra da Will'e döndü. "Sen git uyu. Ben Gilan'a atları hazırlamasında yardım edeceğim, sonra da birlikte kaleye gideceğiz."

Will başını salladı. Halt, uykudan söz etmişken, birden esnemek için kendini zor tuttu. Yerinden kalkıp odasına gitti.

"Sabah görüşürüz, Gilan."

Gilan gülümseyerek "Sabahın köründe," dedi. Will, çok korkmuş gibi gözlerini devirdi.

"Böyle diyeceğini biliyordum."

Halt ile Gilan, Redmont Kalesi'ne giden yolda, tatlı bir sessizlik içinde ağır ağır yol alıyordu. Eski ustasının tavırlarına alışık olan Gilan, Halt'un konuşmak istediği bir şey olduğunu hissetti. Kısa bir süre sonra kıdemli Orman Muhafızı sessizliği bozdu.

"Will'in de tam olarak böyle bir şeye ihtiyacı vardı," dedi. "Onun için endişelenmeye başlamıştım."

Gilan, tek kaşını kaldırdı. Deli dolu genç çırağı seviyordu. "Niye endişeleniyorsun?" diye sordu.

Halt, "Gecenin beşti. Wandallanla fırtınalı bir geceydi çok sıkıntı çekti," dedi. "Cesaretini yitirdiğini sanıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com/>

"Peki, gerçekten öyle mi?"

Halt, kararlı bir tavırla başını salladı. "Elbette hayır. Hatta birçok yetişkinden daha cesur. Wargallar üzerimize saldırdığında okuna davrandı ama isabet ettiremedi."

Gilan omuz silkti. "Bunda ayıplanacak bir şey yok ki. Daha on altı yaşında bile değil. Sonuçta mücadeleden kaçmadı, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Bırakıp kaçmadı. Hatta bir atış daha yaptı. Sonra Çekici, Wargala çifte attı. Ben de son darbeyi indirdim. Çekici çok iyi bir at."

Gilan, "Çok da iyi bir sahibi var," dedi. Halt başını salladı.

"Haklısın. Bence tüm bu savaş hazırlıklarından birkaç hafta uzak kalmak, çocuğa iyi gelecek. Seninle, bir de Horace ile biraz zaman geçirirse, bu sıkıntıyı atlatabilir."

"Horace'la mı?" diye sordu Gilan.

"Sanırım üçüncü elçi de o olacak. Savaş Okulu'nun çıraklarından biri, Will'in de arkadaşı." Halt birkaç dakika düşündü, sonra da kendi kendine başını salladı. "Evet. Kendi yaşlılarıyla birkaç hafta geçirmek, ona iyi gelecek. İnsanlar bazen ona biraz sert davrandığını söylüyorlar."

"Sen mi? Sert davranmak mı? Hangi densiz demiş onu?" dedi Gilan. Halt şüpheyle ona baktı. Gilan'ın gülmemek için kendini zor tuttuğu çok belliydi.

"Biliyorsun, Gilan," dedi Halt, "Dalga geçebilmek için zeki olmaya gerek yoktur. Hatta zekâ kırıntısı taşımaya bile gerek

Halt ile Gilan kaleye vardıklarında, vakit gece yansını geçmişti. Ama Baron Arald'ın odasının ışığı, hâlâ yanıyordu. Baron ile Redmont'un Savaş Ustası Sör Rodney'nin üzerinde çalışması gereken birçok plan vardı. Krallık ordusunun diğer kısmıyla buluşacakları Uthal Ovaları'na gitmek için hazırlık yapmaları gerekiyordu. Halt, Gilan'ın neye ihtiyacı olduğunu söyler söylemez Sör Rodney, Orman Muhafızı'nın aklında yatıanı anladı.

"Horace'ı mı istiyorsun?" diye sordu. Ufak tefek, sakallı Orman Muhafızı, neredeyse belli belirsiz başını salladı.

Savaş Ustası, odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek düşündü. "Evet, hiç fena fikir değil," dedi. "Bu görev için gerekli unvana sahip. Çırak bile olsa, sonuçta Savaş Okulu'nun bir üyesi. Onu hafta sonu buradan aynlacak kuvvetten alabiliriz, ayrıca..." Burada cümlesine ara vererek Gilan'a anlamlı bir bakış attı. "Yol boyunca sizden de faydalanabilir."

Genç Orman Muhafızı, ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona baktı. Sör Rodney durumu biraz daha açıkladı. "O, en iyi öğrencilerimden biri; sanki kılıçla doğmuş. Daha şimdiden Savaş Okulu'nun birçok öğrencisinden daha iyi. Ama hayata yaklaşımı biraz fazla ciddi ve katı. Disiplinden pek anlamayan iki Orman Muhafızı olarak, ona birazcık rahat olmayı öğretebilirsiniz."

Yaptığı sakayla kimseyi incitmek istemediğini göstermek için gülümseyen Arald'ın gözleri, Gilan'ın başını omzuna takıldığı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com/>

Bir Orman Muhafızı'nın kılıç taşınması, alışılmadık bir şeydi. "Sen MacNeil ile çalışan Orman Muhafızısın, öyle değil mi?"

Gilan başıyla onayladı. "Kılıç Ustası. Evet, o benim."

Sör Rodney, uzun boylu, genç Orman Muhafızı'na daha ilgili bakarak "Hmmm," diye mırıldandı. "Belki yolda Horace'a birkaç numara öğretebilirsin. Bunu yaparsan, sana minnettar kalırım. Horace'ın ne kadar çabuk öğrendiğini sen de göreceksin."

Gilan, "Memnuniyetle," diye yanıtladı. Sözü edilen savaşçı çırağını merak etmişti. Halt'un çırağıyken Sör Rodney'nin, Savaş Okulu'nda kimseyi hak ettiğinden fazla övmediğini öğrenmişti.

"Öyleyse anlaştık," dedi Baron Arald. Bir an önce Uthal'a gidiş planına dönmek için sabırsızlanıyordu. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz, Gilan?"

Gilan, "Güneş doğar doğmaz, efendim," diye yanıtladı.

Rodney, "Horace'ı sabah olmadan sana gönderirim," dedi. Gilan başını salladı, toplantı bitmişti galiba. Baron'un bir sonraki cümlesiyle yanılmadığını anladı:

"Şimdi izin vererseniz, nispeten daha basit olan işimize dönüp, savaş planlarını hazırlamamız gerekiyor."

Gökyüzü, kasvetli yağmur bulutlarıyla ağırlaşmıştı. Bir yerlerde güneş doğmuş olmalıydı ama burada güneşten hiçbir iz yoktu. Yalnızca donuk gri bir ışık bulutların arasından süzülüyor, yavaş yavaş, isteksizce gökyüzünü kaplıyordu.

Küçük grup, Redmont Kalesi'nin heybetli yapısını arkasında bırakıp son tepeyi de aştığında, yeni gün bulutlara daha fazla direnemedi ve soğuk bir bahar yağmuru başladı. Sisli havada gökyüzünden dökülen yağmur hafifti, ama inatla aralıksız yağıyordu. Yağmur başladığında sular, atlıların işlenmiş yün pelerinlerinden akıp gitti. Ama zamanla pelerinlerin lifleri suyu tutmaya başladı. Yaklaşık yirmi dakika sonra, üçü de kendilerini sıcak tutabilmek için, eyerleri üzerinde büzülerek ilerlemeye devam ediyorlardı.

Gözleri yerde, atlarının boyunlarına eğilmiş, yavaş yavaş ilerlerken, Gilan, iki yol arkadaşına döndü. Kendi-kendine gülümseyerek, burada da peşindeki iki yolcu gibi Horace'ın sesine Horace'a seslendi.

"Eee Horace, sana şimdiye kadar yeterince macera yaşatabildik mi?"

Horace yüzündeki yağmuru silip, yalandan yüzünü buruş-

"Beklediğimden çok daha az, efendim," diye yanıtladı. "Ama yine de yanaşık düzen eğitiminden' iyidir."

Gilan başını sallayarak ona gülümsedi.

"Eminim daha iyidir," dedi. Sonra da kibarca ekledi. "Gördüğün gibi. Savaş Okulu'na geri dönmene gerek yok. Biz Orman Muhafızları, çok fazla resmi tören yapmayız. Gel de bize katıl."

Alaz'ı hafifçe mahmuzlayınca, doru at, arayı açmak için hızlandı. Horace da iki Orman Muhafızı ile aynı hizada gitmek

Horace, minnettar bir ifadeyle, "Teklifiniz için teşekkür ederim, efendim," dedi. Gilan, Will'e dönerek tek kaşını kal-

"Çok da kibar biri, öyle değil mi?" diye takıldı. "Demek ki bu günlerde Savaş Okulu'nda davranış kurallarını da iyi öğretiyorlar. İnsana 'efendim' diye hitap edilmesi çok hoş."

Will, bu hafiften dokundurmaya güldü. Ardından Gilan, düşünceli bir tavırla sözlerine devam edince, Will'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

"İnsana biraz saygı gösterilmesi, hiç de fena bir fikir değil. Sen de bundan sonra bana 'efendim' diye hitap edebilirsin,"

dedi. Daha sözleri tam anı tam değilmiş gibi deşir döndü.

için. Will, Gilan'ın yüzündeki ısrarlı gülümsemenin sönük izini bile göremedi.

Will, ne yanıt vereceğini bilemedi. Kulaklarına inanamıyordu.

Sonunda "Efendim mi?" diyebildi. "Gerçekten sana 'efendim' dememi mi istiyorsun, Gilan?" Bu cümlelerin ardından Gilan'ın tek kaşının kalktığını görünce, şaşkınlıkla kendine çekidüzen verdi: "Yani, şey, efendim! Size 'efendim' dememi mi istiyorsunuz... efendim, Gilan?"

Gilan başını salladı. "Hayır, 'şey-efendim' kulağa pek hoş gelmiyor. 'Efendim Gilan' da pek iyi durmuyor. Bence en iyisi, yalnızca 'efendim' demek, sence de öyle değil mi?"

Will, aklında olanı dile getirecek kibar bir yol bulamadığı için çaresizce ellerini salladı. Gilan konuşmasına devam etti.

"Bana 'efendim' diye hitap ederseniz, en azından grubumuzun liderinin kim olduğunu unutmayız, öyle değil mi?"

Will, nihayet konuşabildi. "Bence de Gil, şey, efendim." Başını salladı. Arkadaşının bir anda böyle bir resmiyet talep etmesine şaşırılmıştı. Birkaç dakika daha sessizce at sürmüştü ki arkasından gelen kıkırdamayı duydu. Horace, kendini daha fazla tutamayıp gülmeye başlamıştı. Will ona baktı, sonra da kuşkulu bakışlarını Gilan'a çevirdi.

Çırakla göz göze geldiğinde, Genç Orman Muhafızı da pis pis gültüyordu. Alaylı bir üzüntü ifadesiyle başını salladı.

"Şakaydı, Will. Şaka."

Will, Gilan'ın kendisini oyuna getirdiğini anladı. Horace da başını salladı. "Şaka mıydı, Will?"

Onlara içerleyerek "Biliyordum," dedi. Şakayı çok da önem-

semiyormuş gibi görünmek için, son heceyi daha bir vurgulu söylemişti. Horace bir kahkaha koyverdi. Bu sefer Gilan da

Gün boyunca güneye doğru yol aldılar. Sonunda Keltika yolunun üzerindeki bir dağ eteğinde kamp kurdular. İkinciye doğru yağmur, yavaş yavaş dindi. Ama her taraf hâlâ sırsısıklamdı.

Yağmur değmemiş kuru dallar bulmak için, en bol yapraklı ağaçların altını aradılar. Sonunda küçük bir kamp ateşi yakmaya yetecek kadar dal toplayabildiler. Gilan iki çırağa katıldı ve üçü, aralarında işbölümü yaptı. Samimi bir şekilde yemeklerini yiyerek, havadan sudan konuştular.

Ama Horace, uzun boylu genç Orman Muhafızı'ndan hâlâ biraz çekiniyordu. Will, Gilan'ın ona takılarak aslında Horace'ı rahatlatmaya çalıştığını, onun kendisini dışlanmış hissetmemesi için uğraştığını anladı. Bunu fark edince de kendisini Halt'un eski çırağına daha da yakın hissetti. Gilan sayesinde, insanları idare edebilmek için hâlâ öğrenmesi gerekenler olduğunu görmüştü.

Çıraklık eğitimini en az dört yılda tamamlayabileceğini biliyordu. Belki ondan sonra gizli görevler yürütebilir, krallığın düşmanlarıyla ilgili istihbarat toplayabilir, hatta tıpkı Halt'un yaptığı gibi, ordunun bir kısmına öncülük edebilirdi. Günün birinde yalnızca kendi aklına ve yeteneklerine güveneceğinin

hissediyordu. Bilgileri ve yetenekleri, ikisine de yenilmezlik havası katıyordu. *Günün birinde onlar gibi olabilecek miyim?* diye düşündü. Ancak bu konuda ciddi şüphelerinin olduğunu fark ederek üzüldü.

İç geçirdi. Hayat, sanki bazen şaşırtıcı olmaya yemin etmiş gibiydi. Daha birkaç ay öncesine kadar, Redmont Kalesi'nde tanınmayan, isimsiz bir yetimdi. Sonra Orman Muhafızlığı'nın ustalıklarını öğrenmeye başlamıştı. Kalkara denilen korkunç yaratıkları yenmelerinde Baron'a, Sör Rodney'ye ve Halt'a yardım ettiği için, Redmont Eyaleti'ndeki herkesin hayranlığını ve övgüsünü kazanmıştı.

Çocukken düşmanı, şimdiyse dostu olan Horace'a baktı. Onun da kendisi gibi karışık duygular içinde olup olmadığını merak etti. Birlikte geçirdikleri günleri düşünürken, aklına öteki arkadaşları, yani şimdi kendi Zanaat Ustaları'nın yanında çıraklık yapan George, Jenny ve Alyss geldi. Keltika'dan ayrılmadan önce onlarla, özellikle de Alyss ile vedalaşmaya zaman bulamadığına üzüldü. Onu düşünmeye başlayınca, huzuru kaçtı. Alyss, handa kutlama yaptıkları gece, onu öpmüştü. Kızın dudaklarının yumuşak dokunuşu, hâlâ Will'in aklından çıkmıyordu.

Evet, özellikle Alyss'i düşündü.

Kamp ateşinin karşısında Gilan, yan kapalı gözlerle Will'i süzüyordu. Halt'un çırağı olmanın zorluğunu biliyordu. Halt, yarı efsanevi bir kişilikti; bu durum da çıraklarını daha fazla yük altında bırakıyordu. Onun çıraklarının yeni hayatlarına uyum sağlayabilmeleri için çok şey yapması gerekiyordu. Gilan, Will'in dikkatinin biraz dağılması gerektiğini düşündü.

Kıvrak bir hareketle ayağa kalkarak, "Evet! Ders zamanı!" dedi.

Will ile Horace birbirlerine baktılar.

Will, yalvaran bir sesle, "Ders mi?" dedi. Eyer üzerinde geçirilmiş bir gündün sonra, biraz daha dinlenmek istiyordu.

Gilan, neşeli bir sesle, "Evet," dedi. "Bir görevde olduğumuza göre, ikinizin eğitimi devam ettirmek benim sorumluluğum."

Şimdi şaşırma sırası Horace'daydı. "Benim de mi?" diye sordu. "Neden Orman Muhafızlığı eğitimi almam gereksin ki?"

Gilan, eyerinin arkasından kınını aldı ve zarif, parlak kılıcını düz, deri kınından çekti. Kılıç, kından çıkarken hafif bir ıslık sesi çıkararak titreyen ateşin ışığında dans ediyordu sanki.

"Orman Muhafızlığı eğitimi değil, oğlum. Savaş ustalığı eğitimi alacaksın. Yakında buna çok ihtiyacımız olacak. Savaş kapıda, biliyorsunuz." Karşısındaki iri kıyım çocuğa, eleştirircesine baktı. "Şimdi üzerinde taşıdığın şu kürdan hakkında ne biliyorsun, görelim bakalım."

"A, tamam!" dedi Horace. Sesinin tonundan, bu gelişmeden memnuniyet duyduğu belli oluyordu. Kılıcıyla biraz idman yapmaya asla hayır demezdi. Bunun Orman Muhafızlığı eğitimiyle alakası olmadığını da biliyordu. Kendine güvenerek kılıcını çekti. Gilan'ın karşısına geçti ve kılıcının ucunu kibarca yere indirdi. Gilan da aynısını yaptı ve Horace'inkini almak için elini uzattı.

"Şuna bir bakabilir miyim, lütfen?" diye sordu. Horace başını sallayıp, kılıcının kabzasını Gilan'a uzattı.

Gilan onu kılıcının ne hava yapıyordu, sonra telonu birkaç kez havada sallayarak denedi.

"Şunu görüyor musun. Will? İşle bu, bir kılıçta aranan şeydir."

Will, umursamadan kılıca baktı. Ona göre sıradan bir kılıçtı. Keskin tarafı, basit ve düzdü. Kabzası, çelik ucuna sarılmış deriden oluşuyordu. Pirinç balçağı* ise kısa ve kalındı. Omuz silkti.

Horace'ın duygularını incitmemek için, özür diler gibi bir sesle, "çok da özel bir şeye benzemiyor," dedi.

Gilan, "Önemli olan görünüşü değil," dedi. "Sana verdiği his. Örneğin bu kılıç. Dengesi çok iyi ayarlanmış, öyle ki bunu tüm gün yorulmadan sallayabilirsin. Uzun ve keskin tarafı hafif ama güçlü. Bunun iki katı kalınlığında olanları gördüm. Kalın bir sopayla iyi bir darbe aldıklarında, çat diye ortadan ikiye ayrılırlardı. Oymalarla, işlemelerle süslenenler de öyle." Son cümleyi söylerken gülümsüyordu.

Horace, "Sör Rodney, kabzadaki mücevherlerin sadece gereksiz ağırlık yaptığını söyler," dedi. Gilan onu onaylarcasına başını salladı.

"Ayrıca insanların saldırıp, seni soyup soğana çevirme cesaretini artırır," diye ekledi. Sonra yine işiyle ilgilenmeye başladı. Horace'ın kılıcını geri verip, kendisinininkini aldı.

"Çok iyi, Horace. Kılıcının gayet kaliteli olduğunu gördük. Bakalım sahibi nasılmış."

Horace, bir an duraksadı. Gilan'ın aklından ne geçtiğini bilmiyordu tam olarak.

"Efendim?" dedi acemice. Gilan sol eliyle ona işaret yaptı.

Neşeyle, "Bana saldır," dedi. "Kılıcı havada salla. Sert bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.kitaparsivi.com>

* Kanı ile gövde arasındaki bağlantıyı sağlayan, kılıcın elden kaymasını önlemek ve kullanıcının elini korumak için yapılan parçası. (Ç.N.)

Horace, hâlâ ne olduğunu anlayamamış halde ayakta dikiliyordu. Gilan'ın kılıcı, kendini koruma konumunda değildi. Umursamaz bir havayla kılıcını sağ elinde, ucu yere bakacak şekilde tutuyordu. Horace, çaresizliğini gösteren bir el işareti yaptı.

Gilan, "Haydi Horace," dedi. "Bütün gece seni mi bekleyeceğiz? Ne yapabildiğini görelim."

Horace kılıcının ucunu yere dayadı.

"Ama görüyorsunuz, efendim. Ben eğitilmiş bir savaşçıyım," dedi. Gilan, bu cümle üzerinde biraz düşündü ve başını salladı.

"Doğru diyorsun," dedi, "ama eğitiminde bir yılı doldurmadın daha. Kafamı budayacağından korkmana gerek yok."

Horace, yardım etmesi için Will'e baktı ama Will hiç oralı değildi. Gilan'ın ne yaptığını bildiğini düşünüyordu. Gerçi onunla tanışalı çok da uzun zaman olmamıştı. Şimdiye kadar bırak kılıç idmanı yapmayı, kılıcını çektiğini bile görmemişti. Gilan, alaycı bir üzüntüyle başını salladı.

"Haydi Horace," dedi. "Neyi bekliyorsun?"

Horace, kılıcını isteksizce Gilan'a doğru salladı. Belli ki Orman Muhafızı'nın zırhını delip geçmekten korkuyordu. Hentüz kılıç hamlesini yarıda kesip, karşısındakini yaralamayı önleyebilecek kadar tecrübeli değildi. Gilan, kendini korumak için kılıcını bile kaldırmadı. Onun yerine rahatça sağa sola sallanıyor, Horace'ın hamlelerini savuşturuyordu.

"Haydi!" dedi. "Gerçekten istiyerek yap şu işi!"

Horace derin bir nefes aldı ve Gilan'a doğru ilk gerçek hamlesini yaptı.

Will, bunun bir šiire benzediğini düşündü. Tıpkı dans etmeye ya da suyun düz kayalardan akıp gitmesine benziyordu. Gilan, yalnızca parmakları ve bileğiyle salladığı kılıcıyla Horace'ın hamlelerini engellemek için parıltılı kavisler çiziyordu. Sanki etrafında çelikten bir halka vardı. Horace durdu, şaşmıştı. Gilan'ın yaptığı savuşturma hareketiyle elinden dirseğine kadar sarsıldı. Gilan tek kaşını kaldırdı.

"Bu daha iyiydi," dedi. "Tekrar dene."

Horace tekrar denedi. Ters vuruşlar, yukarıdan aşağı vuruşlar, yan vuruşlar...

Gilan'ın kılıcı, her seferinde çınlayan bir sesle Horace'ın hamlesini engelliyordu. Biraz sonra Horace, kılıcını daha sert ve hızlı sallamaya başladı. Alnından terler akıyordu, gömleği de sınısıklamıştı. Artık Gilan'ı incitmemeye çalışmak gibi bir gayreti yoktu. Bu aşılabilir savunmayı delebilmek için, kılıcını serbestçe sallayıp vuruyordu.

Sonunda Horace nefes nefese kaldı. Gilan, Horace'ın güçlü hamlelerine karşı kullandığı etkili savunmasını değiştirdi. Kılıcı Horace'ınkiyle çarpıştı, ardından kılıcın keskin kısmı yukarı gelecek şekilde küçük, dairesel hareketler yaparak geri çekildi. Derken havada kayarcasına yaptığı bir hareketle Horace'ın kılıcının ucunu yere indirdi. Kılıcın ucu ıslak zemine değmez, Gilan çizmesiyle ona bastı.

"Bu kadar yeter," dedi sakın sakın. Gözlerini Horace'a dikmişti. Çocuğun idmanın bittiğini anladığından emin olmak istiyordu. Bazen kazanan silahşor dövüşün bittiğini sanırken, kaybeden silahşorun son bir hamle yapmaya veltendiğini biter.

Böyle şeyler çok sık olurdu.

Horace'm idmanın bittiğini anladığından emin oldu ve kılıcının ulaşabileceği yerden bir an önce uzaklaşmak için birkaç adım geri çekildi.

Horace'ın kılıç kullanma tarzını beğenen Gilan, "Hiç fena değil," deyince, çocuk utanarak kılıcını çime bıraktı.

"Fena değil mi?" diye bağırdı. "Berbattım! Şimdiye kadar hiç bu kadar..." Cümlenin devamını getirmeye çekindi. Sonuçta son üç, dört dakikadır Gilan'ın başını gövdesinden ayırmaya çalıştığını kabul etmek, hiç de nazik bir davranış olmazdı. Sonunda daha yumuşak bir cümle buldu. "Savunmanı aşabilen bir hamle bile yapamadım."

Gilan alçakgönüllülükle, "Biliyorsun, daha önce bu tür idmanlardan çok yaptım," dedi.

Horace hızlı hızlı soluyarak "Evet," dedi, "ama siz bir Orman Muhafızısınız. Orman Muhafızlarının kılıç kullanmadığını da cümle âlem bilir."

Will, sırtarak "Demek ki bu Orman Muhafızı kullanıyormuş," dedi. Horace ona bezgin bezgin gülümsedi.

"Evet, öyleymiş," dedi. Sonra da saygıyla Gilan'a döndü. "Kılıç kullanmayı kimden öğrendiğinizi sorabilir miyim, efendim? Daha önce hiç böyle kılıç kullanan birini görmemiştim."

Gilan, alaycı bir azarla başını sallayarak. "Bana daha ne kadar 'efendim' diyeceksin?" dedi. Sonra da Horace'm sorusunu yanıtladı: "Kılıç ustam yaşlı bir adamdı. MacNeil adında bir kuzeyliydi."

Horace'ssorduldu, "MacNeil dediği Şerh MacNeil'den mi söz ediyorsun? Bannoeklu MacNeil mi?"

Gilan başını salladı. "Evet, onu diyorum. Adını duymuştun

Horace saygıyla başını salladı. "MacNeil'in adını duyına-

Bu sırada Will, neden söz ettiklerini anlamadığı için sıkılarak lafa girdi.

"Ben duymamıştım mesela," dedi, "ama biriniz bana ondan söz ederse çayı hazırlarım."

DÖRT

Uçel de avuçlarını ısıtan, buharı tüten bitki çayı kupalarıyla, ateşin etrafına uzanmışlardı. Will, "Haydi artık, şu Neil kimmiş anlatın bana," dedi.

Horace onu düzelterek, "Neil değil, MacNeil," dedi. "O bir efsanedir."

"Yo, efsane değil. Senin, benim gibi gerçek biri," dedi Gilan. "Gayet iyi biliyorum. MacNeil'den beş yıl ders aldım. Onunla çalışmaya on bir yaşındayken başladım, on dördümde de Halt'a çırak oldum. Ama Halt, Kılıç Ustası ile çalışmama devam edebilmem için bana izin verirdi."

Horace, "Peki Orman Muhafızlığı eğitimi almaya başladıktan sonra, kılıç öğrenmeye niye devam ettin?" diye sordu.

Gilan omuz silkti. "İnsanlar, erken yaşta aldığım bu eğitimi ziyan etmemi istememiş olabilirler. Ben de istekli olduğum için devam ettim. Caraway Eyaleti'nden Sör David, benim babam. Bu yüzden bu konuda daha rahat hareket edebildiğime inanıyorum."

Gilan'ın söylediği ismi duyunca, Horace yerinde doğruldu.

"Savaş Ustası David mi?" diye sordu. Çok etkilendiği, sesinden belliydi. "Yeni başkumandan mı?"

Gilan, çocuğun heyecanı karşısında gülümseyerek başını salladı. "Evet, ta kendisi." Will'in hâlâ bir şey anlamamış olduğunu fark ederek biraz daha açıklama yaptı. "Lord Northolt öldürüldükten sonra, babam kralın ordusuna başkumandan olarak atandı. Hackham Çayırı Savaşı'ndaki süvarileri kuman-

Will'in gözleri, birden iri iri açıldı. "Morgarath'ın yenilip, dağlara sürüldüğü savaşta mı?"

Horace ile Gilan, birlikte başlarını salladılar. Horace heyecanla açıklamaya devam etti.

"Sör Rodney, savaşın son safhasında Sör David'in iki tarafındaki okçularla süvarilere destek çıkmasının, kendi türünde birinci sınıf bir hareket söyler. Bu yöntemi hâlâ mükemmel savaş taktiklerinden biri olarak öğretiyor. Babanın Lord Northolt'un yerine seçilmesine şaşmamalı."

Will, asal konudan giderek uzaklaştıklarını fark etti.

Tekrar konuya dönmek için, "Peki, babanın MacNeil ile ilgisi nedir?" diye sordu.

"Açıkçası," diye söze girdi Gilan, "Babam da eskiden onun öğrencisiymiş. Öğrencilerin MacNeil'in Savaş Okulu'na gidebilmek için birbiriyle yarışması gayet doğal, öyle değil mi?"

Will onaylayarak, "Bence de öyle," dedi.

"Benim de elime kılıç alır almaz ondan ders almaya başladım," diye sosyal bilimci bir Savaş Ustası'na atıfta bulundu, dedi Gilan.

Horace, "Peki, Orman Muhafızı olmak nereden esti?" diye sordu. "Şövalyeliğe kabul edilmedin mi?"

İki Orman Muhafızı da şaşkın şaşkın ona baktı. Horace'm, yalnızca şövalye ya da savaşçı olamayanların Orman Muhafızlığını seçtiğini sanması, onları güldürmüştü. Ashında Will de kısa süre öncesine kadar böyle düşünüyordu ama şimdi durum farklıydı. Horace, bir anda ikisinin sustuğunu ve ona nasıl baktıklarını fark etti. Hatasını hemen anlayıp düzeltmeye çalıştı.

"Yani... şey demek istedim. Birçoğumuz şövalye olmak isteriz, öyle değil mi?"

Will ile Gilan bakiştılar ve Gilan'ın bir kaşı yukarı kalktı. Böylece Horace, bir çam daha devirdiğini anladı.

"Yani... darılmayın... ama tanıdığım herkes savaşçı olmak istiyor. İşaret parmağıyla Will'i gösterdiğinde, utancı biraz hafifledi. "Bunu sen de istiyordun, Will! Biz daha çocukken her zaman Savaş Okulu'na gitmek, çok tanınmış bir şövalye olmak istediğini söyleyip dururdun."

Şimdi rahatsız olma sırası Will'e gelmişti. "Sen de daima beni küçümserdin, değil mi? Çok ufak olduğumu söyleyip dururdun, yanılıyor muyum?" dedi.

"Ama öyleydin," dedi Horace. Sesi biraz öfkeliydi.

Will hiddetle "Yaa, öyle miydin?" dedi. "Peki, Halt'un daha önce Sör Rodney ile konuşup, beni çırak almak istediğini hatırlıyor musun? İşte bu yüzden Savaş Okulu'na seçilmedim. Anladın mı?"

Gilan, ipin ucu kaçımadan bu tartışmayı nazikçe bitirmek için araya girdi.

"Bence çocukluğunuz hakkında yeterince atıştınız," dedi.

Birbirlerine cevap yetiştirmeye hazırlanan iki çocuk da kala-kaldı.

Will, "Şey... evet. Haklısın," diye mırıldandı. "Affedersin."

Horace birkaç kez başını salladı. Az önceki ufak tartışmadan dolayı utanmıştı. "Ben de özür dilerim," dedi. Ardından merakla ekledi. "Gerçekten de öyle mi olmuş. Will? Sör Rodney, seni Halt Orman Muhafızı olmanı istediği için mi seçmemiş?"

Will, bakışını ondan kaçırarak, gömleğinden sarkan ipi ko-

"Açıkçası... tam olarak öyle değil," dedi. Sonra da Horace'a hak verdi. "Doğru, küçükken hep bir şövalye olmak istiyordum." Sonra hızla Gilan'a dönüp ekledi. "Ama şimdi dünyayı verseler bu durumu değiştirmem."

Gilan ikisine birden gülümsedi. "Ben de tam tersi durumdaydım," dedi. "Anlattığım gibi. Savaş Okulu'nda büyüdüm. Daha on bir yaşında MacNeil ile çalışmaya başlamıştım. Henüz dokuz yaşındayken, ilk eğitimimi alıyordum."

Horace iç geçirerek, "Bu harika bir şey olmalı," dedi. Ancak Gilan, başını sallayarak yanıt verdi.

"Benim için hiç de öyle değildi. Bilirsiniz, 'Uzaktan davulun sesi hoş gelir' derler."

İki çocuk da bu açıklama karşısında şaşkın şaşkın bakiştılar.

Gilan, "Yani insan hep elinde olmayanı ister," dedi. İki delikanlı, onu anladıklarını göstermek için başlarını salladı. "Benim için de böyleydi. On iki yaşına geldiğimde disiplin-den, egzersizden, gecit törenlerinden canım çıkmıştı." Yanında duran Horace'a baktı. "Savaş Okulu'nda benim için çok şey vardır, bilirsın."

İrikıyım çocuk, iç geçirdi. "Bilmez miyim," dedi, "ama yine de binicilikle savaş talimleri çok eğlenceli."

"Olabilir," dedi Gilan, "ama ben Orman Muhafızlığı'na daha çok ilgi duyuyordum. Hackham Çayı Savaşı'ndan sonra, babamla Halt yakın arkadaş oldular. Halt bize ziyarete geldi. Onun gelişini, gidişini gördüm. O kadar gizemli, o kadar macera doluydu ki. İstedğin gibi hareket etmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Tabii ormanlarda yaşamanın da. İnsanlar, Orman Muhafızları ile ilgili çok az şey biliyorlardı. Bu da benim için dünyadaki en heyecan verici şeydi."

Horace, ona şüpheyile bakarak "Ben Halt'tan hep birazcık korkmuşumdur," dedi. "Onun bir çeşit büyücü olduğunu düşünürdüm."

Will, ona inanamamış gibi küçümseyerek konuştu. "Halt mı? Büyücü mü? Yok, daha neler!"

Horace ona baktı. Yine canı sıkılmıştı. "Sen de zamanında benimle aynı şeyi düşünürdün!" dedi.

"Hım, belki de. Ama o zamanlar daha cocuktum."

Horace, ezici bir üstünlük sağlamış gibi, "Ben de!" dedi.

Gilan ikisine de gülerek baktı. Ashında ikisi de hâlâ cocuktu. Halt'un haklı olduğunu düşündü. Kendi akranıyla biraz zaman geçirmesi, Will'e iyi gelecekti.

Will, genç Orman Muhafızı'na dönüp "Peki, seni çırak almasını Halt'tan kendin mi istedin?" diye sordu. Gilan'ın yanıtını beklemeden de "Peki o sana ne yanıt verdi?" diye ekledi.

Gilan onun saldı. "Ben ondan bir şey istemedim. Bir gün kalemizden ayrılıp ormanına dönerken, onu takip ettim."

Horace, "Onu takip mi ettin? Bir Orman Muhafızı'nı mı? Bir Orman Muhafızı'nı ormanın içinde mi takip ettin?" dedi. Gilan'ın cesaretine hayran mı olmalı, yoksa gözükaralığına şaşırmalı mı, bilemedi. Will, hemen genç Orman Muhafızı'nı savundu tabii.

"Gil, Orman Muhafızları arasında görünmeden hareket etmeyi beceren en iyi kişilerden biridir," dedi. "Hatta belki de en iyisidir."

Gilan, yaptıklarından pişman olmuş gibi, "O zamanlar öyle değildim tabii," dedi. "Aslında görünmeden hareket etmek konusunda çok az şey biliyordum. Bilgimin ne kadar az olduğunu da Halt mola verdiğinde, sessizce ona yaklaşmaya çalışırken anladım. Bir anda beni ensemden yakalayıp dereye atıverdi."

O gün yaşadıkları tekrar aklına gelince, gülümsedi.

"Sonra da seni rezil edip eve göndermiştir herhalde, öyle değil mi?" diye sordu Horace. Ama Gilan, o günü hatırladıkça yüzünde beliren tebessümle yine başını salladı.

"Tam aksine, beni yanında bir hafta tuttu. Dediğine göre ormanın içinde gizlice dolaşmakta çok da kötü sayılmazmışım. Bende görünmeden hareket etme yeteneği olabilirmiş. Bana nasıl Orman Muhafızı olunacağını öğretmeye başladı. O haftanın sonunda, Halt'un çırağı olmuştum."

Will, "Peki, bunu babana anlattığında o ne dedi?" diye sordu. "Mutlaka bir şövalye olmanı istiyordu, öyle değil mi? Olmayınca da hayal kırıklığına uğramıştır."

Gilan, "Pek öyle sayılmaz," dedi. "İşin tuhafı, Halt babama bu işi çok sevdi. Onu ormanda takip ettiğimi söyledi. Ben dahi istemeden önce babam, Halt'un çırağı olmanı kabul etmiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com>

Horace tek kaşını kaldırdı. "İyi de Halt bunu nereden bilirsin?"

Gilan omuz silkip, Will'e anlamlı bir bakış attı.

Ona sırtarak, "Halt bazı şeyleri önceden bilebiliyor, öyle değil ini. Will?" diye sordu.

Will, Baron'un odasındaki karanlık geceyi, sonra da karanlıktan çıkıp, onu bileğinden yakalayan eli hatırladı. Halt, tıpkı Gilan'm onu takip edeceğini bildiği gibi, o gece de Will'i bekliyordu.

Yanıt vermeden önce ateşteki közlere baktı.

"Belki kendince bir çeşit büyücüdür," dedi.

Üç arkadaş, birkaç dakika boyunca konuşulanları düşünerek, sessizce oturdular. Sonra Gilan gerinip esnedi.

"Benim uykum geldi," dedi. "Bugünlerde bir savaş çıkabileceği için nöbet tutacağız. Will, ilk nöbeti sen tut. Sonra da sen Horace. Son nöbet de benim. İkinize de iyi geceler."

Bunu der demez, grili yeşilli pelerinine sarılarak uzandı. Kısa bir süre sonra da derin derin nefes alarak uykuya daldı.

Beş

Daha güneş ufukta görünmeye başlamadan, tekrar yola koyuldular. Bulutlar taze bir güney rüzgânıyla dağılmış, gökyüzü açılmıştı. Yollar Keltika sınırına doğru uzanan dağlık tepelerde yükseldikçe, hava kuru ve soğuk bir hal alıyordu.

Burada ağaçlar daha bodur ve eğri büyüydü. Yerdeki otlar da daha sertti. Sık ormanlar, yerlerini bodur, rüzgârdan eğilmiş çalılara bırakmıştı.

Burada rüzgâr, durmadan eserdi. Yere bakıldığında rüzgânın aşındırıcı etkisi kendini gösteriyordu. Uzaktan gördükleri taş duvarlı, kaba saman damlı birkaç ev, tepenin bir yanında toplanmıştı. Gilan'ın dediğine göre, burası krallığın soğuk, zorlu kısmıydı. Keltika'ya girdiklerinde, şartlar daha da ağırlaşacaktı.

O akşam kamp ateşinin etrafında dinlenirlerken Gilan, Horace'a kılıç ustahlığıyla ilgili ders vermeye devam etti.

Ter döken, çırağa, "Zamanlara her şeyin özüdür," dedi. "Bakalım bu kılıç koluna kılıcın nasıl oturdu. İyi değil mi? görmek ister misin?"

Horace sağı koluna baktı. Tıpkı tahta gibi kaskatıydı. Acılı gözlerini Gilan'a çevirdi.

"Ama hamleni durdurmak için hazır olmam lazım," dedi.

Gilan sabırla başını salladı. Sonra da ona hareketi kendi kılıcıyla gösterdi. "Bak, ben nasıl yapıyorum. Senin hamlen gelirken elim ve kolum gayet rahat. Kılıcın onu durdurmayı planladığım noktaya gelir gelmez, hafif bir hamleyle karşılık veriyorum, görüyor musun?"

Tıpkı tarif ettiği gibi, elini ve bileğini kullanarak, kılıcıyla küçük bir kavis çizdi. "Son anda kılıcımı daha sıkı kavırıyorum. Böylece kılıcını sallarken harcadığın enerjinin büyük kısmı, benim kılıç hareketimle yutuluyor."

Horace şüpheyle başını salladı. Gilan, bu hamleyi çok basit bir şeymiş gibi anlatıyordu.

"Peki, ya zamanlamayı doğru yapamazsam ne olur?"

Gilan'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu durumda, büyük olasılıkla başını gövdenden ayırırım." Sus-tu. Belli ki Horace, aldığı yanıtın pek memnun kalmamıştı. Gilan nazikçe, "Yani işin püf noktası, zamanlamayı doğru yapmak," diye ekledi.

Çocuk, "Ama..." diye söze girecekti ama Gilan ona fırsat vermedi.

"Zamanlamayı nasıl geliştireceğini mi soracaksın?" Horace yorgun argın başını salladı.

"Biliyorum. Biliyorum. Daha çok idman yaparak."

Gilan, gözlerinin içi gülerken ona baktı. "Maklusu. Peki, hazır mısın? Bir, iki, üç, dört, bu daha iyi, üç dört..."

Hayır! Hayır! Sadece bileğinin küçük bir hareketi.... Bir iki..."

Kılıçlarının şakırtısı, kamp alanında yankılandı. Will onları ilgiyle izledi. Ter dökken kendi olmadığı için, keyfi yerindeydi.

Birkaç gün Horace ile idman yaptıktan sonra Gilan, Will'in gereğinden fazla rahat olduğunu fark etti. Yeni bitirdikleri bir idmanın ardından oturmuş, kılıcıyla bir taşı ittirirken, Orman Muhafızı çırağına muzipçe baktı.

Aniden, "Halt sana çift bıçaklı savunmayı henüz göstermedi mi?" diye sordu. Will şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Gilan'ın ne dediğini tam olarak anlamayarak, "Çift bıçaklı... ne?" diye sordu. Gilan derin bir iç geçirdi.

"Bıçak savunması. Tüh be! Yapmam gereken daha çok iş olduğunu daha önce anlamalıydım. İki çırakla yola çıkmanın cezası budur işte." Abartılı bir iç geçirmeyle ayağa kalktı ve Will'e onu izlemesini işaret etti. Çocuk şaşırmıştı.

Gilan, Horace ile kılıç idmanı yaptıkları açık alana doğru yürüdü. Horace hâlâ hayali bir düşmana karşı hamleler yapıyor, kendi kendine fısıldayarak zamanı sayıyordu. Yüzünden ter damlaları süzülüyordu ve gömleği terden sırlıslaklam ol-

"Tamam, Horace," dedi Gilan. "Sen birkaç dakika dinlen."

Horace mutlulukla Gilan'ın dediğini yaptı. Hemen kılıcını indirdi ve devrilmiş bir ağaç kütüğüne oturdu.

"Bu işe alışıyorum galiba," dedi. Gilan onu onaylarcasına

başını salladı.

"Eğer senin gibi. Üç, dört yıl sonra aynı yerde ustalaşmış olursun." Gilan bunu neşeyle söylemişti ama yorucu çalışmalarla

geçireceği uzun yıllan düşününce, Horace'm yüzü asıldı.

"Bardağın dolu kısmına bak, Horace," dedi Gilan. "O zamana kadar krallıkta seni düelloda yenebilecek kılıç ustalarının sayısı, bir elin parmaklarından az olacak."

Horace'm yüzü bir anda aydınlandı. Ancak Gilan sözlerine devam edince, yüzü tekrar asıldı. "Önemli olan, bir elin parmaklarından az olacak o insanları tanımak. Bunlardan birine yanlışlıkla meydan okuyup, sonra da onun kimliğini öğrensen ne kötü olur, düşünsene."

Gilan, Horace'm yanıt vermesini beklemeden diğer çırağa döndü.

"Haydi, Will, bıçaklarını görelim."

Will bir an duraksadı. "İkisini de mi?" diye sordu. Gilan gözlerini gökyüzüne çevirdi. Bu hareketi, Will çok soru sorduğunda Halt'un yaptığıyla hemen hemen aynıydı.

Will, "Affedersin," diye mırıldandı ve iki bıçağını da kılıfından çıkarıp Gilan'a uzattı. Genç Orman Muhafızı bıçakları almadı. Hızla bıçakların kenarlarına bakıp, pas önleyici ince yağ tabakası var mı diye kontrol etti. Her şeyin usulüne uygun olduğunu görünce, memnun bir ifadeyle başını salladı.

"Güzel," dedi. "Şimdi, saks bıçağıyla kılıç hamlesini durduracağın için, onu sağ eline al."

Will kaşlarını kaldırdı. "Niye bir kılıç hamlesini durdurmam gereksin ki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitaparsivi.com>

Will'in kafasına vurdu.

"Hımm, kılıcın kafatasını ikiye ayırmasını önlemek, belki yeterince güzel bir neden olabilir."

Will, "Ama Halt, Orman Muhafızları'nın yakın mesafede dövüşmediklerini söyledi," diyerek itiraz etti. Gilan onu onaylarcasına başını salladı.

"Elbette, bu, bizden beklenen bir şey değil. Ama şartlar bunu yapmanı gerektirirse, nasıl yapılacağını bilmen iyi olur."

İkisi konuşurken, Horace oturduğu kütükten kalktı ve onları daha yakından izlemek için yaklaştı. Küçümser bir edayla konuya girdi.

"Bu kadar küçük bir bıçağın gerçek bir kılıç hamlesini durdurabileceğine inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu. Gilan ona dönüp, tek kaşını kaldırdı.

"Bu kadar emin konuşmadan önce o 'küçük bıçağa' yakından baksan iyi olur," dedi. Horace bıçağı almak için elini uzattı. Will de kabzası Horace'ın eline gelecek şekilde bıçağı arkadaşına uzattı.

Will de Horace ile aynı fikirdeydi. Saks bıçak, oldukça büyüktü; neredeyse küçük bir kılıç kadardı. Ama Horace'ınki ya da Gilan'ınki gibi gerçek kılıçlarla kıyaslandığında, ne yazık ki çok yetersiz duruyordu.

Horace, dengesini test etmek için bıçağı havada sallayıp "Ağırmış," dedi.

Gilan, "Hem de sağlam. Çok çok sağlam," dedi. "Orman Muhafızları'nın bıçaklarını, çeliği inanılmaz derecelerde sertleştirme sanatında ustalaşmış kişiler yapar. Kılıcını bu bıçağa sürtersen, kenarı körelir, ama bıçakta hemen hemen hiç iz kal-

Horace dudaklarını büzdü. "Ama bana hafta boyunca manevrayı ve kaldıraç mantığını öğrettin. Bunun gibi kısa bir bıçakta çok daha az kaldıraç kuvveti olması lazım."

Gilan, "Doğru diyorsun," dedi. "O yüzden başka bir kuvvet kaynağı bulmalıyız, öyle değil mi? Bu da daha kısa olan bıçak. Yani atış bıçağı."

Horace, kaşlarını daha da çok atarken "Anlamadım," dedi. Will de anlamamıştı, ama Horace'ın önce davranıp bilgisizliğini kabul etmesi, onu memnun etmişti. Gilan'ın açıklamasını beklerken, bilgi bir ifade takındı. Bunu yapmaması gerektiğini az sonra anlayacaktı. Çünkü Orman Muhafızları'nın keskin gözlerinden pek bir şey kaçmazdı.

Gilan keyifle, "Belki bu durumu sana Will açıklamak ister," dedi.

Konuşurken gözlerini Will'e dikmişti. ocuk, ne diyeceğini bilemedi.

"Şey... yani... ıu... Çift bıçaklı savunma," diye bir şeyler geveledi. Gilan, uzun süre bir şey söylemedi. Bunun zerine Will şüpheyle, "yle değil mi?" diye ekledi.

"Elbette yle!" dedi Gilan. "Şimdi lütfen bunun nasıl yapıldığını gösterir misin?" Will'in yanıt vermesini beklemeden konuşmayı sürdürdü. "Sanırım gsteremeyeceksin. Bana izin ver, lütfen."

Will'in saks bıçağını aldı ve kendi atış bıçağını kınından çıkardı. Ardından küçük bıçakla Horace'ın kılıcını işaret etti.

Kendini tamamen işine vererek, "Haydi, kılıcını al," dedi.

Horace tedirgin bir tavırla Gilan'ın dediğini yaptı. Gilan, ona idman alanının ortasına gelmesini işaret etti. Sonra da id-

man için pozisyon aldı. Horace da aynısını yaptı. Kılıcı yukarı doğru, dik duruyordu.

"Şimdi bana yukarıdan aşağı bir vuruş yap, bakalım," dedi Gilan.

Horace, Gilan'ın elindeki iki küçük bıçağa bakarak memnun olmadığını belirten bir işaret yaptı. Gilan öfkeyle gözlerini devirdi.

"Şunu ne zaman öğreneceksin?" dedi. "Ben ne yaptığımı biliyorum. Artık buna alış!"

Son sözleri bağırarak söylemişti. Talim meydanında geçirdiği aylarda, bağırarak verilen emirlere sorgusuz itaat etmeye ve hemen harekete geçmeye şartlanmış olan iriyarı çırak, kılıcını ölümcül bir darbeye Gilan'ın başına doğru salladı.

Çeliklerin çarpışmasıyla, yer gök inledi. Horace'ın kılıcı havada hareketsiz kalmıştı. Gilan, atış bıçağıyla saks bıçağını destekleyip, iki bıçağı Horace'ın kılıcının önünde çapraz tutarak, Horace'ın hamlesini kolaylıkla engellemişti. Horace, şaşkın şaşkın bir iki adım geri çekildi.

Gilan, "Gördün mü?" dedi. Küçük bıçak, büyüğü destekliyor yani büyük bıçak için fazladan kaldırıp kuvveti kazanıyor." Bu cümleleri, özellikle onu büyük bir ilgiyle izleyen Will'e söylemişti. Sonra yine Horace'a dönüp konuşmaya devam etti. "Tamam. Şimdi de alttan bir vuruş yap, bakalım."

Horace, kılıcını tekrar aşağıdan yukarıya doğru salladı. Gilan, yine iki bıçakla kılıcı kilitleyerek hamleyi yarıda kesti ve Will'e baktı. Will, anladığını belli edercesine başını sallı-

Gilan, "Şimdi de bir yan vuruş," diye emir verdi. Horace yine kılıcını salladı ve kılıç yine durduruldu.

Gilan, Will'e, "Hareketin mantığını anladın mı?" diye sordu.

"Evet. Peki ya kılıç tam karşıdan, dik olarak gelirse ne yapılır?" dedi. Gilan, çocuğun sorusunu beğenerek başını salladı.

"Güzel soru. İşte o durum biraz farklı." Tekrar Horace'a döndü. "Diyelim ki şans eseri iki bıçak kullanan bir adamla karşılaştın. Bu durumda ona saldırmanın en güvenli ve etkili yolu, tam karşısına gelecek şekilde hücum etmektir. Şimdi dediğimi yap, bir görelim."

Horace, kılıcını doğrultarak Gilan'a doğru ani bir hamle yaptı. Vuruşunu hızlandırabilmek için sağ bacağına geniş bir adım atıp, hızla bükerek öne çıkarmıştı. Bu sefer Gilan, kılıcın yönünü değiştirmek için yalnızca saks bıçağı kullandı. Kılıç, saks bıçağın çeliğinde yılan gibi kayarak yön değiştirdi.

Will'e "Bu darbeyi durduramayız," diye anlattı. "O yüzden yalnızca yönünü değiştiriyoruz. Bu hamlenin bizim için iyi bir yanı var, o da çok kuvvetli vurulamaması. O yüzden yalnızca saks bıçağı kullandım."

Yaptığı hamleyi durduracak kadar güçlü bir engelle karşılaşmayınca, Horace, kılıcın yönünün değişmesiyle tökezledi. O anda Gilan, sol eliyle çocuğun gömleğini kavradı ve onu yanına çekti. Omuzları neredeyse birbirine değecekti. Bu, o kadar hızlı olmuştu ki Horace'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"İşte bu da kısa bıçağın ne kadar kullanışlı olduğunu gösteriyor," dedi Gilan. Horace'ın korumasız yanına saks bıçağıyla darbe indiriyormuş gibi yaptı. Gilan'ın göstermek istediğinin ne

olduğunu anladığında, çocuğun gözleri biraz daha açıldı. Gilan, gösterisine devam ederken, Horace'ın gerginliği daha da arttı.

"Karşındakini öldürmek istemiyorsan ya da üzerinde zırh varsa, onu sakatlamak için saks bıçağı kullanabilirsin."

Ağır, jilet gibi keskin bıçağı, Horace'ın bacağına birkaç santim mesafede durdurarak, dizinin arkasına darbe indiriyormuş gibi yaptı.

Horace yutkundu. Ancak ders henüz bitmemişti.

Gilan, neşeyle konuşmaya devam etti. "Onu yakasından tuttuğum sol elimde daha korkunç, daha keskin bir bıçak olduğunu unutma." Dikkatlerini çekmek için kısa, geniş ağızlı atış bıçağını havada salladı.

"Çene altından hızlı bir darbeyeyle 'elveda silahşor' diyebiliriz, öyle değil mi?"

Will hayranlıkla başını salladı. "Bu müthişti, Gilan!" diye bağırdı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Gilan, Horace'ın gömleğini bıraktı. Gilan, onu bu kadar savunmasız yakalamışken bir gösteri daha yapmaya kalkar diye, hızla geri kaçtı.

Orman Muhafızı, "Fazla tantanaya gerek yok," dedi. "Bu taktik, daha çok çift bıçak savunmasının tehlikesinden habersiz silahşorlar için kullanılabilir." Özür diler gibi Horace'a baktı. "Doğal olarak bu taktikler, kralliyetin Savaş Okulu'nda öğretiliyor," diye ekledi. "Ama ikinci sınıfın konusu. Sör Rodney, bunu size gelecek yıl gösterecektir."

Will, idman alanına doğru ilerledi. Atış bıçağını kınından çıkarırken, "Bir de ben deneyebilir miyim?" diye sordu istekle.

"Elbelte," dedi Gilan. "Bundan sonra akşamları birlikte çalışabilirsiniz. Ama gerçek silahlarla değil. Kendinize birkaç tane alıştırma silahı yapın."

Horace, bunun çok akıllıca olduğunu düşünerek başını salladı. "Doğru, Will," dedi. "Sonuçla bunu öğrenmeye daha yeni başlıyorsun. Canını yakmak islemem." Biraz düşündükten sonra sırtarak ekledi. "Yani canını çok yakmak istemem."

Gilan, sözlerine açıklık getirdiğinde Horace'ın yüzündeki sırtma kayboldu. Orman Muhafızı, "Elbelte bir nedeni bu. Ama her gece kılıcını bilemeni de bekleyemeyiz," dedi.

Konuşurken, Horace'ın kılıcına göz gezdirdi. Onun neye baktığını merak edençirak kılıcına bakınca, hafif bir inilti kopardı. Kılıcının keskin ucunda, iki derin çentik vardı. Bunlardan birini Gilan'ın engellediği omuz tıslı hamlesinden, ötekini de omuz altı hamlesinden aldığı açıktı. Horace bir bakışla, en az bir saatini kılıcını bileyip keskinleşirerek bu çentiklerden kurtarmaya harcayacağını anladı. Meraklı gözlerle saks bıçağına baktı. Onda da aynı izleri görmeyi umuyordu. Gilan, neşeyle başını sallayıp ağır bıçağı daha yakından inceleyebilmesi için

Sırtarak, "Hiç iz yok," dedi. "Sana ne demiştim. Orman Muhafızları'nın bıçakları özel olarak yapılır."

Horace, sıkkin bir tavırla bileği taşıını çıkarmak için çantasını didik didik etti. Sonra da sert toprağı oturarak kılıcının bileylemeye başladı.

"Gilan, düşünüyorum da..." dedi Will.

Gilan, ondan bakmuş gibi kaşlarını kaldırdı. Bu ifadesi, Will'e yine Halt'u hatırlattı. "Senin de derdin hiç bitmiyor,"

dedi Orman Muhafızı. "Haydi söyle bakalım, bu sefer ne düşünüyorsun?"

Will "Şey," diyerek yavaşça konuşmaya başladı, "bu çiftle bıçak işi iyi hoş da sence bu kadar yakın mesafede dövüşmeye başlamadan önce düşmanı uzaklaştırmak daha akıllıca bir fikir değil mi?"

Gilan sabırla, "Evet, Will. Elbette öyle," dedi. "Peki ama ya tam düşmanı vurmak üzereyken yayın kırılsa?"

Will, "Kaçıp saklanırım," dedi. Ama Gilan onu biraz daha sıkıştırdı.

"Peki ya kaçacak yerin yoksa? Diyelim ki sarp bir kayalıkta seni sıkıştırdı. Gidecek yer yok. Yayın da kırıldı, öfkeli düşmanın da elinde kılıcıyla sana doğru yaklaşıyor. Şimdi ne yapacaksın?"

Will başını salladı. İsteksizce "Sanırım bu durumda dövmüşmek zorunda kalacağım," dedi.

Gilan, "Evet, aynen öyle," dedi. "Yakın mesafede dövüşten mümkün olduğunca kaçınınız. Ama başka seçeneğin kalmadığında bu duruma da hazırlıklı olmak gerek, öyle değil mi?"

"Evet, galiba," dedi Will. Horace bir soruyla söze girdi.

"Peki ya karşındaki baltalı bir adam olursa, ne yaparsın?" Gilan ona baktı. Bir an şaşmıştı.

"Baltalı bir adam mı?" diye sordu.

Horace hararetle, "Evet," dedi. "Diyelim ki elinde savaş baltası taşıyan bir düşmanla karşılaştın. Bıçakların yine de işe yarar mı?"

Gilan, bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra dikkatle yanıtla-

di. "Savaş baltasına iki bıçakla karşı koymayı kimseye tavsiye

Will, "Peki, o zaman ne yapacağım?" diyerek konuya girdi. Gilan önce birine, sonra da diğerine baktı. İçinde kapana kısılmış gibi bir his vardı.

"Vurursun," dedi kısaca. Will başını kaldırdı, sırtıyordu.

"Vuramam ki. Yayım daha yeni kırıldı."

Gilan, dişlerini gıcırdatarak, "Öyleyse kaçıp saklan," dedi.

Horace, "Peki ya kayalıklar ne olacak?" dedi. "Arkasında sarp bir kayalık var. Öfkeli düşmanı da elinde savaş baltasıyla ona doğru yaklaşıyor."

Will, "Şimdi ne yapacağım?" diyerek ortamı daha da kızıştırdı.

Gilan derin bir nefes aldı. Sırayla iki çırağın gözlerinin içine baktı.

"Öyleyse kayalıktan atla. Böylece daha az temiz bir iş çıkarırsın."

ALTI

11 T Terkes nereye kayboldu allahaşkına?"

Gilan, Alaz'ı durdurdu ve boş sınır karakolunun etrafına bakındı. Yolun yanında küçücük bir nizamiye' vardı. O kadar küçüktü ki ancak iki üç adamı rüzgârdan korumaya yeterdi. Biraz ötesinde, ondan azıcık daha geniş bir garnizon binası vardı. Genellikle bunun gibi uzak, küçük bir sınır karakolunda, beş altı kişiden oluşan bir askeri birlik bulunurdu. Buradaki askerler garnizon binasında kalır, sırayla yolun yanındaki nizamiyede nöbet tutardı.

Keltika'daki birçok bina gibi, bu iki yapı da bölgede bulunan gri taşlardan yapılmıştı. Binalar için düz ırmak taşları uzunlamasına kesilir, aynı malzemeden kiremit de yapılırdı. Keltika'da pek odun bulunmazdı. Isınmak için yakılan ateşlerde bile, mümkün olduğunca bildiğimiz kömür ya da bataklık kömürü kullanılırdı. Kerestenin bulunduğu yerlerde ise, odunlar Keltika'nın demir ve kömür madenlerindeki geçitleri desteklemek için kullanılırdı.

• Kışla, garnizon ve bazı kurahların girişi. (ÇN)

Will, huzursuzca etrafına baktı. Ansızın içinden Keltlerden oluşan bir kalabalık çıkacakmış gibi duran, rüzgârlı tepeleri kaplayan bodur fundalıkları inceledi. Bölgedeki sessizlik, insanın sinirlerini bozuyordu. Etrafta tepelerden, fundalıklardan esen rüzgârın hafif iniltisinden başka ses yoktu.

Will, "Belki de nöbete ara vermişlerdir, olamaz mı?" dedi. Tedirginliğini belli etmemeye çalışıyordu ama sesi, her zamankinden daha yüksek çıkıyordu.

Gilan başını salladı. "Burası bir sınır karakolu. İçeride her an askeri birlik bulunmalı."

Atının eyerinden inerek, Will ve Horace'a yerlerinde kalmalarını işaret etti. Çekici, Will'in huzursuzluğunu hissetmişti, gergin gergin yan adımlar attı. Will, onu boynuna hafifçe vurarak sakinleştirdi. Küçük at, telaşlanmadığını ima etmek istercesine kulaklarını havaya kaldırdı ve başını salladı.

Horace, "Bir saldırıya uğrayıp buradan uzaklaşmış olabilirler mi?" diye sordu. Kafası, hep dövüşe çalışıyordu. Will, bu durumun Savaş Okulu çıraklarına özgü bir şey olduğunu düşündü.

Gilan, nizamiyenin kapısını itip içeri bakarken, omuz silkti.

İçeriye göz gezdirirken, "Olabilir," dedi, "ama burada dövüldüğüne dair hiçbir iz yok."

Kapı aralığından içeri süzülürken, Gilan'ın tek kaşı havadaydı. Nizamiye, tek odalı bir binaydı. İçeride birkaç sıra ve bir masadan başka mobilya yoktu. İçeridekilerin nereye gittiğini belli edecek hiçbir ipucu görünmüyordu.

Düşünceli bir sesle "Burası yalnızca küçük bir karakol," dedi. "Belki de Keltler, artık buraya kimseyi atamıyorlardır.

Sonuçta Araluen ile Keltika arasında, otuz yılı aşkın süredir barış var." Kapının aralığından çekilip, işaret parmağıyla garnizon binasını gösterdi. "Belki orada bir şey bulabiliriz."

İki çocuk da atlarından indi. Horace, atıyla yük beygirini, yolu açıp kapamada kullanılan kalasa bağladı. Will ise, Çekici'nin dizginlerini yere bırakmakla yetindi. Orman Muhafızları'nın atları, başıboş dolaşmayacak şekilde eğitilirdi. Will, eyerin arkasındaki deri kınından yayını çıkarıp, omzuna geçirdi. Yay her zamanki gibi gergindi. Orman Muhafızları, yaylarını her an kullanmaya hazır durumda seyahat ederlerdi. Gilan'ın işaretini gören Horace, kınındaki kılıcını biraz gevşetti. Will ile ikisi, Gilan'ın arkasından garnizon binasına doğru yürüdüler.

Küçük taş bina düzenli, temiz ve boştu. Ama içindekilerin orayı aliecele terk ettiklerini gösteren işaretler vardı. Masada kalan birkaç tabakta, kurumuş yemek artıkları duruyordu. Ayrıca birçok dolabın kapağı da açık kalmıştı. Çamaşırhane-deki bazı giyecekler, yere saçılmıştı. Sanki sahipleri çıkmadan önce, eşyalarını hızla çantalara tıkarken düşürmüş gibiydi. Birçok ranzada da battaniye yoktu.

Gilan, işaret parmağını yemek masasının kenarı boyunca gezdirdi. Kalın toz tabakasında eğri büğrü bir çizgi bırakan parmağının ucuna bakınca, dudaklarını büzdü.

"Gideli epey olmuş," dedi.

O sırada merdivenlerin altındaki küçük erzak odasına göz atmakta olan Horace, Orman Muhafızı'nın sesiyle irkilip, başını kapının alçak eşikğine vurdu.

"Nereden anladın?" diye sordu. Aslında bu sorunun altın-

da meraktan çok, kendi utancını saklama gayreti vardı. Gilan eliyle odayı işaret etti.

"Keltler düzenli insanlardır. Buralar, onlar gittikten sonra tozlanmış olmalı. Kabaca bir tahminle, bu yerin en azından bir aydır boş olduğunu söyleyebilirim."

Will, kumanda odasının merdivenlerinden aşağı inerken, "Belki de dediğin gibidir," dedi. "Belki de artık bu garnizona adam atamıyorlardır."

Gilan, birçok kez başını salladı ama yüz ifadesi, ikna olmadığını gösteriyordu.

"Ama yine de bu, burayı aceleyle terk etmelerini açıklamaz," dedi. Tekrar eliyle odayı gösterdi. "Şunlara baksana. Masadaki yiyecekler, açık dolaplar, yerlere saçılmış giyecekler. Bunun gibi bir garnizonu kapamak istediğinde, insanlar içeriği temizler, eşyalarını da yanlarına alır. Özellikle de Keltler. Dedğim gibi, onlar çok düzenli insanlardır."

Tekrar dışarı çıktı. İçerideki şaşırtıcı durumla ilgili bir ipucu bulmayı umarcasına, gözlerini boş alanda gezdirdi. Ama nizamiyenin yanında, kısa yabani otlar yiyen atlanndan başka varlık görünmüyordu.

"Haritaya göre, buraya en yakın köy Pordellath," dedi. "Yolumuzun biraz dışında kalıyor ama belki Pordellath'da, burada neler döndüğünü anlamamıza yarayacak bir şeyler bulabili-

Pordellath, yalnızca beş kilometre uzaklandıydı. Ama arazinin dik yapısı yüzünden patika hem delik deşikti hem de zikzaklar çizerek tepelerin etrafından dolaşıyordu. Bu yüzden köyü daha görmeden, oraya ulaşmak üzereydiler. Vakit, bir hayli ilerlemişti. Will ile Horace, açlıktan ölüyorlardı. Bir an önce sınır karargâhına ulaşmaya çalışıp, sonra da aceleyle Pordellath'a gittiklerinden, öğle yemeği yiyememişlerdi. Köyde bir han olmalıydı. İki çocuk da sıcak bir yemekle soğuk içeceklerin hayalini kuruyordu. Kafaları handa yapacaklarıyla meşgulken, Gilan'ın tepenin yamacında görünen köye iki yüz metre kala atını durdurduğunu görüp şaşırdılar.

Gilan, "Burada neler oluyor?" dedi. "Şuna bakın!"

Will ve Horace baktılar. Will ne kadar uğraşırsa uğraşsın, genç Orman Muhafızı'nı neyin rahatsız ettiğini göremedi.

"Ben bir şey göremiyorum," deyince, Gilan ona döndü.

"Kesinlikle haklısın!" dedi. "Hiçbir şey yok. Bacalardan duman tütmüyor. Sokaklarda insan yok. Burası da tıpkı sınır karakolu gibi bomboş!"

Alaz'ı diziyle hafifçe dürttü. Doru at, taşlı yolda hızlı hızlı ilerlemeye başladı. Will de onu izledi, Horace'ın atı, biraz arkalarında kaldı. Atlarının çıkardığı takırtılarla, köye doğru ilerlediler. Sonunda küçük pazar alanına ulaşp, atlarının dizginlerini çektiler.

Pordellath'da pek bir şey yoktu. Yalnızca üzerinde durdukları, iki yanında evler ve dükkânlar bulunan kısa bir ana caddeyle onun sonundaki küçük meydan vardı. Meydanda Kelt tarzında yapılmış ve köyün en geniş binası olan, Riadhah'ın evi vardı. Riadhah, köy ağalığıyla kabile liderliği birleşimi bir

unvandı. Hem belediye başkanı hem de şerif gibi bir şeydi. Bu unvan, miras yoluyla geçiyordu. Riadhah'ın yetkisi sınırsızdı; köylüler üzerinde itiraz edilemez bir hâkimiyeti vardı.

Tabii yönetecek köylü varken böyleydi. O gün ne Riadhah ne de köylüler vardı. Yalnızca üç atın toynaklarının, meydana-daki taş döşemede çıkardıktan sesin solgun, cansız yankıları duyuluyordu.

Gilan, "Kimse yok mu?" diye bağırdı. Sesi, dar ana cadde-de yankılandı, taş binalara çarptı, sonra da etraftaki tepelere

Sonra da yavaş yavaş "mu...mu...mu..." diye sesler çıkararak sessizliğe gömüldü. Atlar, huzursuzlanarak bir iki adım attılar. Will, Orman Muhafızı'na bunu yapmamasını söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Ama orada olduklarını etrafa duyurmasına da daha fazla dayanamadı.

"Bence bağırmasan daha iyi olur," dedi. Gilan ona döndü. Will'in huzursuzluğunun nedenini anlayınca, yüzünde, her zamanki muzip ifadesi belirdi.

"Nedenmiş?" diye sordu.

Will, "Şey," diyerek söze girdi. Etrafındaki boş meydana huzursuzca bakarak konuşmaya devam etti: "Eğer biri buradaki insanları ortadan kaldırdıysa, geldiğimizi duyması da pek iyi olmaz."

Gilan omuz silkti. "Bence bunun için biraz geç oldu," dedi. "Buraya kralın şövalyeleri gibi dörtmala geldik. Üstelik gelirken, tamamen açık alandaki yolu kullandık. Bizi gözetleyen biri varsa, zaten çoktan görmüştür."

Will kuşkuyla, "Bence de haklısın," dedi.

Bu sırada Horace, atıyla evlerden birine yaklaştı ve alçak pencerelerden bakmak için eyerinden uzandı, içeriyi görmeye çalışıyordu. Gilan, onun hareketini fark etti.

"Haydi, biraz etrafa bakalım," diyerek atından indi.

Horace, onun peşinden gitmek konusunda pek de istekli değildi.

"Ya ortada veba ya da onun gibi bir salgın hastalık varsa ne olacak?" diye sordu.

Gilan, "Veba mı?" dedi.

Horace yutkundu. "Evet, yani yıllar, yıllar önce böyle şeyler olduğunu duymuştum. Veba salgını, koskoca kasabaları silip süpürmüş. Veba, insanları nerede yakalarsa öldürüyor-muş." Bunu söyler söylemez de, atıyla binadan uzaklaşıp, meydandaki boş alana çıktı. Will de elinde olmadan onu taklit etti. Horace bu fikri ortaya attığı anda, gözünün önüne üçünün meydanda cansız yatan bedenleri gelmişti. Yüzleri karamış, dilleri dışarı sarkmış, gözleri son anlarında çektikleri acılardan pörtlemişti.

Gilan sakince, "Peki veba havadan da bulaşamaz mı?" diye sordu. Horace birkaç kez başını salladı.

"Kimse vebanın tam olarak nasıl yayıldığını bilmiyor," dedi. "Duyduğuma göre, hastalığı geceleyin hava taşımış. Ya da bazen batı rüzgârları bu işi yaparmış. Neyle taşınırsa taşsın, etkisini çok çabuk gösterirmiş. Ondak kaçış yokmuş. İnsanı nerede bulursa öldürmüş."

Gilan, "Yani erkek, kadın, çocuk demeden yoluna çıkan herkesi, öyle mi?" diyerek konuyu daha da alevlendirdi. Horace yine başını deli gibi salladı.

"Evet, herkesi. Herkesin canını almış!"

Will, onlar konuşurken boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Onu yutmaya çalıştı ama boğazında gıcık vardı sanki. Bir an aklına, bunun vebanın ilk belirtisi olduğu geldi ve telaştan ne yapacağını şaşırdı. Hızlı hızlı nefes almaya başladı. Neredeyse Gilan'ın bir sonraki sorusunu duymayacaktı.

"Peki veba, sonra da cesetleri buharlaştırıyor mu?" diye ki-barca sordu Gilan.

Horace, "Aynen öyle!" dedi. Sonra bir an durup, Orman Muhafızı'nın dediğini düşündü. Boş köye bir kez daha göz gezdirdi. Etrafta, vebaya yakalanıp ölmüş insanlardan hiçbir iz yoktu. şans eseri, o anda Will'in boğazındaki yumru da kay-

Horace, ortaya attığı fikirdeki mantık hatasını fark edince, "Aa," dedi. "Belki de bu yeni bir veba çeşididir. Cesetleri de bir şekilde yok ediyordur."

Gilan, yana dönüp şüphayle ona baktı.

Horace, "Belki de vebaya bağışıklığı olan bir iki kişi kalmıştır. Onlar da tüm cesetleri gömmüştür. Olamaz mı?" diye sordu.

Gilan, "Peki, şimdi o insanlar nerede?" dedi. Horace omuz

Söylediklerini biraz daha destekleyebilmek için, "Belki de o kadar üzülmüşlerdir ki burayı terk etmişlerdir," dedi. Gilan başını salladı.

"Horace, insanların buradan gitmesine her ne sebep ol-duysa, emin ol veba değildi." Sonra hızla karararı gökyüzüne baktı. "Geç oluyor. Etrafı araştırıp, geceyi geçirecek bir yer bulalım."

Will, "Burada mı?" dedi. Sesi endişeden titriyordu. "Köyde mi kalacağız?"

Gilan başını salladı. "Yoksa tepelerde mi kamp yapmak istiyorsunuz?" dedi. "Oralarda başınızı sokacak yer bulmak zordur. Ayrıca geceleri genellikle yağmur yağar. Bana kalırsa geceyi terk edilmiş bile olsa bir çatının altında geçirmek daha iyi."

Will, "Ama," diye ağzını açtı. Fakat sözlerinin devamını getirecek mantıklı bir gerekçe bulamadı.

Gilan kibarca, "Bence atlarınız da geceyi yağmur altında değil kapalı bir yerde geçirmeyi tercih eder," dedi. Bunun üzerine Will'in fikri değişti. Farkında olmadan Çekici'ye baktı. Sırf kendisi birkaç boş evden korkuyor diye, midilliye ıslak, rahatsız bir gece geçirtmenin hiç de adil olmayacağını düşündü. Başını sallayıp eyerinden aşağı indi.

YCDİ

Pardellath'da, sorularının hiçbirine yanıt bulamadılar. Üç arkadaş, köyü dolaştılar. Orada da, tıpkı sınır karakolundakiler gibi, insanların aniden ayrıldıklarını gösteren işaretler gördüler. Bazı yerlerde aceleyle eşyaların toplandığını gösteren deliller vardı. Ama evlerin çoğunda, ev sahiplerinin eşyaları yerli yerindeydi. Her şey insanların aceleyle oradan ayrıldıklarını, yanlarına yalnızca sırt çantalarında taşıyabilecekleri kadar eşya aldıklarını gösteriyordu. Aletler, kap kaçaklar, giysiler ve diğer kişisel eşyalar geride bırakılmıştı. Ama köy sakinlerinin nereye gittiği ya da oradan niye ayrıldıkları hakkında hiçbir ipucu yoktu.

Gilan, karanlık iyice bastırınca, araştırmalarına son verdi ve Riadhah'ın evine döndüler. Evin ön tarafındaki küçük verandada, eyerlerini çıkardıkları atlarını tımarladılar.

Üçü de huzursuz bir gece geçirdi. En azından Will'in gecesi pek iyi geçmedi. Horace'ın da onun gibi huzursuz olduğunu düşünüyordu. Gilan'a gelince, o diğerlerine göre daha sakindi. Will, ikinci nöbeti devralınca, Gilan pelerinine sarıldı ve hemen uykuya daldı. Ama Gilan'ın bu rahat tavrı, zorlama

gibiydi. Will, bu tuhaf olaylar zincirinin Orman Muhafızı'nı, gördüğünden daha fazla endişelendirdiğini düşündü.

Nöbeti sırasında Will, bir evin ne kadar çok ses çıkarabileceğine şaşırdı. Kapılar gıcırıyor, yerler çatırıyor, tavan, sanki dışındaki rüzgârın her esintisiyle iç geçiriyordu. Köy de sanki tıpkı evdekiler gibi, dan dun sesler çıkaran, çatırdayan, gevşemiş eşyalarla doluydu. Bu sesler yüzünden Will, gözlerini endişeyle dört açtı ve evin ön odasındaki mat camdan dikkatle dışarıyı gözledi. Ahşap panjurlar sayesinde, dışarıdan içerisi gözükmüyordu.

Ay da orada dönen dolaplara katılmış gibi, köyün tepesinde yükselirken, evlerin arasındaki derin gölgeleri hareket ettiriyordu. Göz ucuyla bakınca yavaşça hareket eder gibi görünen gölgeler, doğrudan onlara bakılınca hareketsiz duruyordu.

Bulutlar, ayın önünü kapayınca hareketlenme arttı. Meydan bazen aydınlanıyor, bazen de aniden karanlığa gömülüyordu.

Gece yansından hemen sonra, Gilan'ın tahmin ettiği gibi yağmur bastırdı. Diğer sesler de akan suyun şınlıtısına, saçaklardan yerdeki su birikintilerine damlayan suların şıptıtısına

Sabah iki sularında, Will, nöbeti devralması için Horace'ı uyandırdı. Salona bir yastık ve yatak örtüsü yığıp, pelerinine sarınarak yere uzandı.

Ama bir buçuk saat kadar gözüne uyku girmedi. Horace'ın uyuyup uyumadığını, evde kana susamış, gözü dönmüş, görünmez bir dehşetin sessizce yaklaşıp yaklaşmadığını merak ederek gıcırtilan, çatırtilan, şınlıtiları ve şıptırtilan dinledi.

Bunları düşünürken, gözkapakları uykuya yenik düştü.

Ertesi sabah, erkenden yola çıktılar. Şafak sökmek üzereyken, yağmur durmuştu. Gilan, yollarının üzerindeki ilk büyük kasaba olan Gwyntaleth'e uğramakta kararlıydı. Burada şimdiye kadar Keltika'da karşılaştıkları şaşırtıcı olaylarla ilgili bazı sorulara cevap arayacaktı. Bayat ekmekle kuru meyve yiyerek, soğuk ve çabuk bir kahvaltı yaptılar. Köyün kuyusundan aldıkları buz gibi suyla yıkanıp temizlendikten sonra, eyerlerine atlayıp yola koyuldular.

Köyün taşlı yolundan sapıp, engebeli arazide yol almaya başladılar. Bir kez daha ana yola çıktıklarında, atlarını hızlandırdılar. Yaklaşık yirmi dakika hızlı hızlı gittikten sonra bir sonraki yirmi dakikalık yolda atlarını dinlendirmek için yavaşladılar. Sabah saatleri boyunca yollarına kâh hızlı kâh yavaş devam ettiler. Böylece, öğleye kadar kilometrelerce yol aldılar.

Günün ortasında bir şeyler atıştırdıktan sonra da atlarını sürmeye devam ettiler. Geçtikleri yer Keltika'nın en önemli maden işletme bölgesiydi. En az on, on iki kömür ya da demir madeni geçtiler. Hepsi de tepelerin, dağların yamaçlarında, kereste desteklerle, taş binalarla çevrelenmiş geniş kara deliklerdi. Ancak hiçbirinde hayat belirtisiyle karşılaşmadılar. Sanki Keltika'da yaşayan herkes, bir anda dünya üzerinden silinmişti.

Gilan, neredeyse yalnızca kendisinin duyabileceği bir sesle, "Sınır karakolunu hatta köyü boşaltabilirler," diye mırıldandı. "Ama şimdiye dek içinde az da olsa çıkarılacak maden bulunan bir ocağı terk edip gidecek Kelt tanımadım hiç."

Nihayet ikinci vakti bir dağın sırtına ulaştılar. Önlerindeki vadide, Gwyntaleth kasabasının taştan çatılan, düzgün bir sırayla uzanıyordu. Kasabanın meydanında, Keltler'in ateş ve

demir tanrılarına tapındıkları, kendilerine özgü dinlerinin tapmağını gösteren küçük bir çan kulesi vardı. Daha büyük bir kule, kasabanın ana savunma merkezini oluşturuyordu.

Sokaklarda insan olup olmadığını anlamak için çok uzak-taydılar. Ama tıpkı köydeki gibi, burada da bacalardan duman tütmüyordu. Daha da önemlisi, Gilan'a göre kasabada hiç gü-

Horace, "Gürültü mü?" dedi. "Ne gürültüsü?"

Gilan, "Çekiç sesi, patırtı kütürtü, madeni ses," diye açıkladı kısaca. "Keltler demir cevherini yalnızca çıkarmazlar, onu işlerler de. Şu güneyden gelen esintiyle birlikte, iş yerlerindeki demir dövme seslerini, bu uzaklıktan bile duymamız lazımdı."

Will, "Haydi öyleyse gidip bir bakalım," dedi, Çekici'yi mahmuzlayarak. Ama Gilan onu durdurmak için elini uzattı.

Gözlerini aşağıdaki vadiden ayırmadan yavaşça, "Bence oraya tek başına gitmem daha iyi olur," dedi. Will şaşkınlıkla ona baktı.

"Tek başına mı?" diye sordu. Gilan başını salladı.

"Dün Pordellath'a giderken kendimizi yeterince belli ettiğimizi gördünüz. Belki artık biraz daha dikkatli davranmalıyız. Burada dönen bir şeyler var, ben de bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Gilan'ın oraya tek başına gitmesi, Will'e de akıllıca göründü. Sonuçta Gilan, Orman Muhafızları Birliği'nin görünmeden hareket etme konusunda en usta üyesiydi.

Gilan, onlara bulundukları tepeden geri çekilip, tepenin öteki tarafındaki dere yatağının oluşturduğu, rüzgârdan korunaklı alanda kamp kurmalarını söyledi.

"Ama ateş yakmayın. Neler olduğunu anlayana kadar yiyeceklerimizi soğuk yemek zorundayız. Hava karardıktan sonra dönerim."

Bunu söyledikten sonra Alaz'ın yönünü kasabaya doğru çevirdi. Atını tepeden aşağı, Gwyntaleth yoluna doğru hızla

Will ile Horace'ın kamp kurması, yarım saat kadar sürdü. Zaten yapacak pek bir şey yoktu. Branda bezlerini dere yatağı-nın taşlı kenarlarında büyüyen bodur çalılara tutturdular. Öte-ki ucu da taşlarla bastırdılar. En azından ortalıkta bir sürü taş vardı. Böylece yağmur tekrar bastırırsa korunmak için üçgen şeklinde bir sığınakları oldu. Sonra da sığınaklarının önünde ateş yakmak için yer ayarladılar. Gilan ateş yakmalarına izin vermemişti ama gecenin bir yarısı gelip emri değiştirirse, en azından ateşin yeri hazır olacaktı.

Ateş için yakacak toplamaları, her zamankinden daha uzun sürdü. Bunun için tek kaynak, tepeleri kaplayan bodur fundalıklardı. Çalılarının kökleriyle dalları sertti, ama kolayca tutuşturulabilirdi. Horace çantasında taşıdığı küçük baltayla, Will de saks bıçağıyla ateş yakabilecekleri kadar yakacak topladı. Sonunda işlerini bitirip sırtlarını kayalara dayayarak, boş ateş alanının iki yanına oturdular. Will, birkaç dakikasını saks bıçağının jilet gibi keskin kenarını bilemek için harcadı.

Horace, sert kayaya dayadığı sırtının yerini belki de onun-cu kez değiştirirken, "Ormanlık alanda kamp yapmayı tercih ederdim," dedi.

Will'in yanıtı oflayıp puflamak oldu. Horace'ın canı sıkıl-

miştı, canı islediğinden değil de sırf bir şeyler söylemiş olmak için konuşmaya devam etti.

"Sonuçta ormanda, el altında bir sürü odun olur. Senin için ağaçlardan kendileri düşerler."

Will, "Beklersen düşmezler," dedi. O da sırf laf olsun diye konuşuyordu.

Horace, "Hayır. Belki sen beklerken düşmezler ama genellikle sen gelmeden düşüp hazır beklerler," dedi. "Ayrıca bir ormanda yer, kurumuş çam iğneleri ya da yapraklarla kaplıdır. Bu da daha yumuşak bir yerde yatmanı sağlar. Üzerine oturacağın ya da uzanacağın dallar, ağaçlar da vardır. Bunların kenarları da kayalannki kadar keskin değildir."

Yine geçici de olsa daha rahat bir yere dayanmak için sırtının yerini değiştirdi. Will'e baktı. Orman Muhafızı çırağının onunla aynı fikirde olmamasını umuyordu. Böylece tartışmalarına bir süre daha devam edip zaman geçirebilirlerdi. Ama Will, yine belli belirsiz oflayıp pufiyarak saks bıçağının kenarına baktı. Bıçağı kabzasına koydu, geriye yaslandı. Rahat edemediği için tekrar kalktı. Bıçak kemerini çıkardı, katlayıp yayı ve ok kılıfıyla birlikte çantasının üzerine koydu. Sonra da arkasına yaslanıp, başını düz bir taş parçasına dayayarak gözlerini kapadı. Bir önceki geceyi uykusuz geçirdiği için bitkin düşmüştü.

Horace, kendi kendine iç geçirdi. Kılıcını çıkarıp, hiç gereği yokken bilemeye başladı. Aslında kılıç bir jilet kadar keskindi ama yapacak bir şey bulması lazımdı. Kılıçtan kulak tırmalayıcı bir ses çıkıyor, Horace da sürekli uyuyup uyumadığını görmek için Will'e bakıyordu. Bir an Will'in uyuduğunu

sandı, ama ufak çocuk aniden kıpırdandı, yerinde doğrulup, pelerinine uzandı. Pelerinini sarıp sırmalayarak yastık olarak kullandığı düz taşın üzerine koydu, sonra yeniden uzandı.

Ters bir ses tonuyla, "Ormanlarla ilgili söylediğinde haklısın," dedi. "Kamp yapmak için oralar çok daha iyi."

Horace bir şey demedi. Yeterince keskin olduğuna karar verince, kılıcını tekrar yağlı deri kınına sokup, yanındaki kayaya

Kendine rahat bir yer ararken, tekrar Will'e baktı. Ne kadar bütünlüp kıvrılrsa da sürekli sırtına ya da böğrüne bir taş parçası batıyordu. Beş, on dakikayı böyle geçiren Horace, daha fazla dayanamadı.

"Biraz idman yapmaya ne dersin? Hiç olmazsa zaman geçer."

Will gözlerini açtı ve Horace'ın fikrini düşündü. Bu sert, taşlı zeminde asla uykuya dalamayacağını istemese de ka-

"Neden olmasın?" dedi. Alıştırma silahlarını çıkarmak için çantasını karıştırdı, sonra Horace'ın yanına gitti. Horace, kumlu dere yatağına bir idman dairesi çiziyordu. İki çocuk da yerlerini aldı, sonra Horace'ın işaretiyle, idmana başladılar.

Will, kendini geliştiriyordu ama bu idmanda iyi olan kuşkusuz Horace'dı. Will, ters vuruş, düz vuruş, yan kesme, yukarıdan aşağı vuruş sırasında Horace'ın uzun sopalarla gösterdiği hıza ve dengeye hayran kaldı. Ayrıca Horace, Will'in savunmasını kirdığı zamanlarda sert bir hamleden kaçmıyor, onun yerine vurabileceği noktayı göstermek için kılıcının denk geldiği yere hafifçe dokunuyordu.

Bunu hava atmak için de yapmıyordu. Bugünlerde tah-

ta bile olsa, silahla idman yapmak Horace'm hayatının çok önemli bir parçasıydı. Rakibinden daha iyi olmasında böbürlenecek bir şey yoktu. Horace, Savaş Okulu'nda yaptıkları onca idmanda, rakibini asla küçümsememesi gerektiğini öğrenmişti.

Onun yerine üstün yeteneğini Will'e yardım etmek için kullanıyordu. Ona karşılaşılabileceği hamleleri nasıl tahmin edebileceğini, tüm kılıç kullananların başvurduğu belli başlı taktikleri öğretiyor; rakibini yenmenin en iyi yolunu gösteriyordu.

Will, bir şeyi bilmekle onu yapabilmenin aynı şeyler olduğunu istemese de kabul etmek zorundaydı. Bir zamanlar düşmanı olan bu çocuğun ne kadar olgunlaştığını görünce, kendisinde de aynı değişikliğin olup olmadığını merak etti.- Ona kalırsa, eskisinden pek farkı yoktu. Ayrıca aynaya baktığında, yüzünde de bir değişim göremiyordu.

Çalışmaya ara verdiklerinde Horace, "Sol elini çok uzakta tutuyorsun," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Will. "Bir yan kesme beklediğim için hazır duruyorum."

Horace başını salladı. "Çok iyi ama elini o kadar uzakta tutarsan, sana yandan vuruyor gibi yapıp sonra da başının üzerine kılıcımı indirmem kolaylaşır. Anladın mı?"

Tarif ettiği harekeli Will'e gösterdi. Önce kılıcını geniş bir açıyla yana uzattı, sonra da güçlü bir bilek hareketiyle havaya kaldırıp yukarıdan aşağıya doğru bir hamle yaptı. Will'in başına birkaç santim kala, tahta kılıcı durdurdu. Orman Muhafızı çırağı, ona karşılık vermek için çok geç kaldığını anladı.

"Bazen bu şeyleri hiç öğrenemeyecekmişim gibi geliyor," dedi. Horace, ona güven vererek hafifçe omzuna vurdu.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Her geçen gün kendini daha da geliştiriyorsun. Ayrıca ben bu atış bıçaklarını senin gibi ne fırlatabilir ne de kullanabilirim."

Yolda gelirken bile Gilan, Will'e Orman Muhafızlığı yeteneklerini mümkün olduğunca geliştirmesi gerektiğini söylemişti. Horace, ufak çocuğun bu konuda ne kadar ustalaştığını görüp, ona hayran kalmıştı. Birçok kez Will gibi bir okçuyla karşılaşarsa neler olacağını düşünüp ürpermişti. Horace'ın gördüğü kadarıyla, Will, yayını esrarengiz bir beceriyle kullanıyordu. Eğer isterse, zırhının her deliğine ok atabileceğini biliyordu Horace. Hatta oku tüm yüzünü kapatan miğferin minnacık göz deliğine bile isabet ettirebilirdi.

Horace'ın anlamadığı nokta şuydu: Will'in ok kullanmadaki kusursuzluğu nasıl olup da Orman Muhafızlığı standartlarına göre ortalamanın üzerine çıkamıyordu?

Will yorgun argın, "Haydi bir kez daha deneyelim," dedi. Ama başka bir ses konuşmalarını böldü.

"Bence denemeyelim, çocuklar. Haydi, keskin, sinir bozucu sopalarımızı yere koyup kıpırdamadan duralım, tamam mı?"

İki çırak, sesin geldiği yöne doğru döndüler. Kamplarını kurdukları U şeklindeki kuru su yatağının dar ağzında iki kişi duruyordu. İkisi de gür, dağınık sakallıydı. Üzerlerindeki de paçavra, eski püskü giysilerle yeni ve pahalı oldukları anlaşılan giysilerin bir karışımıydı. Uzun boylunun üzerinde sırmayla işlenmiş, gösterişli ama kirden zor görünen saten bir yelek vardı. Öteki de üzerinde çamurlu bir kuştüyü bulunan kırmızı

bir başlık takmıştı. Kirli bir sargı beziyle, sarılmış elinde demir uçlu, tahta bir sopa taşıyordu. Arkadaşında da uzun, kenarları dişli, kör bir kılıç vardı. Şimdi de o kılıcı iki çocuğa doğru tutuyordu.

"Haydi çocuklar! Keşkin sopalar sizin gibiler için çok tehlikelidir," dedi. Ardından da kaba, boğuk bir kahkaha attı.

Will, hemen saks bıçağı uzanmak için elini aşağı indirdi, ama hiçbir şey bulamadı. Bir anda bıçak kemerini, yayını ve kınını az önce oturdukları yerde bıraktığını endişeyle hatırladı. Onları almaya kalksa, daha iki adım atmadan adamlar onu yakalardı. Dikkatsizliği yüzünden kendine sövdü, saydı. Halt olsa, mutlaka ona çok kızardı. Sonra kılıçla sopaya bakarken Halt'un kızgınlığının şu anda onu endişelendirecek en ufak şey olduğunu anladı.

S6KİZ

Will, Horace'ın elini omzunda hissetti. İriyarı çocuk, onu arkaya doğru itti.

Sessizce, "Geride dur. Will," dedi.

Elinde sopa olan adam, kahkahalarla güldü. "Evet, Will. Geride dur. Orada gördüğüm sevimsiz, küçük yaya yaklaşayım deme. Bizim yaylarla işimiz olmaz, değil mi Carney?"

Carney arkadaşına sırtıttı. "Doğru Bart, yayla bir işimiz yok." Sonra da iki çocuğa bakıp, öfkeyle kaşlarını kaldırdı. "Size elinizdeki sopalan atın demedik mi?" dedi. Sesi hem yükselmiş hem de çirkinleşmişti. İki adam, birlikte açık alana doğru yürümeye başladılar.

Horace, Will'i daha da sıkı tutup hızla çekerek yere doğru ittirdi. Will, düştüğü yerden, Horace'ın arkasındaki kayalara dönüp, hızla kılıcını aldığını gördü. Bir kez sallayınca, kılıç kınından sıyrıldı. Bu basit hareket bile, Bart ve Carney'yi, Horace'ın kılıcı tutmaktan çok daha fazlasını bildiği konusunda uyarmalıydı. Ama ikisi de bunu anlayacak kadar zeki değildi. Onlar, karşılarında yalnızca on altı yaşında bir çocuk

görüyorlardı. Çocuk belki biraz irikıyındı ama yine de çocuktu. Aslında o, elinde yetişkin bir adamın silahını tutan bir ço-

"Ah, canım," dedi Carney. "Yanımıza babamızın kılıcını almış mıydık?"

Horace, soğukkanlılıkla adamın gözlerinin içine baktı. "Şimdi arkanızı dönüp gitmeniz için size tek bir şans veriyor-

Bart ile Carney, dalga geçercesine çok korkmuş gibi birbirlerine baktılar.

"Olamaz Bart, tek bir şansımız varmış. Ne yapacağız?" dedi Carney.

"Eyvah, hemen kaçalım," dedi Bart.

İki adam, Horace'ın üzerine yürümeye başladı. Horace, onların yaklaşmasını izledi. İdman yaptığı alıştırma kılıcı sol elinde, kılıç ise sağ elindeydi. Adamlar ona yaklaşırken Horace gerildi ve parmak uçlarında dengesini sağladı. Carney paslı, eğri bığrú kenarlı kılıcıyla sinsi sinsi onun karşısına geçti. Çivili sopasını omzunda taşıyan Bart da onu kullanmak için hazır bekliyordu.

O sırada Will, ayağa fırlayıp silahlarına doğru koşmaya başladı. Onu gören Carney, Will'in önünü kesmek için hamle yapacak oldu, ama Horace ona saldırdığında, daha bir adım bile atamamıştı.

Horace ileri fırlayıp, kılıcı Carney'nin kafasına indirdi. Savaşçı çırağının inanılmaz hızından şaşkına dönen Carney, son anda kendi kılıcını çekip acemice bir hareketle darbeyi engelledi. Hazırlıksız yakalandığı bu şaşırtıcı güç ve beceri karşı-

sında dengesi şaşan Carney, darbenin ardından sendeleyip yere düştü ve toza toprağa bulandı.

Aynı anda arkadaşının başının deritte olduğunu gören Bart ileri çıktı ve ağır sopasını Horace'ın savunmasız sol yanına doğru şiddetle savurdu. Horace'ın bu darbeden korunmak için geri çekilmesini bekliyordu. Aksine, savaşçı çırağı ileri atıldı. Sol elindeki alıştırma kılıcıyla ağır sopaya vurup, onu yönünden saptırdı. Böylece sopanın çivili ucu, pat diye taşlı zemine çarptı. Bart, şaşkınlıkla derin bir "Off!" sesi çıkardı. Aldığı darbenin etkisiyle kolu, omzundan bileğine kadar zangırdamıştı.

Ama Horace'ın işi henüz bitmemişti. Hamlesini ileri doğru sürdürmeye devam etti. Artık Bart ile omuz omuzaydı ve birbirlerine çok yakın olduklarından, Horace, kılıcını kullanamıyordu. Onun yerine sağ eliyle kılıcının ağır pirinç kabzasını Bart'ın kafasına indirdi.

Haydudun gözlerinin ferisi söndü ve yan baygın bir halde dizlerinin üzerine yere yıkıldı. Başını bir o yana, bir bu yana çeviriyordu.

O anda Carney, tepesi atmış bir halde ayağa kalktı. Artık Horace'a şaşkınlık ve öfkeyle bakıyordu. Kafası bir türlü bu çocuğun tek başına onu ve arkadaşını nasıl alt ettiğini almıyordu. Bunun yalnızca şans olduğunu düşündü; düpedüz acemi şansıydı!

Dudaklarından bir homurtu çıktı ve kılıcını sıkıca tuttu. Tehditler ve küfürler savurarak çocuğa doğru ilerlemeye başladı. Horace yerinde durmuş bekliyordu. Çocuğun soğukkanlı bakışı, Carney'yi bir an duraksattı. Aslında Carney içindeki

sesi dinlemeli, hemen oradan uzaklaşmalıydı. Ama öfke onu esir almıştı. Tekrar ilerlemeye devam etti.

O ana kadar Will'in ne yaptığına bakmak aklına bile gelmemişti. Orman Muhafızı çırağı, elinde yayı ve ok kılıfıyla kamp alanının yanından ortaya çıkarıyordu. Yayını hazırlarken, aceleyle sağ ayağını geriye çekip, sol ayağının üzerine eğildi.

Hızla bir ok seçip, yayına taktı. Tam okunu fırlatmaya hazırlanıyordu ki arkasından gelen sakın ses onu durdurdu:

"Sakin onu vurma. Ne yapacaklarını görmek istiyorum."

Şaşkınlıkla arkasına döndüğünde, Gilan ile karşılaştı. Pelerininin kıvrımları içinde neredeyse görünmezdi. Sakin bir tavırla uzun yayına dayanmış, olanı biteni izliyordu.

Will, "Gilan!" diye itiraz edecekti ki Orman Muhafızı ona susmasını işaret etti.

Yumuşak bir sesle "Bırak devam etsinler," dedi. "Dikkatini dağıtmazsak, Horace bu işi kendi başına halledebilir."

Will, iriyan, öfkeden kudurmuş adamlar karşı karşıya olan arkadaşına bakarak çaresizce "Ama..." dedi. Will'in ne kadar kaygılandığını gören Gilan, hemen onu yatıştırdı.

"Horace onunla başa çıkabilir," dedi. "O, bu konuda çok iyi, biliyorsun. Gördüğüm en doğuştan yetenekli kişi. Şu alıştırmalar kılıcını kullanışı, kılıcın kabzasıyla adama vuruşu, düpedüz bir sanattı. Mükemmel!"

Will, merakla başını sallayarak dövüşü izlemeye koyuldu. Camey şimdi Horace'a hücum etmişti; gözlerini kör etmiş öfke-siyle ve korkunç bir güçle darbeler indiriyor, saldırıyordu. Horace ise, karşı saldırıya geçmiyordu. Kılıcıyla, küçük, yarı dairesel hareketler yaparak her darbeyi, hamleyi ve hücumu engelliyor-

du. Onun aşalamaz savunmasıyla karşılaştıkça, Carney'nin bileği, dirseği sarsılıyordu. Gilan dövüşün başından sonuna kadar Will'e Horace'ı onaylayan yorumlar fısıldadı.

"Aferin!" dedi. "Bak görüyor musun, karşıındakinin ilerlemesine nasıl izin veriyor. Böylece karşıındaki, onun çok yetenekli olduğunu düşünüyor. Ya da tam tersi. Aman Tanrım! Horace'ın savunmadaki zamanlaması neredeyse kusursuz! Şuna da bak! Hele şuna bak! Müthiş!"

Artık Horace'ın daha fazla geri çekilmeyeceği açıktı. Carney'nin her vuruşunu kolayca savuşturmaya devam etti. Böylelikle haydut, tıpkı kayalara vuran deniz gibi, gücünü boş yere tüketiyordu. Horace karşı durdukça, Carney'nin vuruşlarını yavaşlayıp, düzensizleştirdi. Uzun, ağır kılıcı kullanmak için harcadığı çaba yüzünden, kolu ağrımaya başlamıştı. O daha çok düşmanlarını sırtından bıçaklamaya alışkın biriydi. Karşılaşmanın başından beri, çocuğun savunmasını kırmak için bir, iki ezici, sert darbeden fazlasını yapması gerektiğini biliyordu. Ama Horace, en mahvedici darbelerini bile küçümsercesine savuşturuyordu.

Bir kez daha kılıcını salladığında, dengesini kaybetti. Horace'ın kılıcı onunkini havada yakaladı, bir çember gibi çevirdi, sonra da karşılıklı çapraz şekilde kilitleninceye kadar kulak tımalayan bir sesle onu gıcırdattı.

Öylece ayakta, göz göze kalakaldılar. Carney'nin göğsü inip inip kalkıyordu, ama Horace son derece soğukkanlı ve kendine hâkimdi. Karşıındaki kişinin -çocuk olsun ya da olmasın- bu karşılaşmada açık arayla üstün olduğunu anladığında, Carney'nin içine ilk korku tohumu düştü.

O anda Horace ona saldırdı.

Kılıcını Carney'ninkinden kurtararak omzunu, Carney'nin göğsüne indirdi. Haydut sendeleyerek geri çekildi. Ardından Horace sakın sakın ilerledi. Kılıcını şaşırtıcı, dehşet verici hamle dizileriyle sallıyordu. Yan vuruş, tepeden vuruş, hücum. Yan, yan, dış, yukarıdan aşağı. Hücum. Hücum. Hücum. İç vuruş. Dış vuruş. Bir diziden kolayca bir başkasına geçiyordu. Carney çaresizce, kılıcını kendi vücuduyla Horace'ın bitmek bilmeyen enerjisiyle, amansızca salladığı darbeleri arasında tutmaya çabalıyordu. Haydut, Horace'ın darbeleri daha da güçlenip sertleşince, bileğiyle kolunun artık dayanamayacağını hissetti. O sırada Horace, son bir sersemletici ÇINLAMAYLA, adamın kılıcını uçurdu.

Carney dizlerinin üzerine düştü. Alnından akan ter damlaları gözlerine doluyor, göğsü köruk gibi inip kalkıyordu. Yerde öylece durup, son darbeyi beklemeye başladı.

Gilan, "Adamı öldürme, Horace!" diye bağırdı. "Ona soracaklarım var."

Horace başını kaldırdı. Orada duran uzun boylu Orman Muhafızı'm görünce şaşırdı. Omuz silkti. Zaten o, soğukkanlılıkla rakibini öldürebilecek biri değildi. Carney'nin kılıcını uzanamayacağı kadar uzak bir yere fırlattı. Sonra da ayağını haydudun omzuna koyup, onu tozun toprağın içine doğru itti.

Carney yere uzandı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Kıpırdayacak hali kalmamıştı. Korkmuş, yorgun düşmüştü. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak yenilmişti.

Horace Gilan'a, "Sen de nereden çıktın?" diye çıkıştı. "Ayrıca neden bana yardım etmedin?"

Gilan sırtarak ona baktı. "Gördüğüm kadarıyla yardıma hiç de ihtiyacın yoktu," dedi. Bu arada Bart, aldığı darbenin etkisini hafifletmek için başını sallayarak yattığı yerden doğrulmaya çalışıyordu. Gilan, onun bulunduğu yere doğru bir işaret yaptı.

"Anlaşılan öbür arkadaşınızın da biraz ilgiye ihtiyacı var," dedi. Horace arkasına dönüp kılıcını havaya kaldırdı ve düz tarafını Bart'ın kafasına indirdi. Bart bir kez daha inleyerek, yüzükoyun yere uzandı.

Sonra "Galiba bir şey söylüyordun," dedi Horace, Gilan'a.

"İhtiyacın olsa sana yardım ederdim diyordum," dedi Gilan. Sonra açık alana yürüyüp Camey'nin başına dikildi. Haydudu kolundan tutup havaya kaldırdı. Sonra da adamı yaka paça sürükleyip, pek de nazik olmayan bir hareketle, yan taraflarındaki kayaya fırlattı. Carney ilerlemeye çalıştığında, çeliğin deride çıkardığı ıslık sesini duydu. Gilan, saks bıçağını boğazına dayayarak haydudu dik tuttu.

Gilan, Will'e, "Anlaşılan bu ikisi sizi uykuda yakalamış, öyle mi?" diye sordu.

Çocuk utanarak başını salladı. Gilan'ın söylediklerinin etkisi geçince, "Ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu Orman Muhafızı'na.

Gilan, "Geldiklerinden beri," dedi. "Onları kayalarda sinsice dolaşırken gördüğümde, henüz fazla uzaklaşmamıştım. Ben de Alaz'ı bırakıp onları izleyerek buraya döndüm. Niyetlerinin iyi olmadığı çok belliydi."

Will kuşkucu bir tavırla, "Öyleyse niye gelip bize haber vermedin?" diye sordu.

Gilan'ın bakışları bir an sertleşti. "Çünkü siz ikinizin iyi bir derse ihtiyacı vardı. Tehlikeli bir bölgedesiniz. Buradaki insanlar esrarengiz bir biçimde kaybolmuş, oysa siz cümle âlem görüp duysun diye, elinizde oyuncak kılıçlarla şakır şukur idman yapıyorsunuz."

Will, "Ama," diye kekeledi. "Çalışmamız gerekiyor sanıyordum, yanılıyor muyum?"

Gilan makul bir tavırla, "Etrafı gözleyecek kimse olmadığına değil," dedi. "İdmana başladıktan sonra dikkatiniz tamamen dağıldı. Bu ikisinin gelirken yaptığı gürültüyü, sağır sultan bile duydu. Hatta Çekici bile sizi iki kez uyardı, ama duymadınız."

Will, başını önüne eğerek "Duymadım mı?" dedi. Gilan başını salladı. Bir an için Will ile göz göze geldi ve çocuğun gereken dersi aldığından, aklının başına geldiğinden emin oldu. Sonra konunun kapandığını belli etmek için, yavaşça başını salladı. Will de aynısını yaptı. Bir daha böyle bir şey olmaya-

"Haydi, şimdi bu iki fıstığın kömür fiyatları hakkında ne bildiğini öğrenelim," dedi Gilan.

O sırada boğazına baskı yapan parıltılı saks bıçağa şaşı gözlerle bakmaya çalışan Carney'ye döndü.

"Ne kadar zamandır Keltika'dasın?" diye sordu. Carney bir ona bir de büyük bıçağa baktı.

En sonunda, "O-o-o-on ya da on bir gündür, lordum," diye kekeledi.

Gilan, yüzünü buruşturarak "Bana 'lordum' deme," dedi. Sonra da iki çocuğa dönüp sözlerine devam etti: "Bu tür insan-

lar, başlarının derde girdiğini anlar anlamaz size yağ çekmeye başlarlar." Sonra tekrar Camey'ye döndü. "Şimdi söyle bakalım, seni buraya ne getirdi?"

Carney bir an duraksadı. Gözlerini Gilan'ın bakışından kaçırınca, Gilan, daha haydut ağzını açmadan onun yalan söyleyeceğini anladı.

"Yalnızca... manzaraya bakmaya gelmiştik ... şey... efendim," dedi. Gilan'ın kendisine "lordum" dememesi konusundaki uyarısını hatırlayınca 'efendim' demişti. Gilan iç geçirip, hiddetle başın salladı.

"Bana bak, şimdi şuracıkta kafanı koparır atarım. Bana işe yarar bir şey söyleyeceğini pek sanmıyorum. Ama yine de sana son bir şans veriyorum. Şimdi artık GERÇEĞİ SÖYLE!"

Son iki kelimeyi öfkeyle bağırarak söylemişti. Yüzü Carney'nin yüzünden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Az önceki gayretsiz, şakacı tavrının birdenbire değişmesi, haydudu dehşete düşürdü. Gilan, birkaç saniyeliğine iyi huylu zırhını çıkarmıştı. Carney, yüzeye çıkmakta olan korkunç hiddeti gördü ve çok korktu. Birçok insan gibi o da Orman Muhafızları'ndan çekinirdi. Orman Muhafızları, sinirlendirilecek türden insanlar değillerdi. Ancak karşısındaki, çok çok sinirli gözüküyordu.

Hemencecik, "Burada yağma olduğunu duyduk!" dedi.

Gilan, "Yağma mı?" diye sordu. Carney, saygıyla başını salladı. Bundan sonra da konuşmanın devamı çorap söküğü gibi geldi.

"Tüm kasabalar, şehirler boşaltılmış. Buraları ve insanların arkalarında bıraktıkları değerli eşyaları koruyacak kimse yok. Biz de gelip istediklerimizi alıyoruz ama kimseyi incit-

iniyoruz," dedi. Son cümleyi, kendini korumaya çalışır gibi söylemişti.

Gilan, "Yo, hayır. İnsanlara zarar verdiğiniz yok. Yalnızca onlar yokken evlerine süzülüp, tüm değerli eşyalarını çalıyor-sunuz," dedi. "Bence bu katkınızdan dolayı size minnettar kalmalılar!"

"Bu Bart'ın fikriydi, benim değil," diyerek kendini kurtarmaya çalıştı Carney. Gilan üzüntüsüyle başını salladı.

Will, belli belirsiz "Gilan," dedi. Orman Muhafızı ona döndü. "Kasabaların boşaldığını nereden duymuşlar? Biz hiçbir şey duymadık."

Gilan, "Hırsızlar, soyguncular, haydutlar arasında dedikodular çabuk yayılır," dedi. "Bu tıpkı bir hayvanın başı derde girdiğinde akbabaların orada toplanması gibi bir şey. Bir yerde sıkıntı oldu mu, bunun haberi yangın gibi dalga dalga yayılır. Bu da haydutların hanesine artı olarak yazılır. Bence tepelerde, bunlardan daha çok vardır."

Bunu der demez, Carney'ye dönüp, saks bıçağını adamın etine biraz daha soktu. Bıçağı çekmediği için kan akmıyordu.

"Yanılıyor muyum?" diye sordu. Carney başını sallayacaktı ama boynunu hareket ettirirse olabilecekleri düşündü. Sadece yutkunup fısıldadı.

"Evet, efendim."

"Bence çaldıklarınızı istiflemek için buralarda bir yerlerde bir mağara ya da terk edilmiş bir maden tüneli kullanıyorsunuzdur, öyle değil mi?"

Bıçağı tutan elini biraz gevşetti. Artık Carney, başını sallayabiliyordu. Parmaklarını belindeki çantada gezdirdi, o anda

ne yaptığını fark edip vazgeçti. Ama Gilan bu hareketi görmüştü. Boştaki eliyle adamın çantasını açtı ve elini içine daldırdı. Sonunda dörde katlanmış, kir pas içinde bir kâğıt buldu. Kâğıdı Will'e uzattı.

Sadece "Bak bakalım," dedi. Will, kâğıdı açınca, acemice çizilmiş bir harita gördü. Haritada referans noktaları, talimatlar, uzaklıklar yazıyordu.

"Yağmaladıkları eşyaları buna bakarak saklamışlar," dedi. Gilan başını sallayıp, hafifçe gülümsedi.

"Güzel. Demek ki haritaları olmazsa, orayı tekrar bulamazlar." Bunun üzerine Carney'nin gözleri, itiraz edencesine

"Ama bunlar bizim," diyecek oldu ama Gilan'ın gözlerindeki tehlikeli parıltıyı görüp sustu.

Orman Muhafızı, alçak sesle "Onlar çalıntı," dedi. "Çakallar gibi içeri süzülüp başları dertte olan insanların mallarını çaldınız. Hiçbiri sizin değil. Onların ya da ailelerinin malı. Tabii hâlâ hayattaysalar."

Arkalarından gelen yeni bir ses, "Hayattalar," dedi. "Morgarath'tan kaçıyorlar, yani henüz yakalanmayanlar."

DOKUZ

Konuşmasaydı, onu erkek sanabilirlerdi ama yumuşak sesi, onu ele verdi. Kamp alanının kenarında, ayakta duruyordu. Sarı saçları erkek gibi kısacık kesilmiş, ufak tefek biriydi. Uzun, yırtık pırtık bir ceket, pantolon ve dizlerine kadar uzanan yumuşak deri çizmeler giymişti. Yanında ne bir pelerin ne de bir battaniye vardı. Anlaşılan onu soğuk dağ gecelerinden korumak için üzerindeki lekeli, yırtık pırtık koyun postu yeleğinden başka bir şeyi yoktu. Sahip olduğu her şey, büyük ihtimalle bohça yaptığı irice mendilin içindeydi.

Gilan ona dönerek, "Sen de nereden çıktın?" diye sordu ve saks bıçağını tekrar kılıfına soktu. Carney, bıçağın kılıfa girdiğini görünce minnettar kalarak dizlerinin üzerine çöktü. Çok bitkindi.

Will, kızın hemen hemen kendi yaşlarında olduğunu gördü. Yüzü gözü kir içinde olmasa, dikkat çekecek kadar güzel bir kızdı. O sırada yeni gelen, belirsiz bir hareket yaptı.

"Şey..." Kararsızca durakladı, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Will, kızın yorgunluktan bitap düşmek üzere olduğunu anladı. Kız en sonunda, "Haftalardır tepelerde saklanı-

yoranı," dedi. Will, kızın halinden doğru söylediğine inandı.

Gilan yumuşak bir tonda, "Peki, senin bir adın var mı?" diye sordu. Kızın çok bitkin olduğu, onun da gözünden kaçmamıştı.

Kız bir an duraksadı. Belli ki onlara adını söyleyip söylememe konusunda kararsızdı.

"Evanlyn Wheeler, Greenfield Eyaleti'ndenim," dedi. Greenfield, Araluen'de küçük bir kıyı eyaletiydi. "Buraya arkadaşlarımızı ziyaret etmek için gelmiştik." Kız susup, başını Gilan'dan başka yöne çevirdi. Cümlesini düzeltmeden önce kısa bir süre düşündü. "Daha doğrusu, hanımım arkadaşlarını ziyaret ediyordu... Wargallar saldırdığında."

Will, "Wargallar!ha!" dedi. Bu kelime onu sarsmıştı. Kız, zekâ fışkıran yeşil gözlerini Will'e çevirdi. Will, gözlerine baktığında, onun güzel kelimesinden fazlasını hak ettiğini gördü. Çok çok daha fazlasını. Peri kızı gibiydi. Kızla çalan san saçlarını ve yeşil gözlerini, düzgün burnuyla geniş ağzı tamamlıyordu. Kız gülse, dudaklarının çok daha hoş gözükeceğini düşündü Will. Oysa şimdilik gülmek, kızın aklının ucundan bile geçmiyordu. Will'e yanıt verirken, omuzları üzüntüden biraz daha diltti.

"Bu kadar insan nereye gitti sanıyorsun?" diye sordu. "Wargallar, haftalardır Keltika'nın bu bölgesindeki kasabalara, köylere saldırıyor. Keltler onlara karşı duramıyor. Hepsi evlerinden sürüldü. Birçoğu Güneybatı Yarımadası'na kaçtı ama bazıları yakalandı. Onların sonu ne oldu bilmiyorum."

Gilan ile iki çocuk, birbirlerine baktılar. İçlerinde zaten böyle bir şey duyacaklarına dair bir his vardı. Şimdi artık her şey yüzeye çıkmıştı.

Gilan, yumuşak bir sesle, "Bunların arkasında Morgarath'ın olduğunu biliyordum," dedi. Kız başını salladı, gözlerine yaşlar dolmuştu. Bir damla yaş, kir tabakasıyla kaplı yanağından aşağı süzıldı. Kız, elleriyle gözlerini kapadı ve birden omuzları sarsılmaya başladı. Gilan, hemen yanına gidip kızı yere düşmeden yakaladı ve nazikçe yere oturttu. Sirtını, çocukların kamp ateşinin etrafında yaslandıkları kayalardan birine dayadı.

Genç Orman Muhafızı, çok yumuşak, şekfat dolu bir sesle "Tamam, artık geçti," dedi. "şimdi güvendesin. Biraz dinlen. Sana yiyecek, içecek getireceğiz." Horace'a baktı. "Bir ateş yakar mısın, Horace? Ufak bir şey olsun. Burada korunaklı bir alandaysınız, küçük bir ateş yakabilirsiniz. Sen de Will, eğer haydutlar kalkmaya davranırsa bacaklarından vurur musun, lütfen?" Son cümleyi söylerken, sesini yükseltmişti.

Çünkü Camey, Evanlyn'in beklenmedik ziyaretinin doğur-

doğru sürünmeye başlamıştı. Gilan'ın sesini duyunca olduğu yerde donup kaldı. Gilan, sinirli sinirli ona baktı, sonra da emirlerini yeniledi.

"Düşündüm de. Will, en iyisi ateşi sen yak, Horace da şu ikisini bağlasın."

Çocuklar, hemen kendilerine verilen görevleri yapmaya başladılar. Gilan, her şeyin yolunda gitmesinden memnun halde, pelerini çıkarp kıza sardı. Kızın hiç sesi çıkmıyordu ama hâlâ yztünü elleriyle kapatıyor, omuzları sarsılıyordu. Gilan kollarıyla kızı sardı, bir kez daha ona güvende olduğunu fısıldadı.

Kızın sessiz, sarsıcı hıçkırıkları yavaş yavaş azaldı ve nefes alıştı biraz daha düzeldi. Will, sıcak bir içecek için su bulmaya çalışırken kıza baktı. Onun uykuya daldığını görünce şaşırıldı. Gilan, Will'e sessiz olmasını işaret etti. Sonra da alçak sesle, "Belli ki çok yorulmuş. Bırakalım da uyusun. Halt'un sana yapmayı öğrettiği şu şahane yahnilerden birini yap istersen," dedi.

Will'in çantasında, bir sürü kuru malzeme vardı. Bunları kaynayan suyla karıştırıp kaynatınca, ortaya çok lezzetli yahniler çıkıyordu. İçine istenirse yolculukta yakalanan herhangi bir hayvanın eti ya da sebze eklenebiliyordu. Ama onlar kon-masa da, soğuk tahıl yemeklerinden çok daha lezzetli bir şey ortaya çıkıyordu.

Ateşin üzerine, geniş bir kabın içinde su koydu. Kısa zaman içinde nefis sığır eti yahnisi yavaş yavaş kaynamaya, kokusu akşamın soğuk havasını doldurmaya başladı. Bu sırada azalan kahvelerinden biraz daha aldı, su dolu emaye cezveyi yanan ateşin yanındaki sıcak közlerin üzerine yerleştirdi. Su kaynayıp fokurdayınca, ucu çatallı bir sopayla cezveyi kaldırdı, içine bir avuç kahve çekirdeği koydu. Kısa zamanda taze kahvenin hoş kokusu yahninininkine karıştı ve herkesin ağzının suyu ak-maya başladı. O sırada iştah açan kokular Evanlyn'e de ulaşmış olmalıydı ki önce kızın bumu kıpırdadı, sonra da şaşkın yeşil gözleri açıldı. Bir iki saniye telaşla etrafına bakındı, belli ki nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Sonra Gilan'ın güven veren yüzüyle karşılaştı ve biraz olsun rahatladı.

"Müthiş kokan bir şey var," dedi. Gilan ona sırtarak baktı.

"Belki bir kâse yemek yiyip, sonra bize buralarda neler ol-

duğunu anlatırsın," dedi. Will'e emaye kâselerden birine yahni koymasını işaret etti. Yanlarında yedek yemek kapları olmadığından, Will yemeği kendi kâsesine koydu. Onun yiyebilmesi için önce Evanlyn'in yemeğini bitirmesi gerektiğini fark edince, midesinden bir gurultu geldi. Horace ile Gilan da kendi yemeklerini aldılar.

Evanlyn, günlerdir yemek yemediğini belli eden bir heyecanla lezzetli yahniyi midesine indirmeye başladı. Gilan ile Horace da memnun mesut yemeklerini yiyorlardı. O sırada Horace'ın sırt sırta birbirlerine bağladığı iki haydudun oturduğu yerden, ağlamaklı bir ses geldi.

Camey, "Biz de bir şeyler yiyebilir miyiz, efendim?" diye sordu. Gilan, lokmalanna kısacık bir ara verip ikisine küçümseyerek baktı.

"Elbette, hayır," dedi. Sonra da akşam yemeğinin keyfini çıkarmaya devam etti.

Evanlyn, o sırada Will'in de yemek yemediğini fark etti. Elindeki tabakla kaşığa baktı. Gilan ile Horace'ın elinde de aynıları vardı. Birden anladı.

Af dilercesine Will'e bakarak, "Aa, biraz ister misin?" dedi, emaye kabı ona doğru uzatarak. Will, yemeği onunla paylaşmak için can atıyordu ama kızın neredeyse açlıktan ölmek üzere olduğunu da farkındaydı. Belli ki yemeğini teklif ettiği halde, içten içe Will'in istemeyeceğini umuyordu. Will, kendisi gibi aç olmakla, onun gibi açlıktan ölmek arasında büyük bir fark olduğunu düşündü. Kıza gülümseyerek başını salladı.

"Sen devam et," dedi. "Yemeğini bitirdiğin zaman, ben kendime alırım."

Böyle demesine karşın Will, kızın ısrar etmemesine bozuldu. Kız yahnisinden kaşık dolusu lokmaları midesine indirmeye, sık sık lokmalarına ara verip sıcak, taze demlenmiş kahveden yudumlamaya devam etti. Yedikçe, yanaklarına renk geliyordu sanki. Tabağının dibini sıyırdı ve hâlâ ateşin üzerinde asılı duran yahni tenceresine istekle baktı. Will, onun ne istediğini anladı ve tabağına biraz daha yahni koydu. Kız bir kez daha yemeye daldı, nefes almak için bile zor ara veriyordu. Yemeyi bitirdiğinde, utangaç bir tavırla gülümseyerek tabağı Will'e uzattı.

Sadece "Teşekkür ederim," dedi. Will de mahcup bir tavırla başını önüne eğdi.

"Rica ederim," diye bir şeyler geveledi ağzında. Bu sefer tabağı kendisi için doldurdu. "Herhalde çok acıkmıştın."

"Evet," dedi kız. "Bir haftadır doğru dürüst bir şey yeme-

Gilan, yaktıktan küçük ateşin yanında rahatça oturarak, "Niye yemedin?" diye sordu. "Evlerde bir sürü yiyecek vardı. Biraz alıp yiyebilirdin."

Kız, başını salladı. Son birkaç haftadır yaşadığı korku, gözlerinden okunuyordu. "Hayatımı tehlikeye atmak istemedim," dedi. "Etrafta Morgarath'ın devriyeleri dolaşıyor mu, bilmiyordum. O yüzden kasabalara girmeye cesaret edemedim. Bazı çiftlik evlerinde biraz sebzeyle kurumuş peynir parçaları buldum. Ama çok azdı."

Gilan, "Herhalde artık bize burada neler olduğunu anlatırsın," dedi. Kız başını salladı.

"Çok bir şey bilmiyorum zaten. Dediğim gibi... hanımımla

arkadaşlarını... ziyaret etmek için buraya gelmiştik." Sözlerinde yine hafif bir duraksama vardı. Gilan bunu fark edip, kaşını kaldırdı.

"Hanımın soylu bir kadın, öyle değil mi? Herhalde bir şövalyenin ya da lordun karısıdır."

Evanlyn başını salladı. "Şey... Greenfield Eyaleti'nin Lordu Caramom'un kızı," dedi bir nefeste. Ancak yine duraksayarak konuşuyordu. Gilan, düşünerek dudağını büktü.

"İsimlerini duymuştum, ama onları tanıdığımı söyleye-

"Her neyse, Morgarath'ın kuvvetleri saldırdığında, hanımım Kral Swyddned'in sarayına, eski arkadaşı olan bir hanımefendiyi ziyarete gelmiştik."

Gilan bir kez daha kaşını kaldırdı. "Size saldırmayı nasıl başardılar?" diye sordu. "Kayalıklarla Yank geçilemez. Koca bir ordu, bırak Yank'tan geçmeyi, kayalıklardan aşağı inemez bile."

Keltika ile Yağmur ve Gece Dağları'nın arasındaki sınır oluşturan kayalıklar, Yank'ın arka tarafından yükseliyordu. Granit kayalıkların yüksekliği, yüzlerce metreyi buluyordu. Altında ya da üstünde, kalabalık birliklerin geçebileceği hiçbir geçit yoktu.

Will, "Halt 'Geçilemeyecek hiçbir yer yoktur' der. Özellikle de bu uğurda kaybedeceğin canları göze aldıysan," dedi.

Kız, "Güneye doğru kaçan küçük bir Kelt grubuyla karşılaştık," dedi. "Bize Wargallann kayalıkları nasıl aştığını anlatırlar. Geceleyin, halat ve merdiven kullanarak küçük gruplar halinde kayalıklardan inmişler. Birkaç dar çıkıntı bulmuşlar.

Yank'ı geçmek için buralarda merdiven kullanmışlar.

"Bulabildikleri en uzak noktayı seçmişler. Böylece kimse onları fark etmeden Yank'ı geçmişler, bütün kuvvetler bir araya gelene kadar da gün boyunca kayaların, vadilerin arasında saklanmışlar. Zaten kalabalık değillermiş. Kral Swyddned'in de geniş bir ordusu yok."

Gilan duyduklarına itiraz edencesine bir ses çıkararak, Will'in gözlerine baktı.

"Geni; bir ordu bulundurması lazımdı. Barış anlaşması ona bunu şart koştu. Ama sana insanların rehavete kapılmasıyla ilgili ne söylemiştik hatırlıyor musun, Will? Keltler kendilerini savunmak yerine, yeri kazmayı tercih ediyorlar." Kıza, sözlerine devam etmesini işaret etti.

"Wargallar, kırsal bölgeleri, özellikle de madenleri istila ettiler. Her nedense madencileri canlı istediler. Onlar dışında herkesi öldürdüler."

Gilan, düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturdu. "Pordellath ile Gwyntaleth tamamen boşaltılmış," dedi. "Oralardaki insanların nereye gittiğini biliyor musun?"

"Kasabalardaki insanlar, zamanında kaçmayı başardı," dedi. "Onlar da güneye gitmişlerdir. Wargallar onları o tarafa doğru sürüyorlardı."

"Mantıklı," dedi Gilan. "Onları güneyde sıkıştırmak, Araluen'e haber uçurulmasını engeller."

Evanlyn, "Korumalarımızın lideri de öyle demişti," dedi. "Kral Swyddned ile ordusundan sağ kalanların çoğu, bir savunma hattı oluşturmak için güneybatı kıyısında toplanıyormuş. Wargallardan kaçmayı başaran Keltler de orada ona katılıyorlarmış."

"Peki ya siz?" diye sordu Gilan.

"Savaşçılar yolumuzu kesmeden önce, sınıra geri dönme-ye çalışıyorduk. Adamlarımız onları oyalarken hanımım la ben kaçmaya çalıştık. Tam kurtulduk derken, atı tökezledi, onu da yakaladılar. Hanımım a yardım etmek için geri dönmek istedim ama bana kaçmam için bağırdı. Beceremedim... ona yardım etmek istedim ama... sadece..."

Kızın yanaklarından bir kez daha gözyaşları süzölme-ye başladı, onları silmek için bir çaba göstermedi. Sadece o korkunç anları tekrar tekrar yaşarcasına, sessizce ateşe bakıyordu. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi zor bela duyuluyordu.

"Kurtulduğumda, dönüp geriye baktım. Onlar... onlar... onları görebiliyordum." Sesi kesildi. Gilan ileri uzanıp onun

"Şimdi onu düşünme," dedi nazikçe. Kız başını kaldırıp, minnettar gözlerle Gilan'a baktı. "Galiba ondan sonra da... tepelere kaçtım, yanılıyor muyum?" diye sordu Gilan.

Kız birçok kez başını salladı. Hatıraları hâlâ canlıydı, şahit olduğu korkunç sahneler, gözünün önünden gitmiyordu. Will ile Horace, sessizce oturuyorlardı. Will arkadaşına döndü. Bir-birlerinin ne düşündüğünü anlamışçasına bakiştılar. Evanlyn, kurtulduğu için şanslıydı.

"O zamandan beri saklanıyorum," dedi alçak sesle. "Yaklaşık on gün önce atım sakatlandı. Onu serbest bıraktım. O zamandan beri geceleri kuzeye doğru yol alıp, gündüzleri saklanıyorum." Kamp alanının öteki ucunda, kesilmeyi bekleyen iki horoz gibi oturan Bart ile Camey'yi işaret etti. "Birkaç kez

bu ikisini ve bunlar gibilerini gördüm ama karşılarına çıkmadım. Onlara güvenemedim."

Carney, incinmiş gibi baktı. Bart ise hâlâ Horace'ın darbesiyle sersemlemiş haldeydi.

"Bu sabah da vadinin karşısından üçünüzü gördüm. Kralın Orman Muhafızları olduğunuzu anladım, yani ikinizin demek istiyorum. O an aklıma Tanrı'ya şükretmekten başka bir şey gelmedi."

Gilan kıza baktı, onu dinlerken çatdığı kaşları alnını kınıştırmıştı. Kız, onun tepkisini fark etmeden sözlerine devam etti.

"Size ulaşmam, neredeyse bütün günümü aldı. Kuş uçuşu uzak bir mesafe olmayabilir, ama aramızdaki vadede hiç yol yok. Çevresinden dolanmam gerekti. Bir aşağı bir yukarı. Ben buraya gelene kadar gitmiş olursunuz diye çok korktum," dedi. Sonra da "Ama şükür gitmemişsiniz," diyerek gereksiz bir ekleme yaptı.

Will yere oturmuş, dirseğini dizine, elini de çenesinin altına koyup kızın anlattıklarını kafasında birleştirmeye çalışıyordu.

"Morgarath madencileri niye istesin ki?" diye bir soru attı ortaya. "Madenleri yoksa, madenci toplamanın da bir anlamı

Horace söze karıştı. "Belki de maden bulmuştur. Yağmur ve Gece Dağları'nda altın bulmuş olabilir. Şimdi de onu çıkarmak kölelere ihtiyacı vardır."

Gilan, Horace'ın dediğini düşünürken dalgın dalgın tırnağını kemiriyordu. En sonunda "Olabilir," dedi. "Skandiyalıları ödeme yapmak için altına ihtiyacı olacaktı. Belki de kendi madenlerini işletiyordun"

Evanlyn, deniz kurtlarının adını duyunca yerinden biraz doğruldu.

"Skandiyahılar mı?" diye sordu. "Onlar Morgarath ile barış mı yaptılar?"

Gilan başını salladı. "Beraber birtakım işler çeviriyorlar," dedi. "Tüm krallık tetikte bekliyor. Biz de Duncan'dan Kral Swyddned'e haber götürüyorduk."

Evanlyn, "Onu bulmak için güneybatıya gitmelisiniz," dedi. Kızın Kral Duncan'ın adını duyunca irkildiği, Will'in gözünden kaçmadı. "Ama oradaki savunma mevziinden ayrılacağını

Gilan başını salladı. "Sanırım Swyddned'e haber göndermenin artık pek anlamı yok. Ona Morgarath'ın harekete geçmek üzere olduğunu söyleyecektik. Bence Swyddned'in neler olduğundan haberi vardır artık."

Ayağa kalktı. Biraz gerinip esnedi. Hava çoktan zifiri karanlığa bürünmüştü.

"Bence bu gece iyi bir uyku çekmeliyiz," dedi. "Sabah kuzeye doğru ilerlemeye başlarız. İlk nöbeti ben alıyorum. Sen pelerinimi kullanabilirsin, Evanlyn. Nöbeti devralınca, ben Will'in pelerinini alırım."

Evanlyn sadece, "Teşekkür ederim," dedi. Onun yalnızca pelerin için teşekkür etmediğini, uçtu de biliyordu. Will ile Horace, ateşi söndürmeye gitti. Gilan da uzun yayını aldı, kamp alanlarına doğru uzanan yolu daha rahat görmek için, bir kayanın üzerine çıktı.

Will, Evanlyn'e yatacağı yeri gösterirken, bir kez daha Carney'nin ağlamaklı sesini duydu.

"Gece şu halatları biraz gevşetebilir misiniz, efendim? Çok sıkılar."

Gilan ilk nöbeti almak için kayalara tırmanırken ilgisizce yanıt verdi. "Elbette, hayır."

ON

Ertesi sabah, ilk dertleri, doğal olarak, Bart ile Carney'yi ne yapacaklarıydı.

İki haydut, son derece rahatsız bir gece geçirmişlerdi. Sırt sırta birbirlerine bağlı halde, taşlık zeminde dik oturtulmuşlardı. Gece boyunca Gilan, haydutların tutulan kasları rahatlasın diye birkaç dakikalığına bağlarını gevşetmişti. Hatta biraz insafa gelerek, azıcık yemek yiyip, su içmelerine bile izin verdi. Ama haydutlar yine de zor durumdaydılar. Sabah başlarına ne geleceği hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onlara ne yapacaklarını Gilan da bilmiyordu. Onları tutsak olarak yanlarında götürmek gibi bir niyeti yoktu. Böyle yapacak bile olsa, yanlarında yük beygiri dâhil, yalnızca dört at vardı. Zaten beygir de şimdiye kadar kamp malzemelerini taşımıştı, bundan sonra da büyük olasılıkla Evanlyn'i taşıması gerekecekti. Gilan, Morgarath'ın Keltika'da yaptıklarıyla ilgili şaşırtıcı haberin bir an önce Kral Duncan'a ulaştırılması gerektiğini düşünüyordu. Peşlerinden iki tutukluyu yaya olarak sürüklemek, onları yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdı. Ayrıca tek başına gidebildiği kadar

hızlı gitmesi, diğer üçünün arkadan gelmesi de düşündüğü olasılıklar arasındaydı. Tıknaz midillilerin, Alaz'm rüzgâr gibi hızına asla yetişemeyeceğini biliyordu.

Kafası bu iki dertle meşgulken kaşlarını çatmış, kahvaltı sofrasında oturuyordu. Kendine, tükenmekte olan kahvelerinden ikinci kupayı içme lüksünü tanıdı. Ne de olsa, tek başına önden giderse, öndeki birkaç günde içeceği son kahve buydu. Başını kaldırdığında, Will'in bakışlarıyla karşılaştı ve başıyla yanma gelmesini işaret etti.

Will'e sessizce, "Önden gitmeyi düşünüyorum," dedi. Bunu söylemesiyle Will'in gözlerindeki panik ifadesini görmesi bir oldu.

Will, "Yani tek başına mı?" diye sordu. Gilan başını salladı.

"Bu haber, hayati önem taşıyor. Will. Bunu bir an önce Kral Duncan'a yetiştirmeliyim. Her şeyden önce, bu durumda Keltika'dan orduya yardım gelemeyecek. Kralın da bunu bil-

Will, duraksayarak "Ama..." dedi. Gilan'ın fikrine karşı bahaneler bulmak için gözleriyle kamp alanını süzdü. Uzun boylu Orman Muhafızı'nın varlığı, onları rahatlatıyordu. Halt gibi o da her zaman ne yapması gerektiğini biliyordu. Gilan'ın onları bırakıp gitmesinin düşüncesi bile Will'i endişelendirdi. Gilan, çocuğun kendisine güvenmediği için sarıldığını anladı. Ayağa kalktı ve elini Will'in omzuna koydu.

"Haydi, gel biraz yürüyelim," dedi. Birlikte kamp alanından uzaklaşmaya başladılar. Will ile Gilan geçerken, Alaz ile Çekici, merakla ikisine bakıyordu. Kendilerine gerek olmadığını anlayınca, yerdeki seyrek otlardan yemeye devam ettiler.

Gilan, "Dört Wargalla m¼cadelen sırasında olanların seni kaygılandırdığım biliyorum," dedi. Will durup ona baktı.

• "Halt mı anlattı?" diye sordu. Sesinde kuşku vardı. Gilan ciddi ciddi başını salladı.

"Elbette o anlattı. Bunda utanılacak hiçbir şey yok Will,

"Ama Gilan telaştan ne yapacağımı şaşırdım. Eğitimde öğrendiğim her şeyi unuttum, ayrıca..."

Gilan, Will'in özeleştirisi yağmurunu durdurmak için elini kaldırdı.

Kararlı bir sesle, "Halt, bir an bile geri çekilmediğini söyledi," dedi. Bunun üzerine Will, kem küm etti.

"Şey, yani bence de. Ama..."

"Korktun ama kaçmadın. Will bu korkaklık değil. Buna cesaret derler. Hem de cesaretlerin en büyüğü. Kalkara'yı öldürdüğünde korkmamış mıydın?"

"Elbette korktum," dedi Will, "ama o başka. Aramızda kırk metre vardı. Ayrıca Kalkara, Sör Rodney'ye saldırıyordu."

"Ama bu sefer aranızda yalnızca on metre vardı. Wargal da üzerine doğru geliyordu. Arada çok büyük fark var."

Will ikna olmamıştı. "Ama beni Çekici kurtardı," deyince, Gilan sırtarak ona baktı.

"Demek ki senin kurtarılmaya değer biri olduğunu düşünmüş. Çekici, zeki bir hayvan. Halt ile ben, onun kadar zeki olmadığımız halde, sende bu iş için gereken niteliklerin bulunduğunu düşünüyoruz."

Will, "Şey, oysa ben buna inancımı yitirmeye başlamıştım,"

dedi. Ama son birkaç haftadır, ilk kez özgüveninin arttığını hissediyordu.

Gilan, sert bir sesle, "Öyleyse inansan iyi olur!" dedi. "İnsanın kendinden şüphe duyması, bir hastalıktır. Eğer kontrolü elinden geçirirsen, bunu gerçek sanmaya başlarsın. Wargaltarla yaşadığın şeyden ders çıkarmalısın. Deneyimlerinle kendini güçlendir."

Will, birkaç saniye boyunca Gilan'ın söylediklerini düşündü. Sonra derin bir nefes alıp, omuzlarını dikleştirdi.

"Tamam," dedi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Gilan bir an ona baktı. Çocuğun duruşunda yeni bir kararlılık vardı şimdi.

"Seni onların başında bırakacağım," dedi. "Artık aldığımız göreve devam etmemizin bir anlamı kalmadı. O yüzden beni Araluen'e doğru elinizden geldiğince hızlı takip edin."

Will, "Redmont'a mı?" diye sordu. Gilan başını salladı.

"Ordu, şimdiye kadar Uthal Ovaları'na doğru harekete geçmiş olmalı. Ben de oraya gidiyorum. Halt da gelecek. Ben ayrılmadan önce birlikte haritaya bakıp, sizin için en uygun rotayı seçelim."

Will, "Peki kıza ne olacak?" diye sordu. "Onu da yanımda mı getireyim, yoksa Araluen'e varmadan güvenli bulduğum bir yerde bırakayım mı?"

Gilan bir an düşündü. Sonra "Onu da getir," dedi. "Kral ve danışmanları, belki ona başka sorular da sormak ister. Orada, Araluen ordusunun içinde olacak. Başka yerde olmadığı kadar güvende olur."

Gilan bir an duraksadı ve kızla ilgili kuşkularını Will ile paylaşmaya karar verdi. "Onunla ilgili bilmen gereken bir şey var, Will," diye söze girdi.

Will, onun sözünü keserek, "Hikâyesinin doğruluğuna pek inanmıyorsun, öyle değil mi?" dedi. "Anlatırken sürekli duraksıyor. Sanki bizden bir şeyler saklıyor gibi." O an aklına gelen başka bir düşünceyle sarsıldı. Kamp alanındakilerin duyma mesafesinden çıktıkları halde, sesini alçaltarak konuştu. "Onun bir casus olduğunu düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

Gilan başını salladı. "O kadar da değil. Ama bizi gördüğünde ne düşünmüş, hatırlıyor musun? 'Tanrıya şüktür, bunlar Orman Muhafızları,' demiş. Sıradan insanlar bizim hakkımızda ne düşünür, biliyorsun. Yalnızca soylular Orman Muhafızları'na güvenirlir."

Will kaşlarını kaldırdı. Kendinden çok da emin olmadan, "Yani sen de, düşündün ki..." dedi. Ama Gilan'ın tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordu aslında.

"Sanırım o soylu bir hanımefendi. Hizmetçisinin kimliğine bürünüyor."

Will, "Yani hem Orman Muhafızları'nı gördüğü için sevinmiş hem de bize güvenmediği için gerçekleri mi gizliyor? Bence bu çok mantıklı değil, Gill" dedi. Gilan omuz silkti.

"Belki bize güvenmediğinden değildir. Kim olduğunu saklaması için başka nedenleri de olabilir. Bunun sizin için sorun olacağını sanmıyorum. Yalnızca bu durumdan haberdar olma-

Geri dönüp kampa doğru yürümeye başladılar.

Gilan, "Sizi zor durumda bırakmak istemem," dedi. "Ama

sonuçta silahsız da değilsiniz. Yanında yayın, bıçakların, tabii bir de Horace var."

Will, kashı çırağın Evanlyn ile şakalaştığı yere doğru baktı. Kız, başını arkaya atmış gülüyordu. Will biraz kıskandı. Sonra da Horace'ın yanlarında olmasından memnuniyet duyması gerektiğini düşündü.

"Kılıcı fena kullanmıyor, değil mi?" dedi. Gilan hayranlıkla başını salladı.

"Kendisi hakkında abartılı fikirlere kapılmasını istemediğim için bunu ona söylemedim. Ama kılıcını 'fena değil'den çok daha iyi kullanıyor." Başını eğerek Will'e baktı. "Tabii bu dertsiz başınıza dert arayabileceğiniz anlamına gelmiyor. Wargallar, burayla sınır arasında her yerde olabilir. O yüzden geceleri yol alıp, gündüzleri kayalarda saklanın."

Aklına gelen garip düşünceyle irkilen Will, "Gil," dedi. "Peki, şu ikisini ne yapacağız?" Konuşurken, işaret parmağıyla haydutları gösteriyordu. Haydutlar, hâlâ sırt sırta bağlı halde uyumaya çalışıyor, biri uyudukça öteki hareket edip diğerini uyandırıyor.

Orman Muhafızı, "Asıl problem o, değil mi?" dedi. "Galiba onları asma yetkim var. Sonuçta kralın işi için görevlendirilmiş kişilerle çatışmaya kalktılar. Aynı zamanda savaş zamanı yağmacılık da yapıyorlar. İkisinin de cezası idamdır."

Bakışlarını, etraflarını çeviren kayalık tepelere çevirdi. "Asıl sorun, bu işi nerede yapabileceğim," diye mırıldandı.

Will, arkadaşının fikrinden hoşlanmamıştı. "Gerçekten mi? Şu anda krallıkta olmadığımız için onları asma yetkin olmaya bilir ama, değil mi?"

Gilan ona sırtarak baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Aslında yüz kilometre içinde, boyu bir metreyi geçen bir ağaç bulunmadığı için, işimin zor olacağını düşünüyordum."

Gilan'ın ciddi olmadığını görünce Will bir oh çekti. Ancak Orman Muhafızı'nın yüzündeki tebessüm kayboldu ve Will'i uyarırcasına konuştu:

"Tek korkum, onları bırakırsak üçünüzün peşinden tekrar gelirler mi? O yüzden ikisinden de kurtulana kadar sakın planlarımızdan söz etme, tamam mı?"

Sonunda basit bir çözüm buldular. Önce Gilan, Horace'a Carney'nin kılıcını iki kaya arasında sıkıştırıp sertçe bükterek kırdırdı. Sonra Bart'ın sopasını aşağıdaki dağ geçidine attı. Birkaç saniye boyunca sopanın kayalık yamaçtan aşağı, sağa sola çarpa çarpa düştüğünü duydular.

Bu iş de bitince Gilan, iki adama iç çamaşırlarına kadar soyunmalarını söyledi.

Evanlyn'e "Bunu izlemek zorunda değilsin. Çok hoş bir manzara olmayacak," dedi.

Kız kendi kendine gülümseyerek, iki adam çamurlu donlarına kadar soyununcaya kadar çadırdaki kaldı. Artık soğuk dağ havasında tir tir titiyorlardı.

"Tabii çizmelerinizi de," dedi Gilan. İki adam şaşkın şaşkın taşlık zemine oturup, çizmelerini de çıkardılar.

"Şimdi çıkardıklarınızı bir araya getirip bohça yapın, sonra

da kemerinizle bağlayın," dedi. Bart ile Carney dediğini yaptılar. Her şey hazır olduğunda Gilan, Horace'ı çağırdı. İki yığın halinde duran giysilerle çizimleri gösterdi.

"Bunları da sopanın peşinden gönder, Horace," dedi. Ne yapacağını anlayınca, Horace sırttı. Bart ile Carney de olacakları anlamıştı. İkisi de bir ağızdan itiraz etmeye başladı. Gilan, onlara buz gibi bir bakış attığında çenelerini kapattılar.

Gilan, soğuk bir sesle, "Şükredin, ucuz atlatıyorsunuz," dedi. "Daha önce Will'e de söyledim. İstersem sizi asabili-

Bart ile Carney, bir anda sustular. Gilan, Horace'a onları tekrar bağlamalarını işaret etti. İki haydut hiç seslerini çıkarmadan ona boyun eğdiler. Birkaç dakika içinde, yine sırt sırta bağlanmış halde tepeleri saran, keskin rüzgârda titriyorlardı. Gilan bir an onlara baktı.

Sonra da isteksizce "Şunların üzerine bir battaniye at, atlara örttüklerimizden olsun," dedi.

Will sırtarak söyleneni yaptı ama Çekici'nin battaniyesini vermemeye dikkat etti. Onun yerine, dayanıklı yük beygirinin örtüsünü uzattı.

Gilan, Alaz'ı eyerlemeye başladı. Bir yandan da omzu üzerinden ötekilerle konuşuyordu, "Gwyntaleth çevresinde biraz araştırma yapacağım. Belki orada Morgarath'ın neyin peşinde olduğunu bilen biri vardır." Will'e anlamlı bir bakış attı. Çırak, Gilan'ın bunları iki haydudu atlatmak için söylediğini anladı. Yavaşça başını salladı.

Gilan, yüksek sesle konuşmaya devam etti. "Akşama döne-
rim. Benim için sıcak bir şeyler hazırlayın."

Eyere atlayıp, Will'i biraz daha yakına çağırdı. Ona doğru eğilerek "Şunları bağlı halde bırakın, güneş batınca da yola çıkın," diye fısıldadı. "Bir süre sonra bağlarını gevşetebilirler. Ama bu sefer de çizmeleriyle giysilerinin derdine düşerler. Onlar olmadan, bu dağlardan çıkamazlar. Bu da size burarlardan uzaklaşmak için bir gün sağlar."

Will başını salladı. "Anladım. Dikkatli git, Gilan," dedi. Orman Muhafızı başını salladı. Bir an duraksadı, ama sonra alçak sesle yeni fikrini söyledi.

"Will, tehlikeli bir dönemden geçiyoruz. Her an nereden ne çıkacağını kimse bilmiyor. Horace'a Çekici için kullandığın şifreyi söyleyebilirsin."

Will, tek kaşını kaldırdı. Orman Muhafızı atları için kullanılan gizli sözler, dikkatle saklanan sırlardı. Kimsenin onu bilmesini istemiyordu, hatta güvendiği yol arkadaşı Horace'm bile. Gilan, Will'in duraksadığını görünce, sözlerine devam etti.

"Başına ne geleceğini bilemezsin. Belki yaralanırsın ya da iş göremez hale gelirsin. O sözleri bilmeden Horace, Çekici'ye binemez. Bu, yalnızca bir önlem." Will, Gilan'ın teklifinin arkasında yatanı anlayınca, başını salladı.

"Peki, ona bu gece söylerim. Dikkatli ol, Gilan," dedi.

Uzun boylu Orman Muhafızı, eğilip Will'in elini sıkıca tuttu.

"Son bir şey daha var. Burada lider sensin. Ötekiler sana uymak zorundalar. Sakın onlara kendinden emin olmadığın izlenimini verme. Sen kendine inanırsan, onlar da sana inanır."

Sonra Alaz'ı mahmuzladı ve doru at, yola doğru ilerlemeye başladı. Gilan, Horace ile Evanlyn'e veda etmek için elini kal-

dırdı. Keskin esen rüzgâr, alının arkada bıraktığı toz bulutunu çok kısa sürede dağıttı.

Gilan gidince, Will kendisini ufacık hissetti. Ufacık ve yapayalnız.

ON BİR

O gece, yük beygirinin uysal adımlarının elverdiği ölçüde, gidebildikleri kadar yol gittiler. Gece başlayan yağmur, onları daha da perişan etti. Ama şafağın sökmesine bir saat kala yağmur dindi. Günün doğudan yayılan ilk ışıkları, gökyüzünü mat inci rengine bürüdü. Aydınlık artınca, Will kamp yapmak için bir yer aramaya başladı.

Horace, onun etrafa bakındığını fark etti. "Niye birkaç saat daha yol almıyoruz?" diye sordu. "Atlar henüz yorulmadı."

Will duraksadı. Gece boyunca etrafta insan olduğunu gösteren hiçbir izle karşılaşmamışlardı. Elbette Wargallan varlığına dair bir işaret de yoktu. Ama yine de Gilan'ın sözünden çıkmak istemedi. Geçmişte kıdemli Orman Muhafızları'nın verdikleri öğütlere uyulması gerektiğini öğrenmişti. Bir an için yine duraksadı ama bir sonraki kıvrımdan dönüp, yoldan yaklaşık otuz metre uzaklıktaki sık çalılığı gördüğünde, kararını verdi. En yüksek noktadan üç metreyi geçmeyen çalılıklar, görüşü kapatıyordu. Böylece, onları hem rüzgârdan hem de düşman gözlerinden korurdu.

Will, alıllığı göstererek, "Burada kamp yapacağız," dedi. "Kamp yapmak için saatlerdir gördüğümüz en uygun yer burası. Bir daha böyle bir yere denk geleceğimizi kim bilebilir ki?"

Horace omuz silkti. Kararlan Will'in vermesinin onun için bir sakıncası yoktu. Yalnızca bir öneride bulunmuştı. Hiçbir şekilde Orman Muhafızı çırağının yetkisini sarsmaya çalışmıyordu. Horace, aslında çok saf biriydi. Emirlerle, başka insanların verdiği kararlara hep uyardı. Atını sırt. Burada dur. Orada dövüş. Kararları veren kişiye güvendiği sürece, onlara uymasının bir sakıncası yoktu.

Horace, Will'in düşüncesini de akla yatkın buldu. Zaten aklının bir köşesinde, Orman Muhafızlığı eğitiminin bir şekilde insanları daha kararlı ve zeki hale getirdiği inancı yatıyordu. Elbette, haksız da sayılmazdı.

Atlarından inip, sık alıllann ortasındaki açık alana girdiklerinde, Will, bir h çekti. Birkaç kısa mola dışında bütün geceyi cıyer üzerinde geçinmek, onu tahmininden çok daha fazla yormuştu. şimdi tek yapmak istediği, birkaç saat uyuyabilinekti. Evanlyn'in yk beygirinden inmesine yardım etti. Kız, yk semerinin arkasında oturduğu için attan inmesi biraz zordu. Sonra Will, yiyecek bohalarıyla, yağmurdan korunmak için kullandıktan katlı branda bezinin bağlarını gevşetmeye başladı.

Evanlyn, onunla hemen hiç konuşmadı. Biraz gerindi, sonra da düz bir kayaya oturmak için birkaç adım yürüdü.

Will, alnı atık kaşlanndan kınşmış halde yiyecek ıkınılarından birini kızın ayağının dibine attı.

İstemeden de olsa biraz sertçe, "Yemeği hazırlamaya başlayabilirsin," dedi. Kızın bütün işi Horace ile ikisine bırakıp, yan gelip yatması, Will'i sinirlendiriyordu. Evanlyn, ayağının dibindeki çıkına bakıp, öfkeden kızarak "Ben aç değilim," dedi.

O sırada atının eyerini indirmekte olan Horace, kaşlarını çatarak "Ben yaparım," dedi. İkisinin kavga etmesini istemiyordu. Ama Will, elini kaldırıp onu durdurdu.

"Hayır, senin branda bezini yaymanı istiyorum. Evanlyn yiyecekleri çıkarabilir."

Will, gözlerini Evalyn'e dikti. İkisi de birbirine kızgın kızgın bakıyordu. Kız, sonunda hatalı olduğunu anladı. Belli belirsiz omuz silkip, yiyecek çıkınına uzanarak "Senin için bu kadar önemliyse," diye mırıldandı. Sonra da "Horace benim için ateş yakabilir mi?" diye sordu. "O, bu işi benden daha çabuk halleder."

Will, yüzünü buruşturarak düşündü. Keltika'dan çıkmadan önce ateş yakmak istemiyordu. Kimseye görünmemek için tüm gece yol alıp, gündüz vakti dumamı tüte tüte ateş yakmak, pek mantıklı değildi. Ayrıca Gilan'ın tembihlediği bir başka şey daha vardı.

Kararlı bir sesle, "Ateş yakmayacağız," dedi. Evanlyn suratını asarak yiyecek çıkınına yere bıraktı.

"Yine mi soğuk yiyecek!" diye terslendi. Will, dikkatle ona baktı.

"Düne kadar soğuk sıcak demeden önüne geleni midene indiriyordun ama," diye hatırlattı ona. Kız, gözlerini çocuktan kaçırđı. Bunun üzerine Will, daha yumuşak bir sesle konuş-

maya devam etti. "Bak, Gilan bu işleri hepimizden daha iyi biliyor. Bize de yerimizi kesinlikle belli etmememizi söyledi, tamam mı?"

Kız ağzının içinde bir şeyler geveledi. Horace, uzaktan ikisini izliyordu. Aralarında anlaşmazlık çıkınca yüzü asıldı ve aralarını bulmak için "Yemek pişirmek için ufacık bir ateş yakarım," dedi. "Şu çalıların altında ateş yakarsak, dumanın görünmesi çok zor olur."

Will, "Tek sorun bu değil," dedi. Bir omzuna mataralarını asıp, eyere takılı kınından yayını çıkardı. "Wargallar kokuya karşı şaşılacak derecede hassaslar. Ateş yakacak olursak, dumanın kokusu ateşi söndürdükten saatler sonra bile buralarda

Horace başını salladı, Will'in ateşi niye yaktırmadığını anlamıştı. Will, daha fazla itiraz yükselmeden, kamp alanının arkasındaki kayalara doğru yürüdü.

"Ben etrafa bir göz atacağım," dedi. "Bakalım buralarda su var mı? Bir de yalnız olduğumuzdan emin olmamız lazım."

Kız, onun duyacağı kadar yüksek sesle, "Tüm gün kimseyi görmedik ki," dedi. Ama Will, onu duymazlıktan gelerek kayalara tırmanmaya başladı. Alanın etrafında dikkatlice dolandı. Görünmemek için dik durmuyor, mümkün olduğunca korunaklı yerler arasında ilerliyordu. Bir keresinde Halt, *"Bir keşfe çıktığında, orada seni görebilecek biri varmış gibi hareket et. Asla tek başına olduğumu düşünme, "* demişti.

Wargallann ya da Keltlerin izine rastlamadı ama kaya tabanını bol suyla yıkayan küçük, temiz bir dere buldu. Şu, içebileceği hızda akıyordu. Will suyun tadına baktı. Temizdi. Mata-

ralarını ağızına kadar suyla doldurdu. Mataraların içinde dura dura derinin tadını alan bayat sudan sonra soğuk, taze su çok iyi geldi. Su, mataraların içinde birkaç saatten fazla kalınca, tadı sudan çok derininkine benzemeye başlıyordu.

Horace ile Evanlyn, kamp alanında onun dönmesini beklemişlerdi. Evanlyn, kuru etle bir süredir ekmek niyetine yedikleri sert çöreklerden bir tabak hazırlamıştı. Kız etin üzerine biraz da turşu koyunca, Horace mutlu oldu. Tatsız yemeklere yapılabilecek her katkı, onun için güzeldi. Yemek yerlerken, kızın tabağında turşu olmadığını fark etti.

Ağız et ve çörekle doluyken, "Turşu sevmez misin?" diye sordu. Kız onun gözlerine bakmadan başını salladı.

"Pek sevmem." Ama Horace konuyu burada kapatmaya pek niyetli değildi.

"Son kalan turşuları sana verdi, Will."

Will bir an duraksadı, utanmıştı. Çöreğin yanında duran sarı, keskin kokulu turşuyu daha yeni ağızına atmıştı. Ağızda turşuyla kalakaldı. Artık onu paylaşmayı teklif edemezdi.

"Yaa," dedi. Kızın bunu barışmak için yaptığını anlamıştı. "Şey, sağ ol, Evanlyn."

Kız başını salladı. Gerçi kısacık kesilmiş saçlarıyla, başını salladığı pek belli olmadı. Will, kızın bu hareketi uzun, sarı buklelerle daha çok dikkat çekerek yapmaya alışık olduğunu düşündü.

"Sana turşudan hoşlanmadığımı söyledim," dedi. Ama şimdi sesi, gülüşünü saklarmış gibi çıkıyordu. Az önceki aksiliğinden eser kalmamıştı. Will kıza baktı ve gülümseyerek yanıt verdi: "İlk nöbeti ben alıyorum." Hiçbir şey olmamış gibi dav-

ranarak, kıza kin tutmadığını belli etmeye çalışıyordu.

"İkinci nöbeti de alırsan, benim turşu hakkımı yiyebilirsin," dedi Horace. Kamp alanındaki gergin hava, birden yumuşamıştı. Horace ile Evanlyn, battaniyelerle pelerinleri yere serdiler ve yatakları düzgün olsun diye, çalırlardan yapraklı dallar topladılar.

Will de mataralardan biriyle pelerinini yanına alarak, kamp alanını çevreleyen yüksek kayalardan birine tırmandı. Arkasına kayalık tepeleri alıp, yolu, onu gizleyen çalılıkların arasından rahatça görebileceği bir yere yerleşti. Halt'un öğrettiklerini aklında tutarak, kuş yuvasını andıran bir kaya yığının ortasına, başını çıkarmadan iki tarafı da gözleyebileceği şekilde oturdu. "Yerde daha az taş olsaydı keşke," diye düşünerek rahat bir yer bulmak için sağa sola kıvrıldı. Sonra da bu taşların nöbeti sırasında uyumasını engelleyeceğini düşünerek, kumıldamaktan vazgeçti.

Pelerinini giyip, başlığını taktı. Gri kayalıkların arasında hareketsiz otururken, uzaktan görünmeyeceği şekilde kayalıklarla bütünleşmeye çalıştı.

Birden, duyduğu bir sese dikkat kesildi. Bu ses, esintiyle birlikte belli belirsiz gelmişti. Esinti arttıkça, ses de yükseldi. Esinti azaldıkça, hiçbir şey duymaz oldu Will. İlk önce, bunun kendi uydurması olduğunu sandı.

Sonra sesi tekrar duydu. Derinden gelen, ritmik bir sestti. Tek bir ses değildi, kulağına birçok ses geliyordu. Ama şimdiye kadar hiç duymadığı seslerdi bunlar. Bir şarkı söylendiğini

düşündü. Esinti sertleştikçe, yine aynı şeyleri duydu. Şarkı değildi bu. Hiçbir ahengi yoktu. Sadece ritmik bir şeydi. Değişmeyen, sürekli devam eden bir temposu vardı.

Esinti tekrar durdu, ses de. Will, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu seste bir tuhaflık vardı. Tehlikeli bir şey. Bunu, vücudunun her hücresinde hissetti.

İşte ses, tekrar başlamıştı. Ama Will, bu kez onun ne olduğunu anladı. Bu, sözsüz bir şarkıydı. Derinden gelen sesler, sözsüz bir şarkı söylüyordu. İçinde besbelli bir tehdit barındıran, sözsüz bir şarkı.

Esinti güneybatıdan geldiğine göre, ses de buraya gelirken geçtikleri yoldan geliyordu. Yavaşça, dikkatle yerinden doğruldu. Bir elinin altından esintinin geldiği yöne doğru baktı. Kayalarla tepeler görüş açısını daraltsa da bulunduğu noktadan yolun birçok kıvrımını görebiliyordu. Yolun yaklaşık bir kilometrelik bölümünü görebildiğini düşündü. Ama henüz hiç hareket yoktu. En azından şimdilik.

Çabucak kayalıktan aşağı inip, diğerlerini uyandırmaya koştu.

Ses, artık daha da yaklaşmıştı. Artık esinti dursa da sürse de ses kesilmiyordu. Daha da belirginleşiyor, gitgide yükseliyordu. Will, Horace ve Evanlyn, çalıların arasına çömelip, yaklaşan sesi dinlemeye koyuldular.

Will, "Siz ikiniz biraz geride dursanız daha iyi olur," dedi. Yolu, biraz daha rahat görebileceği kadar ilerledi. Orman Muhafızı pelerininin içindeyken, yüzünü de başlığıyla kapatınca

neredeysse görünmez olduğunu biliyordu. Ancak bu görünmezlik, ötekiler için geçerli değildi. Horace ile Evanlyn, hiç direnmeden geri çekilip, sık çalıların arasına saklandılar. Horace hem neler olduğunu merak ediyordu hem de çok gergindi. Evanlyn'in korkudan betinin benzinin solması, Will'in gözünden kaçmadı.

Kamp alanını dağıtıp, atlarını yaklaşık yüz metre ilerideki kayalara saklamışlardı. Will, arkasına dönüp bir iz bırakıp bırakmadıklarını kontrol etti. Ellerinden geleni yapmış olduklarını görmenin memnuniyetiyle, tekrar yola bakmaya başladı.

Horace, ses daha da yükselince, "Gelenler kimlermiş?" diye sordu. Will, sesin yolun yaklaşık yüz metre ötedeki kıvrımından geldiğini tahmin etti.

"Hâlâ anlamadın mı?" dedi Evanlyn. Sesi korkudan titriyordu. "Wargallar geliyor."

ON İKİ

Will ile Horace, birden ona döndüler. Will, "Wargallar mı? Gelenlerin onlar olduğunu nereden biliyorsun?" diye

Evanlyn dudaklarını ısırarak sessizce, "Daha önce seslerini duymuştum," dedi. "Hep birlikte ilerlerken böyle bir ses çıkarıyorlar."

Will kaşlarını kaldırdı. Halt ile izlerini sürdüğü dört Wargal, böyle bir ses çıkarmıyordu. Ama birden, Wargalların av peşinde olabilecekleri aklına geldi.

Will, göz ucuyla bakınca, yoldaki kıvrımda bir hareketlilik gördü.

Hemen "Eğilin," diye fısıldadı. "Başınızı yerden kaldırmayın!" Horace ile Evanlyn, yüzlerini toprağa dayadılar. Will, başlığını ucundan tutup biraz daha aşağı indirdi ve yalnızca gözleri açıkta kalacak şekilde, pelerininin koluyla yüzünü örttü.

Duyduklarının, Wargallann, uygun adım yürürken çıkardıkları ses olduğunu anladı. Grupta otuz kadar Wargal saydı.

Birçok yeri melalle kaplı ceketler giyen, yine ağır metalden dizlikler takan iriyan, tıknaz tiplerdi. Uygun adım ilerliyorlardı. Gırtlaktan gelen sesleriyle, sözsüz bir tempo tutturmuşlardı. Will, çıkardıkları sesin homurtudan başka bir şey olmadığını anladı.

Hepsi de kullanmaya hazır halde kısa mızraklar, gürzler ve savaş baltaları taşıyordu.

Will, Wargalların yüzlerini henüz tam olarak görememişti. İki sıra halinde, ayaklarını sürte sürte hızla ilerliyorlardı. O anda Will, iki sıranın ortasında yürüten başka bir grubu fark etti. Bunlar tutuklulardı.

Wargallar, daha da yaklaştı. İki grubun arasındaki yaklaşık on tutuklu, hızlı bir ritimle hareket eden Wargallara ayak uydurmak için can havliyle, sersemlemiş halde yürüyordu. Will, taktıkları deri göğüslüklerden ve başlıklarından, bunların Kelt madenciler olduğunu anladı. Yorgunluktan bitap düşmüşlerdi. Will, biraz daha dikkatli bakınca, Wargalların onları yürütmek için kısa kamçılar kullandıklarını fark etti.

Ritmik ses, biraz daha yükseldi.

I-lorace, "Neler oluyor?" diye fısıldadı. Will onu boğabilirdi.

"Sus! Bir kelime daha etme!" dedi.

Wargallar, artık üçünün bulunduğu yere çok yaklaşmışlardı. Will, onların yüzlerini seçebiliyordu. Geniş, kemikli çeneleri, hayvan bumu kadar uzun, iri burunları gördükçe, tüyleri diken diken oldu. Gözleri küçük ve vahşi bakışlıydı. Kellere kırbaç indirirken, gözlerinin kinden kızardığı görünüyordu. Bir tane si ayağı tökezleyen tutukluya homurdanırken, Will sarı, sivri dişlerini gördü. O an biraz daha eğilmek istedi. Ama ufacık

bir hareketlin bile onu ele verebileceğini biliyordu. Pelerininin korumasına güvenmekten başka çaresi yoktu.

Gözlerini kapatıp, bu hayvani yüzleri görmemeyi istedi, ama nedense yapamadı. Bir kâbustan fırlamış gibi duran korkunç Wargallara, dudak uçuklatan bir korkuyla bakıyordu. Wargailar, aynı ritimle durmaksızın Will'in yattığı yerin önünden yürüyüp geçtiler.

Kelt maden işçisinin ayağı, daha kötü bir yerde kaymazdı.

Wargallardan biri onu kırbaçlayınca, adam tökezledi, yalpalamaya başladı, sonra da yolun ortasına düşüverdi. O düşünce, ona bağlı olan tutuklu da dengesini kaybedip düştü. Her taraflarını Wargailar sardı. Will, tutukluların birbirine kalın bir

Dizi halinde yürüten Wargailar aniden durunca, tekrarladıkları ritim, yerini homurtulara ve hırıltılara bıraktı. Ayaklarının altında çırpınan tutuklular, Wargalların kırbaç yağmuru altında kalmıştı. Wargallardan biri, kırbacını zalimce savuruyordu ama yere ilk düşen madenci, yerde hareketsiz yatıyordu.

Sonra başka bir Wargal, hareketsiz yatan adamı ağır, çelik uçlu mızrağının arkasıyla dövmeye başladı. Madenci hiçbir tepki vermiyordu. Will korkuyla olan biteni izlerken, adamın cansız olduğunu fark etti. Sonunda Wargailar da bunu anlamıştı. Grubun sorumlusu olduğu anlaşılan Wargaldan, anlaşılmaz bir emir geldi. Bunun üzerine iki Wargal yerde cansız yatan adamı dövmeyi bırakıp, onu bağladıktan kayışı kestiler. Sonra da hamur gibi olmuş bedeni kaldırıp, Will ile arkadaşlarının saklandığı çalılığa doğru fırlattılar.

Ceset, yolun dibindeki çalıların arasına düştü. Will,

Evanlyn'in korkudan ufak bir çığlık attığını duydu. Evanlyn'in yilzû yere dönük olduğundan, orada neler olduğunu bilmiyordu. Dibiindeki çalıhıardan aniden bir ses gelince, kız daha fazla dayanamamıştı. Ses ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını ısırđı ama biraz geç kalmıştı.

Wargallann lideri de bir şey duymuş gibiydi. Cesedin atıldığı yere dönüp baktı. Sesin madenciden gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu. Belli ki adamın, kaçmak için ölü rolü yaptığından şüphelenmişti. Elinde mızrağıyla bir adım ilerde duran Wargala bir emir verdi. Wargal cesedi gözden geçirdi.

Ama kumandanın şüphesi henüz geçmemişti. Uzun bir süre çalıhıara, Will'in Orman Muhafızı pelerininin koruyucu kamufajı içinde uzandığı yere baktı. Çırak bir anda kendini Wargalin öfkeden kızarmış, vahşî gözlerinin içine bakarken buldu. Bu bakıştan gözlerini kaçırmak istedi. Yaratığın ona baktığından emindi. Ama bir yıl boyunca Halt'tan aldığı eğitime göre, yapacağı en ufak hareket bile ölümcül olabilirdi. Gözlerini aşağı indirmenin az da olsa başını da hareket ettireceğinin farkındaydı. Kamuflej pelerinleri, birçok insanın sandığı gibi şihirli şeyler değildi. Yalnızca onu giyenin hareketsiz durma yeteneğı sayesinde içindekini belli etmezlerdi.

Will, buna inanmaya çalışarak, hareketsizce Wargala bakmaya devam etti. Ağzı kurumuştı. Kalbi normalden sanki iki kat daha hızlı atıyordu. Ayıya benzeyen yaratığın ağır, kulak tırmalayıcı nefesini duyabiliyordu. Yabancı bir kokunun peşinde olan burun deliklerinin hafif esintiği koklayarak kıpırdadığını gördü.

En sonunda Wargal, arkasını döndü. Ve aniden, tekrar Will'e

doğru bakmak için geri döndü. Neyse ki Will, eğitimi sayesinde bu gibi numaraları nasıl atlatması gerektiğini öğrenmişti. Hiç hareket etmedi. Wargal homurdandı, sonra da gruba bir

Ölü madenciyi yolun kenarında bırakıp, bir kez daha aynı ritim eşliğinde yürümeye başladılar.

Ses uzaklaşıp Wargallar gözden kaybolduğunda, Will, arkasındaki Horace'ın hareket ettiğini fark etti.

"Sakin kıpırdama!" diye kızdı. Wargallar, içlerinden birini tehlikenin geçtiğini sanıp ortaya çıkacak dikkatsiz düşmanı yakalaması için arkada bırakmış olabilirdi.

Will, arkadaşlarının kıpırdamasına izin vermek için içinden yüze kadar saydı. Sonra ikisinin sürüne sürüne çalıkların arasındaki açıklığa gitmesine izin verdi. Horace ile Evanlyn gerinecek, tutulup ağrıyan uzuvlarını esnettiler.

Will, Horace'a Evanlyn'i tekrar kamp alanına götürmesini işaret etti. Sonra, Kelt madenciyi yoklamak için dikkatle yola doğru yürüdü. Tahmin ettiği gibi adam ölüydü. Son birkaç gündür defalarca dayak yediği belliydi. Yüzü, Wargalların yumruklarından, kırbaçlarından aldığı darbelerle çürük içinde kalmıştı.

Artık onun için yapabileceği bir şey yoktu. O yüzden adamı olduğu yerde bırakıp, ötekilerin yanına gitti.

Evanlyn, oturduğu yerde ağlıyordu. Will ona yaklaşıncı, kız başını kaldırıp ona baktı. Gözyaşları, yüzünde yol yol izler bırakmıştı. Onu sarsan hicrî kırıklarıyla, omuzları sarsılıyordu. Horace kızın yanındaydı ama yüzünün ifadesi, elinden bir şey gelmediğini gösteriyordu. Eliyle gereksiz, ufak hareketler yapıyordu.

Sonunda Evanlyn zorlukla nefes alarak, "Kusura bakmayın," dedi. "Yalnızca... sesleri... yaptıklarını hatırlattı bana."

Will sakın bir tavırla, "Tamam, geçti artık," dedi. Sonra başını Horace'a doğru sallayarak, "Ne korkunç yaratıklardı ama!" diye ekledi. Savaşçı çırağı, bir iki kez yutkundu. War-gallan görmemişti. O süre boyunca, yüzünü toprağa bastırarak yere uzanmıştı. Will, onun yaptığıının da kolay iş olmadığını düşündü.

Horace, alçak sesle "Neye benziyorlardı?" diye sordu. Will tekrar başını salladı. Onları tanımlamak, neredeyse olanaksızdı.

"Hayvana benziyorlar," dedi. "Ayı gibi, hatta ayrıyla köpek arasında bir şeyler. Ama insan gibi dik yürütebiliyorlar."

Evanlyn tekrar bir çığlık atarak sarsıldı. Hiddetle "Reziller!" diye bağırdı. "Rezil, korkunç yaratıklar. Umarım onları bir daha görmem!"

Will, ona doğru yaklaştı ve omzuna bir iki kez acemice dokundu.

Karşısındakini yatıştırmaya çalışan küçük bir çocuk gibi, "Artık gittiler," dedi. "Bize bir şey yapamazlar."

Kız, kendini zorlayarak cesaretini topladı ve Will'e baktı, yüzünde korkuyla karışık bir tebessüm vardı. Uzanıp Will'in elini avuçlarına aldı. Şimdi biraz rahatlamış görünüyordu.

Will, kızın bir süre elini tutmasına izin verdi. Aklındaki şeyi arkadaşlarına nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

ON ÜÇ

ti /"Vıları takip etmek mi? Sen aklım mı oynattın?"

Horace duyduklarına inanamayarak, karşısındaki ufak tefek ama kendinden emin çocuğa baktı. Will hiçbir şey söylemedi. Horace şansını tekrar denedi.

"Will, bu şeyler bizi görmesin diye az önce yarım saatimizi çalıların altında saklanarak geçirmedik mi? Şimdi sen Wargalları takip edip, bizi yakalamaları için onlara bir şans daha mı vermek istiyorsun?"

Will, Evanlyn onları duyamayacak kadar uzakta mı diye emin olmak için etrafına bakındı. Kızı gereksiz yere telaşlandırmak istemiyordu.

"Biraz alçak sesle konuş," diyerek Horace'ı uyardı. Arkadaşı sesini alçalttı, ama sözlerindeki hararet azalmamıştı.

"İyi ama neden? Onları takip edersek elimize ne geçecek?" dedi.

Will huzursuzca kıpırdandı. Açıkçası Wargalların takip etme fikri, onu da korkutuyordu. Onları düşündükçe, kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Wargallar, korkunç yaratıklardı.

Tutuklunun başına gelenler, onlarda merhamet diye bir şey olmadığını gösteriyordu. Ama yine de Will, bunun kaçırılmayacak bir fırsat olduğu konusunda kararlıydı.

"Bak," dedi sessizce. "Halt, bana her zaman 'Düşmanın ne yaptığını bilmek, onun bir şey yaptığını bilmek kadar önemlidir,' der. Aslında bazen daha da önemlidir."

Horace inatla başını salladı. "Anlamıyorum," dedi. Ona göre Will'in bu fikri delice, sorumsuzca ve korkunç derecede tehlikeliydi. Doğruyu söylemek gerekirse Will de ne kadar haklı olduğundan emin değildi. Ancak Gilan'ın giderken kararlı görünmekle ilgili söyledikleri, Will'in kulağına küpe olmuştu. Ayrıca içgüdüleriyle, Halt'un verdiği eğitimden aklına kazınanlar, bunun kaçırılmaması gereken bir fırsat olduğunu söylüyordu ona.

"Wargalların Kelt madencileri götürdüklerini biliyoruz," dedi Horace'a. "Morgarath'ın ortada bir neden yokken böyle bir şey yapmayacağı da açık. Onun tam olarak neyin peşinde olduğunu öğrenmemiz için bir fırsat olabilir bu."

Horace omuz silkti. "Köle istiyor, hepsi bu," dedi. Will hızlı hızlı başını salladı.

"Ama neden? Neden yalnızca madenciler?" diye sordu. "Evanlyn de yalnızca madencileri aldıklarını söylemişti. Peki niye? Anlamıyor musun?" diyerek iri çocuğun dikkatini çekmeye çalıştı. "Bu, çok önemli bir ipucu olabilir. Halt, savaşların hep minnacık bir bilgi kınntısıyla yön değiştirdiğini söyler."

Horace dudaklarını büzüp, Will'in söylediklerini düşündü. Sonunda yavaşça başını salladı.

"Tamam," dedi. "Haklı olabilirsin." Horace çok hızlı ya da farklı düşünebilen biri değildi. Ama kendi çapında mantıklı,

sistemli düşündürdü. Will, içgüdülerine dayanarak Wargallan takip etmeleri gerektiğine karar vermişti. Ama Horace, ne yapması gerektiğini ince ince düşünmeliydi. Will'in sırf macera olsun diye, düşünmeden hareket etmediğinin de farkındaydı. Orman Muhafızları'nın mantığına güveniyordu. İyice düşünüp taşındıktan sonra, "Hımm, onları takip edeceksek, harekete geçmeliyiz," dedi. Will şaşkınlıkla ona baktı.

Başını sallayarak "Biz mi?" dedi. "'Biz'den söz eden de kim? Ben onları yalnız başıma takip etmeyi düşünüyorum. Senin için Evanlyn'i sağ salım Redmont'a götürmek."

İriyan çocuk, Will'e karşı çıkarak "Kim demiş?" diye sordu. "Gilan'ın emirlerine göre benim işim, senin yanında kalıp, başını belaya sokmanı önlemek."

Will, "Ama ben bu emirleri değiştiriyorum," dedi. Bu sefer Horace bir kahkaha attı.

Onunla dalga geçerek, "Kim öldü de patronluk sana kaldı?" dedi. "Benim aldığım emirleri değiştiremezsin. Bu emirleri bana Gilan verdi. Ayrıca o, rütbece sende daha üstün."

"Peki, kız ne olacak?" diyerek karşı çıktı Will. Horace, ona yanıt vermek için bir an düşündü.

"Yanma yiyecek ve malzeme veririz. Yük beygirini de alır. Kendi başına döner," dedi.

Will dalga geçerek "Ne kadar da centilmensin," dedi. Horace tekrar başını salladı. Yeni bir tartışmaya girmek istemiyordu.

"Bu işin ne kadar önemli olduğunu söyleyen sensin," dedi. "Ne yazık ki bence haklısın da. Evanlyn de bizim gibi şansını denemek zorunda. Nasıl olsa, şu an sınıra çok yakınız. Bir gece daha at sürerse, Keltika'dan çıkmış olur."

Aslında Horace, Evanlyn'i tek başına bırakmaktan yana değildi. Ona gitgide bağlanmıştı. Çok zeki, esprili, hoşsohbet bir kızdı. Ama Savaş Okulu'nda geçirdiği zaman içinde görevine bağlılığın, duygulardan önce geldiğini öğrenmişti.

Will bir kez daha dediğini yaptırmak için uğraştı. "Sen olmazsan daha hızlı giderim," derken, Horace hemen sözünü kesti.

"Ne olmuş yani? Wargallan takip edeceksek hızlı gitmemize gerek yok ki. Altımızda atlarımız var. Onlara yetişmemiz zor değil. Hele bu tutukluları yanlarında sürükledikleri sürece, takipte hiç zorlanmayız." Horace, Will ile tartışıp, sonunda kazanmaktan çok keyif alıyordu. Orman Muhafızları ile vakit geçirmenin, tahmin ettiğinden daha eğlenceli olabileceğini dü-

"Peki, çok önemli bir şey öğrenirsen ne olacak? Hem Wargalların takip edilmesi hem de Baron'a haber uçurulması gerekirse ne yapacaksın? Eğer iki kişi olursak ikiye ayrılırsınız. Ben haberi yerine ulaştırırım, sen de onları takibe devam edersin."

Will, Horace'ın fikrini biraz düşündü. Arkadaşının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yanında birinin olması, daha

Sonunda "Tamam," dedi. "Ama bunu Evanlyn'e de söylemeliyiz."

O sırada kız "Bana neyi söyleyecekmışsınız?" diye sordu. Will ile Horace, alçak sesle, hararetili hararetili tartışırken, kızın yakınlarına geldiğini fark etmemişlerdi. İki çocuk da suçlu suçlu birbirlerine baktılar.

Horace "Şey, Will diyor ki, yani..." diye söze girdi. Sonra da sustu. Söze Will devam eder diye, ona bakıp beklemeye

başladı. Ama uzun uzadıya bir açıklama yapmalarına gerek olmadığı ortaya çıktı.

Kız, sıradan bir şey söylemiş gibi, "Wargallari takip etmek istiyorsunuz, değil mi?" dedi. İki çırak bakiştılar. İlk konuşan Will oldu. "Sen bizi mi dinliyordun?" Kız başını salladı.

"Hayır. Yapılması gerekenin bu olduğu çok açık, öyle değil mi? Böylece neyin peşinde olduklarını, madencileri niye kacırdıklarını öğreniriz."

Will, bir kez daha karşısındakinin "biz" demesinden rahatsız oldu. "Biz mi?" diye sordu. "Biz derken tam olarak kimi kastediyorsun?"

Evanlyn omuz silkti. "Siz ikiniz onları takip edecekseniz, ben de sizinle geleceğim. Beni bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde bırakacak değilsiniz ya."

Horace "Ama," diyerek söze girdi. Kız sakın sakın ona döndü. "Farkındaysan Wargallardan söz ediyoruz," dedi savaşıçı çırağı.

"Anladım."

Horace, Will'e umutsuz bir bakış attı. Orman Muhafızı çırağı, omuz silkti. Horace da şansını bir kez daha denedi. "Tehlikeli olabilir. Üstelik sen..."

Sözlüne devam edemedi. Kıza Wargallardan nasıl ve neden korktuğunu bir kez daha hatırlatmak istemedi. Evanlyn, onun niye sustuğunu anladı ve yorgun bir ifadeyle gülümsedi.

"Bak, onlardan korkuyorum, kabul!" dedi. "Ama anladığımı kadarıyla siz Wargallari yalnızca takip edeceksiniz; onlara katılmayacaksınız ki."

Will, "Şimdilik planımız öyle," dedi. Evanlyn, bu kez ona döndü. "Çıkardıkları ses sayesinde, Wargallari rahatlıkla takip edebiliriz. Onlara çok yaklaşmamıza gerek yok. Hem belki bu sayede planlarını da bozmuş oluruz. Bu da beni çok mutlu eder," dedi.

Will, kıza hayran kaldı. Hem Wargallardan korkmak için, Will'in ya da Horace'ınkilerden çok daha iyi nedenleri vardı hem de Morgarath'a bir darbe indirebilmek için bu korkuyu bir yana bırakmaya razıydı.

Will sonunda, "Emin misin?" dedi. Kız başını salladı.

"Hayır, aslında tam olarak emin değilim. Konuştuklarınıza kulak kabarttığımda, Wargalların sesini bir kez daha duymanın düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ama açıkçası burada beni bir başıma bırakmanız da benim için aynı derecede kor-

Horace, "Seni terk ettiğimiz falan yok," dedi.

Kız ona dönüp, "Peki, bu yaptığınıza ne denir?" diye sordu. Sözlerindeki imayı anlaması için, hafifçe gülümsemişti. Horace ne diyeceğini düşündü.

"Galiba 'seni terk etmek' denir."

"Tam olarak öyle. O yüzden bir Wargal ya da haydut grubuyla karşılaşmak ya da sizinle Wargallari takip etmek arasında seçim yapmam gerekiyorsa, ben ikinciye seçiyorum."

Will, "Sınırdan yalnızca bir günlük uzaklıktayız," dedi. "Sınırı geçtiğinde, buradakinden daha güvende olursun."

Kız kararlılıkla başını salladı.

"Sizin yanınızda kendimi daha güvende hissediyorum,"

dedi. "Ayrıca yanınızda birinin daha olması, sizin de işinize yarayabilir. Böylece geceleri nöbet tutacak bir kişi daha olur, ikiniz de daha fazla uyursunuz." .

Horace, "İşte bizimle gelmesi için ağızından çıkan ilk mantıklı neden," dedi. Will gibi, o da kızın son derece kararlı olduğunu görmüştü. İki çocuk da Evanlyn'in aklına bir şey koyduğunda mutlaka yapacağını anlamışlardı. Kız, sırtarak onlara baktı.

"Eee," dedi, "bütün geceyi burada gevezelik ederek mi geçireceğiz? Böyle yaparsak, Wargallara bir adım bile yaklaş-

Sonra da dönüp atlarının bağlı durduğu yere doğru gitti.

ON DÖRT

Wargalların izini sürmek, tahmin ettiklerinden daha kolaydı. Yaratıklar çok dar kafalıydı. O yüzden yalnızca görevlerine, yani ellerindeki Kelt madencileri hedeflenen yere ulaştırmaya odaklanmışlardı. Bölgede yaşayan herkes sürüldüğü için, geçtikleri yerlerde herhangi bir saldırı da beklemiyorlardı. O yüzden ne önlerine ne de arkalarına gözetü koyuyorlardı. Çıkardıktan korkunç, ritmik sesler de peşlerindeki kilerin çıkarabileceği sesleri bastırıyordu.

Geceleyin nereye varmışlarsa, hemen orada kamp kuruyorlardı. Madenciler, birbirlerine zincirlenmişti. Wargallar uyurken, onların başında da nöbetçiler bekliyordu.

İkinci günün sabahında Will, Wargalların gittikleri yöne dair bir tahmin yürüttü. Arkadaşlarının yaklaşık otuz metre ilerisinde, herhangi bir tehlike karşısında içgüdülerine güvendiği Çekici'yi sürüyordu. Biraz yavaşlayarak, Horace ile Bvanlyn'in ona yetişmesini bekledi.

Sesindeki şaşkınlığı gizlemeyerek, "Bence Yank'a doğru yol alıyoruz," dedi.

Yerdeki kocaman yarığın üzerinde yükselen başı dumanlı kayalıklar, yolun ilerisinde gözükmeye başlamıştı bile. Keltika, zaten dağlık bir ülkeydi. Ama Morgarath'ın ülkesi, Keltika'dan yüzlerce metre daha yüksekte kalıyordu.

Horace başını sallayarak, "Bu kayalıklardan halatlarla, tırmanma merdivenleriyle inmek, benim için çok zor olmazdı,"

Will, "İnmeyi başarsan bile, Yank'ın karşı tarafından çıkacak bir yer bulman lazım," dedi. "Görünüşe göre, o tarafta çok az sayıda geçit var. Büyük kısmında kayalıklar yere kadar dik uzanıyor."

Evanlyn, önce birine sonra da ötekine baktı. "İyi de Morgarath bunu daha önce de yaptı," dedi. "Belki Araluen'e yine aynı yolla saldırmayı düşünüyordur."

Horace, kızın söylediklerini düşünerek atını durdurdu. Will ile Evanlyn de onun yanında durdular. Horace, birkaç saniye dudağını kemirerek Sör Rodney'nin tekrar tekrar verdiği talimatları düşündü. Sonra başını salladı.

En sonunda, "Bu durum daha farklı," dedi. "Keltika'ya saldırmak için beş yüz kişiyle baskın yapması yeterliydi. Onlar da birkaç parça eşyayla yolu aşabilirler. Araluen'e saldırmak içinse bir orduya ihtiyacı var. Orduyu da birkaç merdivenle ya da halatla buralardan indiremez."

Will, onu dikkatle dinledi. Horace'ın bu yönüne daha önce hiç tanık olmamıştı. Belli ki Horace'ın eğitimi, son yedi sekiz ayda, yalnızca kılıç kullanmakla sınırlı kalmamıştı.

Will, "Peki ya yeterli vakti varsa?" diye soruyordu ki Horace bir kez daha, bu kez daha kararlı bir şekilde başını salladı.

"Olur, ama Wargallaria zor. Yeterli zamanı varsa, onları kayalıklardan indirip karşıya geçirir. Ama bu aylarını alır, tabii yapılabilirse. Süreç ne kadar uzarsa, planı da o kadar çabuk anlaşılır. Hem bir ordu için malzeme de taşımam lazım. Ağır silahlar, yük arabaları, erzak, çadır, yedek silahlar, onları tamir etmek için nalbant malzemeleri, arabaları çekmek için atlar, öküzler... Bunların hepsini bu kayalıklardan aşağı hayatta indiremezsin. Indirsen bile karşıya nasıl geçireceksin? Bu mümkün değil. Sör Karel hep derdi ki..."

Diğerlerinin onu saygıyla dinlediklerini görünce, heyecandan yüzü kızardı. "Uzatmak istemedim..." gibi bir şeyler geveledi, sonra da atını hafifçe mahmuzladı.

Will onu takip ederken, başını salladı. Arkadaşının konuyu ele alış biçiminden etkilenmişti. "Sorun değil, çok mantıklı konuşuyorsun."

Evanlyn, "Ama hâlâ Morgarath'ın neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz, öyle değil mi?" diye sordu.

Will omuz silkip, "Bence yakında bunu da öğreniriz," dedi. Bir kez daha önden ilerlemek için Çekici'yi dürttü.

Gerçekten de ertesi akşam neler döndüğünü öğrendiler.

Daha önce de olduğu gibi, ilk ipucu, esintiyle birlikte kullaklarına ulaştı: Taşa ya da tahtaya vurulan çekiçlerin sesleri. Biraz daha yaklaştıklarında, başka bir ses daha duydular. Bu da kesintisiz ama düzensiz bir çatırtıydı. Will, diğerlerine durmalarını işaret etti. Atından inip, yolun son kıvrımına doğru uzanan kısımda dikkatle yürüdü.

Pelerinine iyice sarınmış halde, dikkatle saklana saklana ilerliyordu. Yoldan çıktı, arazi üzerinde kestirmeden giderek yolun ilerisini görebileceği uygun bir yer aradı. İşte o anda, inşa edilen heybetli ahşap yapının üst kısımlarını gördü. Bunlar, kalın halatlarla birbirlerine bağlanmış dört ahşap kuleyle, inşa edilen yapının keresteden iskeletiydi. Bir an yüreği daraldı, gördüğünün ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Ancak yine de emin olmak için biraz daha yaklaştı.

İşte korktuğu, başına gelmişti. Bu yapıyı tamamlanmak üzere olan, devasa büyüklükte bir ahşap köprüydü. Morgarath, Yank'ın öteki tarafında, neredeyse Kelt ülkesiyle aynı hizada yer alan birkaç dar çıkıntı bulmuştu. Bu çıkıntılar kazılarak, epey genişletilmişti. Yank'ın iki yakasında ikişer tane bulunacak şekilde yapılan dört kule, birbirlerine kalın halatlarla bağlıydı. Kulelerin desteklediği köprünün ahşap yolu da tamamlanmak üzereydi. Bittiğinde, yan yana yürüten altı adam, Yank'ın baş döndürücü derinliğinin üzerinde karşıdan karşıya geçebilirdi.

Gördüğü kadarıyla Kelt tutuklular köprüye üşüşmüş, çekiçlerle, testerelerle çalışıyorlardı. Duyduğu çatırtılar da Wargal nöbetçilerin kırbaçlarından çıkıyordu.

Onların az ötesinde, köprünün yaklaşık elli metre güneyindeki çıkıntıda açılan tünelin ağzından, çekiçlerin taşa çıkardıktan sesler duyuluyordu. Tünel, kayalıktaki herhangi bir çatlaktan daha büyüktü; bir insanın omuzlarından biraz daha genişti. Ama Will dikkatle bakınca, Kelt tutukluların tünelin girişinde çalıştıklarını, sert kayaları oyduklarını, küçükçük açıklığı enine, boyuna genişlettiklerini gördü.

Will, öteki tarafta yükselen karanlık kayalıklara baktı. Orada çıkıntılardan aşağı inen halat ya da merdiven görmedi. Wargallarla tutuklularının bu dar tünelden geçtiklerini düşündü.

Takip ettikleri Wargal grubu, şimdi Yank'tan geçiyordu. Yolun son on beş metresi tamamlanmamıştı, onun yerine geçici olarak konmuş keresteler vardı. Birbirlerine çiftler çiftler bağlanmış Keklerin geçebileceği kadar geniş değillerdi ama Kelt madenciler zorlu yürüyüşlere, baş döndürücü yüksekliklere alışık olduğundan, kazasız belasız karşıya geçtiler.

Will, şimdilik yeterince şey gördüğünü düşündü. Artık geri dönme vakti gelmişti. Kayaların arkasına saklana saklana, kimseye fark ettirmeden geri döndü. Sonra iki büküm halde, onu bekleyen arkadaşlarının yanına koştu.

Yanlarına vardığında yere çöküp, bir kayaya yaslandı. Son iki günde yaşadıklarının ve grubun lideri olmanın verdiği gerginlik, kendini göstermeye başlamıştı. Fiziksel olarak tükenmiş olduğunu fark ettiğinde, biraz şaşırды. Zihinsel gerginliğin, insanı bu kadar güçten düşürdüğünü bilmiyordu.

Horace, "Eee, neler oluyor? Bir şey görebildin mi?" dedi. Will bitkin bir halde ona baktı.

"Bir köprü. Kocaman bir köprü yapıyorlar."

Horace kaşlarını kaldırdı. Çok şaşırmıştı.

"Köprü mü?" dedi. "Morgarath niye köprü yaptırın ki?"

"Sana çok büyük bir köprü diyorum. Bir orduyu aşağı indirebilecek kadar. Ne zamandır Morgarath'ın bir orduyla malzemelerini kayalıklardan indirip Yank'tan geçiremeyeceğini konuşup duruyoruz. İşte bu işi yapmak için büyük bir köprü inşa ediyor."

Evanlyn, ceketinden sarkan bir ipliği çekerek, "Demek bu yüzden Kelt madencilerin peşindeymiş," dedi. İki çocuk da ona bakınca, kız biraz daha açık konuştu. "Madenciler bina inşa etmekte ve tünel açmakta ustadırlar. Wargallar, böyle ince işleri beceremezler."

Will, "Tünel de açıyorlar," dedi. "Karşı taraftaki kayalık-larda dar bir çatlak var; mağara ağza gibi bir şey. Onu genişle-tiyorlar."

Horace, "Peki onun sonu nereye çıkıyor?" diye sordu. Will omuz silkti.

"Bilmem. Öğrensek iyi olur. Sonuçta o taraftaki plato, hâlâ bu noktanın yüzlerce metre yukarısında kalıyor. Ama ikisi arasında bir bağlantı olmalı. Ortada hiç halat ya da mer-diven yok."

Horace ayağa kalktı. Bu yeni bilgiyi değerlendirmek için bir ileri, bir geri yürümeye başladı.

Sonunda "Bir şey anlamadım," dedi.

Will biraz sertçe, "İyi de anlaşılmayacak bir şey yok ki," dedi. "Yarık'ın üzerinde, Morgarath ile Wargallarının, hatta malzeme arabalarının, nalbantlarının, öküzlerinin, hatta ve hatta yedi mahallenin hep birlikte güle oynaya karşıya geçebilecekleri kadar geniş bir köprü, 'Ben buradayım,' diye ba-ğırıyor."

Horace, Will'in alaycı cümlesi bitene kadar bekledi. Gayet soğukkanlı duruyordu ama Evanlyn, onun yüzünün öfkeden-kızardığını fark etmişti. Bir süre, aralarında sessizlik oldu. Sonra Horace kendinden emin ama sessiz bir tonda konuştu.

"Cümleli tamamladın mı?"

Will, biraz ileri gittiğini anlayarak, özür dilercesine konuş-

Horace, düşündüklerini dikkatle kelimelere dökerek, vurgulu bir biçimde konuşmaya başladı. "Anlamadığım şey şu: Bütün bunlar, sizin bulduğunuz planda neden yer almıyordu?"

Evanlyn merakla başını kaldırdı. "Plan mı?" dedi, "ne planı?"

Will, ona biraz beklemesini işaret etti. Horace'ın gerçekten çok önemli bir noktaya değindiğini fark etmişti. Aklındaki alaycı yanıtı hemen değiştirdi.

"Haklısın," dedi yumuşak bir sesle. "Planlarda Yarık üzerinden geçecek bir köprüden söz edilmiyor."

"Sanki yapılan küçük bir şeymiş gibi. Sence de o planın en azından bir köşesinde sözü edilmesi gerekmiyor muydu?" Will, onu onaylarcasına başını salladı. Evanlyn, artık meraktan çatlamak üzereydi, sorusunu bir kez daha tekrarladı.

"Siz hangi planlardan söz ediyorsunuz?"

Horace, onu daha fazla merakta bırakmadı. "Will ile ustası Halt, birkaç hafta önce Morgarath'ın savaş planlarının bir kopyasını ele geçirdiler. Orada, ordusunun Üç Adım Geçidi'ni kullanarak dağları nasıl aşacağıyla ilgili birçok detay vardı. Hatta bu işi ne zaman yapacakları, Skandiyalı askerlerin onlara nasıl yardım edecekleri bile yazılıydı. Ancak bu köprüyle ilgili tek bir satır bile yoktu."

Evanlyn, "İyi de neden köprüden söz etmesinler ki?" diye sordu. Will, Morgarath'ın aklındakini anlamaya başlamıştı. O anda korkusu daha da arttı.

"Çünkü Morgarath bu planları bulmamızı kendisi *islemiş* olabilir," dedi.

Horace hiç düşünmeden, "Bu çok saçma," dedi. "Sonuçta bunları ele geçirdiğinizde, adamlarından biri öldü."

Will, onun gözlerine baktı. "Sence bu Morgarath'ı durdurur muydu? Başkalarının hayatı Morgarath'ın umrunda mı? Bir düşün bakalım. Halt, hep der ki: *'Bir şeyin nedenini bulamıyorsan, işin olası sonucuna bak. Bu işlen kim kârlı çıkacak, kendi kendine sor.'*"

Evanlyn, "Peki bu planları ele geçirmenizin sonucu ne oldu?" diye sordu.

Horace, "Kral Duncan ordusunu. Üç Adım Geçidi'ni kapatmak için Uthal Ovaları'na göttürdü," dedi. Evanlyn, başını sallayarak akıl yürütmeye devam etti:

"Peki, bu durumdan kim kârlı çıkar?"

Will, ona baktı. Belli ki aynı anda, aynı sonuca varmışlardı. Will tane tane konuştu:

"Elbette Morgarath. Tabii planlar düzmeceyse."

Evanlyn, onu onaylarcasına başını salladı. Horace ise ne olduğunu o kadar çabuk kavrayamamıştı.

"Düzmece mi? Nasıl yani?"

"Yani," dedi Will, "bu planları bulmamızı Morgarath istedi. Araluen'in tüm ordusunun Uthal Ovaları'nda toplanmasını istiyordu. Çünkü asıl saldırı Üç Adım Geçidi'nden gelmeyecekti. Asıl saldırı buradan, kimsenin beklemediği bir yerden, yani ordumuzun tam arkasından gelecekti. Böylece tuzağa düşürülecektik. Sonra da tüm ördü yok edilecekti."

Horace'ın gözleri, dehşetle açıldı. Arkadan yapılacak büyük bir saldırının sonuçları, bir anda gözünün önüne gelmişti. Aralu-

en, karşıdan Skandiyalılarla Wargalları oluşturduğu onluyla, arkadan saldırarak başka bir Wargal ordusu arasında sıkıştırılacaktı. İşte bu felaketin -her kumandanının korktuğu felaketin- tarifiydi.

Horace, "Öyleyse hemen onlara haber vermeliyiz," dedi.

Will başını salladı. "Evet, söylemeliyiz ama görmek istediğim bir şey daha var. Şu kazdıkları tünel. Onunla ilgili öğrenmek istediklerim var; bitmiş mi, ne kadarı bitmiş, bir de nereye çıkıyor? Bu gece onu kontrol etmek istiyorum."

"Will, hemen yola çıkmalıyız. Sırf sen merak ediyorsun diye burada vakit öldüremeyiz."

Evanlyn, tartışmaya son verdi. "Haklısın, Horace. Kralın bir an önce burada olan biteni öğrenmesi gerekiyor. Ama dikkatini bir kez daha yanlış yöne çekmemeliyiz. Will'in sözünü ettiği tünelin tamamlanması birkaç hafta daha sürebilir. Ya da belki ucunun açılabilceği bir yer yoktur. Bütün bunlar yine ordunun dikkatini başka yöne çekip, güçlerini arkalanna harcamalarını amaçlıyor olabilir. O yüzden mümkün olduğunca bilgi edinmeliyiz. Burada birkaç saat daha beklememiz gerekse bile."

Will, merakla kıza baktı. Savaş taktiklerini bir hanımefendinin hizmetçisinden beklenmeyecek kadar çabuk kavnyordu. Ayrıca otoritesinin ağırlığı da gözden kaçmıyordu. Gilan'ın, düşüncesinde yanılmadığına karar verdi.

Will, "Bir saate kadar hava kararacak, Horace. Bu gece gider, yakından bakarız," dedi.

Horace, bir kıza bir de Will'e baktı. Durumdan pek memnun değildi. İçgüdülerini ona hemen orayı terk etmesini, köprüy-

le ilgili haberi hızla yerine ulaştırması gerektiğini söylüyordu. Ama yine de Will'in olaylardan sonuç çıkarma becerisinin, kendisinininkinden daha güçlü olduğunu düşünüyordu. Horace, bu gibi dolambaçlı fikirler üzerine düşünmek yerine, hareket etmek için eğitilmişti. Hiç içinden gelmese de Will'in isteğine boyun eğdi.

"Tamam," dedi. "Bu gece bir gider bakarsız ama yarın yola çıkıyoruz."

Will, pelerinine sarnarak, dikkatli hareketlerle önceki gözetleme noktasına geri döndü. Dikkatle köprüyü inceledi. Halt'un ondan köprünün bir planını çizmesini isteyebileceğini düşünüyordu.

Bulunduğu yere geleli daha on dakika olmamıştı ki bir borunun öttüğünü duydu.

Korkudan yerinde donakaldı. Bir an bunun bir uyarı olduğunu, boruyu, kayaların arasında hareket ettiğini gören bir nöbetçinin üflediğini düşündü. Ardından Wargalların kırbaç şaklatmaları, domuz gibi homurdanmaları duyuldu. Başını kaldırdığında, Keltleri köprüden geçirip, zorla yarı açılmış tünele soktuklarını gördü. Tutuklular yürürken, ellerindeki aletleri yığınlar halinde yere bırakıyorlardı. Wargallar da Keltleri tekrar bellerinden birbirlerine bağıyorlardı.

Will yüzünü batıya dönünce, güneşin son ışıklarının da tepelerin ardında kaybolmakta olduğunu gördü. Boru, çalışma

gününün bittiğini haber vermek için öttürülmüştü. Artık tutuklular, tutuldukları yer her neresiyse, oraya götürülüyorlardı.

Birden tünelin ağzının birkaç metre ilerisinde tartışma çıktı. İki Kelt tutuklu, orada yatan bir şeyi kaldırmaya çalışıyordu. Wargal korumalar dalga dalga oraya doğru ilerledi. Madencileri ellerindeki kırbaçlarla dövüp, kaldırmaya çalıştıkları şeyi oracıkta bırakmaya zorladılar.

Sonra madencileri art arda tünelin dar girişine sokarak, ortadan kayboldular.

Devasa köprünün gölgeleri, tepelere doğru uzadı. Will, Wargallardan biri tünelden çıkar diye on dakika daha kıpırdamadan yerinde durdu.

Ancak onlardan birinin döndüğünü gösteren ne bir ses ne de işaret vardı. Yalnızca tünelin ağzında, yerde yatan karaltı görünüyordu. I-lava çok hızlı karardığı için Will, onun ne olduğunu artık tam göremiyordu. Bir madencinin cesedi olduğunu düşündü ama emin değildi.

O sırada, yerdeki karaltı hareket etti. Her kimse, hâlâ hayatta olduğu belliydi.

ON BCŞ

Will ile Horace, Yank'ın son on beş metresi tamamlanmamış ahşap köprüsünden dikkatli adımlarla geçtiler. Will, ufak tefek olduğu için tahta köprüyü rahatça koşarak geçebildi. Ama arkadaşı daha iri ve ağır olduğundan, köprüde yavaş yavaş ilerledi.

Yolun sonuna ulaştıklarında, Horace, bir oh çekti. Yapıyı incelemek için bir an durdular. Bu, Keltlerin meşhur titizliklerini sonuna kadar sergiledikleri bir yapıydı. Keltler, millet olarak, yüzyıllardır tünel açma ve köprü yapma işinde büyük ilerleme göstermişlerdi. Bu da onların her zamanki sağlam yapılarından biriydi.

Yeni kesilmiş çamdan kalasların kokusu, soğuk gecenin havasına sinmişti. Öte yandan, daha tatlımsı, güzel bir koku onu bastırıyordu. İkisi, bir an şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Horace bu kokuyu tanıdı.

"Katran kokusu," dedi. Köprüyü tutan devasa büyüklükteki halatların, katranla kaplanmış olduğunu gördüler. Will, eliyle katrana dokundu, yapış yapıştı.

Will dikkatle "Bence katran, halatların aşınıp çürütmesini önüyor," dedi. Köprüyü tutan ana halatların, üç kalın halatın birlikte örölüp kıvrılmasıyla yapıldığını gördü. Üzeri, ana halatı koruması için kalın bir katran tabakasıyla kaplanmıştı. Katran sertleşince, üç halat da birbirine ayrılmayacak kadar yapışmış olacaktı.

Horace etrafına bakınıp "Hiç koruma yok mu?" dedi. Sesinden, bu durumun hoşuna gitmediği anlaşılıyordu.

Will, "Ya kendilerine çok güveniyorlar, ya da çok dikkatsizler," dedi.

Artık hava tamamen kararmıştı, ay da yükselmek üzereydi. Will, Yarık'ın doğu kıyısına doğru ilerledi. Horace, kılıcını kınından çekmeye hazır halde onu izledi.

Tünelin ağzında yatan şey, hâlâ Will'in son gördüğü durumdaydı; hiçbir hareket yoktu. İki çocuk dikkatle ona doğru yaklaştı ve adamın yanına diz çöktü. Bu, Kelt madencilerden biriydi. Göğsü zorlukla inip kalkıyor; güç bela hareket ediyordu.

Will fısıltıyla, "Hâlâ yaşıyor," dedi.

Horace, "Şimdilik," dedi. Nabzına bakmak için, işaret parmağını Kelt'in boynuna koydu. O dokununca adamın gözleri yavaşça açıldı, ikisine de boş gözlerle baktı.

Ağzından hırıltıyla "Siz... kimsiniz?" sözleri döküldü. Will, omzundaki matarayı indirip, suyla adamın dudaklarını ıslattı. Adamın dili, ıslanan dudaklarında gezindi. Bir dirseğinin üzerinde kalkmaya çalışarak tekrar hırıltıyla, "Biraz daha," diye söylendi.

Will, adamın hareket etmesini nazikçe önleyerek, ona biraz daha su verdi.

Yumuşak bir sesle, "Kendini yorma, arkadaşım," dedi. "Sana bir zarar vermeyeceğiz."

Adamcağızın fena halde hırpalandığı ortadaydı. Yüzü, kırbaç kesiklerinden akıp kurumuş kanla kaplıydı. Deri yeleği parça parça olmuştu. Yelekten gözüken çıplak gövdesinde, hem yakın zamanda hem de önceden hayli kırbaç yediğini gösteren izler vardı.

Will yumuşak bir sesle, "Adın ne?" dedi.

Adam, "Glendyss," diye iç geçirdi. Kendi adını duyduğuna şaşırmış gibiydi. Sonra öksürdü. Göğsü sert, kuru bir öksürükle sarsıldı. Will ile Horace, acıyan gözlerle bakiştılar. Glendyss'in fazla yaşayamayacağını ikisi de anlamıştı.

Will, adamın kuru, çatlak dudaklarına biraz daha su dökerken, "Buraya ne zaman geldin?" diye sordu.

Glendyss zor iştirilen bir sesle, "Aylar önce," dedi. "Aylardır bu tünelde çalışıyorum."

İki çocuk, tekrar birbirlerine baktı. Belki de adamın aklı biraz karışmıştı.

Will biraz daha üsteleyerek, "Aylar önce mi?" dedi. "İyi de Wargal saldırılan, daha bir ay önce başladı. Aylar önce olduğundan emin misin?"

Glendyss başını sallayıp, konuşmaya çalıştı. Tekrar öksürdü, son gücünü toplamak için yerde hareketsiz kaldı. Sonra konuşmaya başladı. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Will ile Horace ne dediğini duymak için adamın başına eğildiler.

"Bizi neredeyse bir yıl önce esir aldılar... hemen hemen her yerden. Gizlice... bir adam buradan, iki adam oradan..."

toplam elli kişi. Birçoğu... çoktan... öldü. Ben de yakında öleceğim." Sustu. Bir kez daha zorlukla soludu. Konuşmaya çalışmak bile onu çok yoruyordu. Bu yeni bilgi karşısında. Will ile Horace bakiştılar.

Horace, "Nasıl oluyor da kimsenin bundan haberi olmuyor?" diye arkadaşına sordu. "Yani elli kişi kayboluyor ama kimse bir şey söylemiyor mu?"

Will başını salladı. "Bu kadar insanı Keltika'nın tüm köylerinden topladıklarını söyledi. Bulunduktan yerde bir iki kişi kaybolunca, insanlar bunu kendi aralarında konuşur. Kimse tam olarak neler döndüğünü anlayamaz ki."

"Ama yine de neden böyle yapsınlar ki? Niye şimdi bu işi açık açık yapıyorlar?"

Will omuz silkip, "Belki etrafa biraz daha bakarsak, bu sorunun yanıtını buluruz," dedi.

Bir an kararsızlıkla kalakaldılar. Yanı başlarında yatan, dayaktan canı çıkmış adamı ne yapacaklarını düşündüler. Onlar beklerken ay doğdu ve tepelerden süzüldü. Yumuşak, soluk ışığı köprüyü sanp, kıyıyı aydınlattı. Ay ışığı yüzüne vurunca Glendyss gözlerini açtı. Işığı engellemek için zar zor bir kolunu kaldırmaya çalıştı. Will, ışığı nazikçe engelledi.

Birden çok net, huzur dolu bir sesle "Ölüyorum," dedi madenci. Will bir an durdu, sonra da yalnızca "Evet," dedi.

Adama yalan söylemenin, onu neşelendirmeye çalışmanın, her şeyin düzeleceğini söylemenin bir anlamı yoktu. Adam ölüyordu ve üçü de bunu biliyordu. En iyisi onun bu sona hazırlanmasını, ölümü sakince, şerefiyle karşılamasını sağlamaktı. Adam, Will'i kolundan hafifçe yakaladı. Will de adamın

elini avucuna aldı ve yavaşça sakarak onun yanında olduğunu hissettirmeye çalıştı.

Madenci zor duyulur bir sesle, "Çocuklar," dedi, "burada, ışıkta ölmeme izin vermeyin."

Horace ile Will, yine birbirlerine baktılar.

Adam yumuşak bir sesle, "Karanlığın huzurunu istiyorum," dedi. Will adamın ne demek istediğini anladı.

"Keltler galiba karanlığı seviyorlar. Ömürlerinin uzun bir kısmını tünellerde, madenlerde geçiriyorlar. Belki de istediği

Horace, ileri doğru uzanıp, "Glendyss, seni tünele taşıma-mızı ister misin?" diye sordu.

Horace konuşurken madenci, başını belli belirsiz salladı. Will ile Horace, hemen harekete geçti.

Madenci tekrar "Lütfen, beni ışıktan kurtarın," dedi.

Horace başını salladı ve Kelt'i kucaklayarak havaya kaldırdı. Glendyss, ufak tefek bir adamdı. Tutsak olarak kaldığı haf-talarda da açlıktan ölmek üzere olduğu çok belliydi. Horace'm rahatlıkla taşıyabileceği kadar hafifti.

Savaşçı çırağı, kucağında özenle taşıdığı Glendyss ile ayak-ta dururken, Will ona beklemesini işaret etti. Glendyss karanlık tünelin huzuruna kavuşunca, onu hayata bağlayan son damarın da kopacağına inanıyordu. Bundan önce ona sormak istediği son bir soru vardı.

Yumuşak bir sesle, "Glendyss," dedi, "ne kadar vaktimiz var?"

Madenci boş gözlerle ona baktı. Will bir kez daha sordu.

"Köprünün tamamlanması için ne kadar zamana ihtiyaç

var?" Bu sefer madencinin gözleri parladı, ne sorulduğunu anlamıştı. Bir iki saniye düşündü.

"Beş gün," dedi. "Belki de dört. Bugün yeni işçiler geldi. O yüzden dört günde bitebilir."

Sonra madencinin gözleri kapandı, Will'e yanıt vermek için harcadığı çaba, onu çok yormuştu. Bir an öldüğünü düşündüler ama göğsü, şiddetli bir titremeye sarsıldı. Madenci nefes almaya devam etti.

Will, "Haydi onu tünele sokalım," dedi.

Dar girişten içeri süzıldüler. İlk on metre boyunca, tünelin duvarları, dokunabilecekleri kadar birbirine yakındı. Kelt işçilerin uğraşları kendini gösterdikçe, duvarların arası açılmaya başladı. İçerisi karanlık, dar bir yerdi. Tüneli, her on, on iki metrede bir yerleştirilen meşalelerin donuk alevleri aydınlatıyordu. Bazı meşaleler sönmek üzereydi, yalnızca ara ara, belli belirsiz ışık saçıyorlardı. Horace, huzursuzca etrafına bakındı. Tıpkı yüksek yerleri sevmediği gibi basık tavanlı, dar yerlerden de hiç hoşlanmazdı.

Will, "İşte aradığımız yanıt," dedi. "Morgarath ilk elli madenciyi bu tüneli açmaları için getirmiş. Artık tünel, neredeyse tamamlanmak üzere. Köprüyü inşa etmek için daha çok adam

Horace başını sallayıp "Haklısın," dedi. "Yeraltında tünel açmak aylar sürer ama bu iş yapılırken, kimsenin ruhu bile duymaz. Oysa köprüyü bir kez yapmaya başladın mı, keşfedilme riski daha fazladır."

Tünelin geniş kısmında ufak bir girinti gördüler. Mağara ağzı gibi bir şeydi. Glendyss'i oraya yatırdılar. Will, iş bırak-

ma borusu çaldığında, iki Kelt'in hemşerileri için bunu yapmaya çalıştıklarını anladı.

Bir an durup düşündü. "Yarın Wargailar onu burada bulduklarında ne düşünecekler?"

Horace önemsemedi. "Buraya kadar sürünerek geldiğini sanırlar," dedi. Will, bundan kuşkuluydu. Ama hafif ışığın altında, can çekişen madencinin yüzündeki huzurlu ifadeyi görünce, onu bir kez daha dışarı çıkarmak istemedi.

"Onu biraz daha içeri yerleştir. Mümkün olduğunca gözden uzak olsun," dedi Horace'a.

Kayanın ufak bir çıkıntısı vardı. Horace madenciye nazikçe onun arkasına yerleştirdi. Artık yalnızca dikkatli bakıldığında görülebiliyordu. Will, bu kadarının yeterli olduğunu düşündü. Horace tekrar ana tünele çıktı. Will, onun hâlâ huzursuzca etrafa bakındığını gördü.

Horace "Eee, şimdi ne yapacağız?" dedi. Will, kararını ver-

"Sen beni burada bekle. Ben bu tünelin nereye açıldığını bakacağım," dedi.

I-Horace itiraz etmedi. Yılan gibi tünelin karanlığında biraz daha ilerlemek, hiç işine gelmiyordu. Meşalelerden birinin yakınında, oturacak bir yer buldu.

"Mutlaka geri dön. Peşine düşüp seni aramak istemiyorum," dedi Will'e.

ON ALTI

Will, Horace'ı arkasında bırakarak yürümeye başladı. Tünelin ilk bölümü, yukarı doğru dik bir şekilde kıvrılıyordu. Duvarlarda ve yerlerde, Keltlerin tüneli genişletmek için kayaları oyup, parçalarken kullandıktan kazmaların, delici aletlerin izleri görünüyordu.

Will, dar tünelin ilk halinin, bir kayanın yarığından farklı olmadığını düşündü. Ancak yürüdükçe, tünelin nasıl genişletildiğini gördü. Burada dört ya da beş adamın yan yana yürüyebileceği kadar yer vardı ve tünel, hâlâ dağın içine doğru uzanıyordu.

Tünelin sonunda bir ışık çemberi görünüyordu. Will, yaklaşık üç yüz metre yürüdüğünü düşündü. Hemen hemen kırk metre sonra tünelin ucuna ulaşabilirdi. Tünelin ucunda gördüğü ışık, ayışığından çok daha kuvvetliydi. Will, dikkatle tünelden başını uzattığında, bunun nedenini anladı.

Tünelin ucunun açıldığı yerde tepeler, birbirinden uzak duruyordu. Aralarında yaklaşık iki yüz metre genişliğinde, yarım kilometre uzunluğunda bir vadi vardı. Ay ışığı, platonun te-

peşine doğru uzanan kocaman ahşap yapılan aydınlatıyordu. Will, bir süre dikkatle bakınca, bunların merdiven olduğunu anladı. Vadi, kamp ateşleriyle aydınlanmıştı. Titreyen turuncu ışıktaki yüzlerce canlının hareketi görünüyordu. Will, buranın Morgarath'ın ordusunun toplanma yeri olabileceğini düşündü. Ama şimdilik Wargallarla Kelt tutukluların geceyi geçirdikleri

Gördüklerini tam olarak zihnine kazımak için bir süre durdu. Morgarath'ın ülkesinin büyük bölümünü oluşturan plato, hâlâ bulunduktan yerden en az elli metre yüksekteydi. Ama merdivenlerle, tepelerin aşılması daha kolay olan yamaçları sayesinde, vadiye inmek o kadar da zor değildi. Vadi, köprü-nün bulunduğu seviyeden yaklaşık otuz metre yükseklikteydi. Böylece birlikler, eğimli tünel sayesinde bu noktadan köprüye geçebilirdi. Halt'un sözleri, bir kez daha Will'in kulaklarında çınladı: *Hiçbir yer aşılamaz değildir.*

Tünelin ağzının soluna doğru yürüdü. Etrafta ne var ne yok diye bakarken, iri kaya parçalarından oluşmuş bir yığın gördü. Vadinin ortasına kazıklarla kabaca bir set çekilmişti. Ahşap parmaklıkların içinde birçok küçük ateş vardı. Her birinin etrafında bir grup oturuyor ya da uzanmış yatıyordu. Bunların tutuklular olduğunu düşündü.

Tutukluların yattığı alanın dışında yanan büyük ateşler, Wargalların kamp yeri idi. Will, ayaklarını sürte sürte yürüyen hantal yaratıkların hareketini ayırt edebiliyordu. Ancak Will'e yakın bir ateşin başında oturanlar, biraz daha farklı görünüyordu. Dimdik oturuyor, ayakta durduklarında ya da yürüdüklerinde, yaratıktan çok insana benziyorlardı.

Will, merakla onlara biraz daha yaklaştı. Gecenin karanlığında çıt bile çıkarmadan, bir korunaktan diğerinin arkasına saklana saklana ilerliyordu. Ateşin yaydığı ışığın dış halkasına kadar ulaştı. Durduğu yerin, ateşin başında oturanlara daha karanlık göründüğünü biliyordu.

Ateşin üzerinde büyük bir et parçası, yavaş yavaş pişiyor, etrafa yayılan koku ağız sulandırıyordu. Will, günlerdir soğuk yiyecekler yiyerek yol almıştı. Şimdiyse kızaran etin kokusu, havayı dolduruyordu. Kamının guruldadığını hissetti ve onu duyacaklar diye aklı çıktı. Guruldayan midesi yüzünden yakalanmaktan daha büyük şanssızlık olamazdı. Korkusu işe yaradı, o anda iştahı kesildi. Sindirim sistemi az çok kontrolü altındaydı. Ateşin başında yiyip içenleri biraz daha yakından görebilmek için, başını eğerek iri bir kaya parçasının arkasına saklandı.

O sırada adamlardan biri yerinden kalkarak, kocaman bir parça daha et koparmak için uzandı. Koparıken, sıcak et de hareket etti. Yağı ateşe damlayınca ateş parladı ve adamın yüzü daha da belirginleşti. Will, bunların Wargal olmadığını anladı. Üzerlerindeki kaba koyun postundan yelekleri, şeritli yün dizlikleri, fok balığı derisinden ağır botları, bu insanların Skandiyahlardan başkası olmadığını gösteriyordu.

Biraz daha dikkatli bakınca, kamp alanının yanına yığıdıkları boynuzlu miğferlerini, yuvarlak, ahşap kalkanlarını ve savaş baltalarını gördü. Onların okyanustan bu kadar uzakta bir yerde ne yaptıklarını merak etti.

Yerinden kalkan adam, elindeki eti bitirdi ve ellerini koyun postundan yeleğine sildi. Sonra geçirip, ateşin başında daha rahat bir yere yerleşti.

Skandiya'nın kaba, zor anlaşılır şivesiyle, "Olvak'ın adamları geldiğinde, keyfimiz keyif olacak," dedi. Will, Skandiyalıları kendi krallığıyla aynı dili konuştuklarını biliyordu. Ancak şivelerini ilk kez duyduğu için, adamın dediklerini zar zor anladı.

Öteki deniz kurtları da onu onaylarcasına tuhaf sesler çıkarırdı. Ateşin etrafında dört kişi vardı. Will onları biraz daha rahat duyabilmek için öne doğru uzandı ama o anda korkudan donakaldı. İriyarı bir Wargahn, ateşin öteki yanından ona doğru hareket ettiğini görmüştü.

Wargahn geldiğini duyan Skandiyalılar da, merakla başlarını kaldırdılar. Yaratığın ona değil de Skandiyalıların ateşine doğru yaklaştığını anlayan Will, derin bir nefes aldı.

Skandiyalılardan biri alçak sesle "Hey, Morgarath'ın güzeliklerinden biri bize doğru geliyor," dedi.

Wargal, ateşin öteki ucunda durdu ve deniz çapulcularından oluşan gruba anlaşılmaz bir şeyler hırıldandı. Az önce konuşan Skandiyalı omuz silkti.

"Kusura bakma, yakışıklı. Ne dediğini anlayamadık," dedi. Sesindeki düşmanlık çok belli oluyordu. Bunu sanki Wargal da anlamıştı. Az önce söylediklerini öfkeyle tekrarladı. Skandiyalı savaşçılar, yine bir şey anlamayarak omuz silktiler.

Wargal, bir kez daha homurdandı. Öfkesi, her geçen dakika daha da kabanyordu. Önce ateşin üzerindeki eti, sonra da kendini gösterdi. Ardından yemek yer gibi yaparak Skandiyalıları bağırdı.

Skandiyalılardan biri, "Çirkin vahşi, geyiğimizi istiyor," dedi. Adamlar buna karşı çıkarcasına homurdandılar.

İlk adam, "Gitsin, kendi yakalasin," dedi. Wargal aralarına girdi. Artık bağırmıyordu. Yalnızca eti işaret ederek kırmızı, parlak gözlerini konuşan adama dikti. Sessizliği, bağırmasından daha tehditkardı.

Skandiyalılarından biri "Dikkatli ol, Erak," dedi. "Şu anda sayıca onlardan azız."

Erak, bir an Wargala sert sert baktı. Ama arkadaşının tavsiyesinde yanılmadığını anladığından uzatmadı, öfkeyle eti

Ters ters, "Haydi, git de al," dedi. Wargal ilerledi. Ateşin üzerindeki tahta şişi kapıp, etten kocaman bir ısırık aldı, sonra da kocaman bir parça daha kopardı. Will uzandığı yerde, nefes almaya bile korkarken, kırmızı hayvani gözlerdeki çirkin zafer parıltısını görebiliyordu. Sonra Wargal hızla dönüp, Skandiyalıların arasından çıktı. O giderken, birçok Skandiyalı çiğnenmemek için aceleyle yana çekilip ona yol açtı. Wargal karanlıkta kaybolurken, boğuk kahkahasını herkes duydu.

Erak, "Lanet yaratıklar ödümü patlatıyorlar," diye söylendi. "Bunlarla ne işimiz var hiç anlamıyorum."

Skandiyalılarından biri "Horth, Morgarath'a güvenmediği için buradayız," dedi. "Biz olmasak, bu lanet ayı-insan kılıklı yaratıklar tüm ganimeti kendilerine saklarlar. Biz de yalnızca Üthal Ovaları'nda canımızı dişimize takıp savaştığımızla kalırız."

Bir başkası daha söze karıştı. "Burada oturmak yerine yol tepmek de zor olurdu. Horth'un adamları, düşmanı arkadan vurmak için Dikenliagaç Ormanı'nın etrafını dolaşacaklar. Orası da çok zorlu bir yol."

Will, bunu duyunca kaşlarını çatı. Belli ki Morgarath ile

Horth, krallığın askerlerine karşı başka bir hain plan peşindeydi. Will, Horth'un kim olduğunu bilmiyordu. Ama görünüşe göre Skandiyalıların komutanıydı. Uthal Ovaları'nın etrafındaki kırsal alanı kafasında canlandırmaya çalıştı ama ancak kabataslak bir şey düşünebildi. Halt'un verdiği coğrafya derslerini daha dikkatli dinlemediğine pişman oldu.

Ustasına bir gün, "Coğrafya niye bu kadar önemli?" diye

Ustası, "Çünkü düşmanlarının nerede olduğunu ve nereye gittiklerini bilmek istiyorsan, haritalarla aran iyi olmalı," demişti. Onun ne kadar haklı olduğunu daha yeni anladığı için canı sıkıldı. Halt, sözlerini bitirince, her zamanki alaycı ve ciddi tavrıyla başını sallamıştı. Will ustasının ne kadar bilge ve yetenekli olduğunu düşünürken, bir an kendisini çok yalnız hissetti. Altından kalkamayacağı bir işe bulaştığını düşünüyordu.

Erak, "Her neyse," dedi. "Olvak'ın adamları buraya gelince, işler değişecek. Gerçi bu, uzun süreceğe benziyor."

Söze başka biri karıştı. "Rahat ol biraz. Beş yüz adamın Güney Kayalıklarına tırmanması birkaç gün alır. Biz bile ne kadar zamanda tırmandık, düşünsene."

"Evet," dedi bir başkası, "ama biz peşimizde iz bırakıyoruz. Onların tek yapması gereken, bıraktığımız izleri takip et-

Erak, "Yine de buraya gelmeleri epey zaman alır," dedi. Sonra da ayağa kalkıp gerindi. "Ben işimi görüp yatacağım,

İçlerinden biri sinirli sinirli, "Sakin ateşe işeme. İlerideki kayaların arkasına git," dedi.

Will, Skandiyalinin onun saklandığı yeri işaret ettiğini görünce dehşete kapıldı. Erak, adamın dediğine gülerek, oraya doğru yürümeye başladı. Gitme vakti kesinlikle gelmişti. Will birkaç metre geriye kaçtı. Sonra da tüm öğrendiklerini ve yeteneğini birleştirdi; kimseye fark ettirmeden karnının üzerinde sürünerek, hızla uzaklaşmaya başladı.

Saklanıp, adamları dinlediği yerden gelen şırıltıyı duyduğunda yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Şırıltının ardından bir "Oh!" sesi duydu. Arkasına baktığında, vadiyi ısılatan yüzlerce kamp ateşinin aydınlığında, Erak'ın belli belirsiz, kaba-rık tüylü karartısını gördü.

Skandiyalının işinin bittiğini anlayan Will, karanlıkta gizlice kaybolup tünele geri döndü. Gözleri tüneli aydınlatan meşakelerin ışığına alışınca dek, ilk birkaç metreyi dikkatle yürüdü. Sonra koşmaya başladı. Yumuşak çizmeleri sayesinde, toprak zeminde neredeyse hiç ses çıkarmadan yol alıyordu.

ON YEDİ

Horace, Will'in onu tünelde bıraktığı yerde, bir eli kılıcının kabzasında bekliyordu. Savaşçı çırağı alçak sesle, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu. Will bir süredir tuttuğunu fark ettiği nefesini bıraktı.

"Çok şey buldum," dedi. "Hepsi de korkunç şeyler." Horace daha fazla soru sormasın diye, elini havaya kaldırdı.

"Haydi, önce köprüyü geçelim. Sonra sana her şeyi anlatacağım." Kelt madenciyi bıraktıkları yere baktı.

"Glendyss'in sesi çıktı mı?" diye sordu. Horace üzüntüyle başını salladı.

"Bir saat önce inlemeye başladı. Sonra sustu. Sanırım cansız. En azından istediği gibi öldü," dedi. Sonra da hafif aydınlatılmış tünelden köprüye çıkmak için, Will'in arkasından yürüdü.

Tahta köprüyü geçip Evanlyn'in hayli uzakta, atlarla beklediği yere doğru yürüdüler. Yaklaştıklarında Will, Evanlyn'i korkutmamak için sessizce onun adını söyledi. Horace, hançerini kızın yanında bırakmıştı. Will, elinde silah olan birine aniden yaklaşmamak gerektiğini biliyordu.

Will, tünelin diğer ucunda gördüklerini anlatırken, daha iyi anlasınlar diye yere bir harita çizerek, "Morgarath'ın güçlerini geciktirmenin bir yolunu bulmalıyız," dedi.

Diğer ikisi, merakla ona baktılar. Morgarath'ı geciktirmek mi? İki çırakla bir kız, beş yüz Skandiyalı ile binlerce acımasız Wargalı nasıl durdurabilirdi ki?

Evanlyn, "Bu haberi krala hemen ulaştırmamız lazım, demeni bekliyordum," dedi.

Will, "Artık bunun için vaktimiz yok," dedi. "Bak."

Will, toprağa çizdiği şekli silip, alcelacele yenisini çizdi. Diğer ikisi, eğilmiş çizime bakıyordu. Will, çizdiği haritanın doğruluğundan çok emin değildi ama en azından krallıkla Morgarath'ın ynettiği Güney Platosu'nun en önemli özellikleri, haritada gözüküyordu.

"Dediklerine göre, Skandiyalılar, gördüğümüz Wargallara katılmak için, güney kıyısındaki kayalıklardan buraya doğru geliyormuş. şu anda bulunduğumuz yerden Yank'ı geçecekler. Sonra da ordumuzu arkadan vurmak için kuzeye doğru ilerleyecekler. Bu sırada Morgarath da  Adım Geçidi'nde ortaya çıkacak."

Horace, "Doğru," dedi. "Bunları biliyoruz. Zaten köprüyü görür görmez, planlarının ne olduğunu tahmin etmiştik."

Will, ona bakınca Horace sustu. Belli ki Orman Muhafızı urağının söyleyecekleri bitmemişti.

Will, kelimenin üzerine basa basa "Ama," dedi. Sonra da bir an sustu. "Horth ile adamlarının, Dikenliagaç Orman'na doğru ilerlediğini söylediklerini duydum. Burası Uthal Ovaları'nın kuzeyine düşüyor."

Evanlyn, Will'in ne demek istediğini hemen anladı. "Yani Skandiyahılar, kralın ordusunun kuzeybatısında ortaya çıkacaklar. Böylece ordu, köprüden geçen Wargallarla kuzeyden saldıran Skandiyahılar arasında sıkışıp kalacak."

Will ona bakarak "Aynen öyle," dedi. Durumun baronlar için ne kadar tehlikeli olduğunu, ikisi de anlıyordu. Doğudaki bataklıklardan bir Skandiyalı saldırısı beklerken, iki farklı yönden sürprizle karşılaşacaklar, çapraz ateş arasında kalıp yok edileceklerdi.

Horace, "Öyleyse hemen kralı uyarmalıyız!" diye ısrar

Will sabırla "Horace," dedi, "ovalara ulaşmamız dört gün

Genç savaşçı, "İşte bu yüzden hemen yola çıkmalıyız. Boşa harcayacak bir saniyemiz bile yok," dedi.

Will'in ne demek istediğini anladığı için, Evanlyn söze karıştı. "Ama dediğin gibi yaparsak, kuvvetlerin buraya gelip köprüyü tutması nereden baksan dört gün daha sürer. Belki de daha fazla."

Will, "Bu da toplam sekiz gün eder," dedi. "Zavallı madencinin söylediklerini hatırlamıyor musun? Köprünün yapımı dört gün içinde bitecek. Wargallarla Skandiyahılar, Yank'ı geçip savaş düzeni alarak kralın ordusuna saldırmak için bolca zaman bulacaklar.

Horace "Ama," derken, Will onun sözünü kesti.

"Horace, kralla baronları uyarmayı başarsak bile, düşman sayıca çok daha üstün. Üstelik iki ordu arasında sıkışılırsa, kurtulmalarına imkân yok. Üstüne üstlük arkalarında bataklık

olacak. Onları uyarmamız gerekliliğini ben de biliyorum. Ama en azından burada kalıp, düşmanın sayıca üstün olmasını engelleyebiliriz."

Evanlyn "Ayrıca," diyerek söze girdi. Horace ona döndü. "Wargallarla Skandiyalıların buradan geçmesini engelleyebilirsek, kralın kuzeyden saldırarak Skandiyalıları karşı şansı yükselir."

Horace başını salladı. "O zaman düşman, sayıca üstün olmaz herhalde," dedi.

Evanlyn başını salladı. "Bu, işin yalnızca bir yüzü. Skandiyalılar, krala arkadan saldırmak için kendilerine takviye kuvvet gelmesini bekliyorlar. Eğer buradakileri engellersek, kimse onlara katılamaz."

Horace'm gözleri ışıldadı, ne demek istediklerini anlamıştı. Birkaç kez, yavaşça başını salladı. Sonra tekrar kaşlarını çatarak, "Ama Wargalları nasıl durduracağız?" diye sordu.

Will ile Evanlyn, birbirlerine baktılar. İkisinin de aynı şeyi düşündüğü belliydi. Aynı anda konuştular.

"Köprüyü yakacağız."

ON S6KİZ

Uthal Ovalan'nda kralın kamp alanının yakınlarında hızlı hızlı yürürken, Alaz'ın başı aşağı düştü. Gilan, bitkin bir halde eyerde sarsılıyordu. İkisi, son üç gündür neredeyse hiç uyumamışlardı, yalnızca her dört saatte bir kısacık molalar vermişlerdi.

İki muhafız, gelenin kim olduğunu görmek için ileri çıktı. Genç Orman Muhafızı, el yordamıyla boynundaki meşe yaprağı şeklindeki gümüş armayı aradı. Bu, Orman Muhafızları'nın nişanıydı. Onu görünce muhafızlar, yolunu açmak için aceleyle kenara çekildiler. Bu gibi durumlarda Orman Muhafızı kendiliğinden durmazsa, kimse onu durdurmazdı.

Gilan, kumla dolmuş gözlerini ovuşturarak, "Savaş Konseyi'nin çadırı nerede?" diye sordu.

Muhafızlardan biri mızrağıyla, kampın tamamını gören bir tepeciğe kurulmuş, diğerlerinden daha büyük olan çadırın işaret etti. Orada daha çok muhafız vardı, etrafında da bir koşuşturmadır gidiyordu. Çadırın, ordunun karargâhı olduğu belliydi.

"İşte orada, efendim. Şu küçük tepecikte."

Gilan, başını salladı. Buraya çok hızlı gelmiş, dört günlük yolu üç günde tamamlamıştı. Ama önündeki son birkaç yüz metre, ona kilometreler gibi görünüyordu. İleri doğru eğilip, Alaz'ın kulağına fısıldadı:

"Az kaldı, dostum. Ne olur, ha gayret."

Bitap düşmüş atın kulakları dikildi, başı yukarı kalktı. Gilan'ın nazik isteği üzerine, hızlanarak kamp alanını geçti.

Kampın, herhangi bir ordu kampından farkı yoktu. Esintiy-le birlikte gelen toz, yanan tahtaların kokusu, gürültü ve karmaşa... Bağıra çağıra verilen emirler, tamir edilen ya da bilenen silahların çıkardığı takırtılar, çavuşları emir verene kadar yapılacak iş olmadığından yan gelip yatan adamların kahkahaları... Gilan, onları düşünürken gülümsedi. Çavuşlar, adamlarının bir an bile boş kalmasından hoşlanmazdı.

Alaz, bir kez daha durunca, Gilan, sarsıntıyla kendine geldi, anlaşılan eyerde uyuyakalmıştı. Karşısında, Savaş Konseyi'ne doğru giden yolu tutmuş iki muhafız daha vardı. Çapaklı gözlerle onlara baktı.

Kuru boğazından çıkan, kurbağa vıraklamasını andıran bir sesle, "Orman Muhafızıyım. Konseye haber getirdim," dedi.

Muhafızlar duraksadılar. Bitkin bir atın tepesindeki bu toz toprak içindeki, yarı uyanık adam Orman Muhafızı olabilirdi. Zaten görünüşe göre de Orman Muhafızı gibi giyinmişti. Ama muhafızlar, kıdemli Orman Muhafızları'nın birçoğunu tanıyorlardı. Bu genç adamı ise daha önce hiç görmemişlerdi. Adam da onlara kimliğini belli edecek hiçbir şey göstermemişti.

Ayrıca gördükleri kadarıyla yanında da kılıç taşıyordu. Orman Muhafızları kılıç taşımazdı. O yüzden onu titizlikle koru-

nan Savaş Konseyi'nin çadınna almak istemediler. O an Gilan, gümüş meşe armasını gömleğinin üzerinde bırakmadığını fark edip sinirlendi. Onu tekrar bulmak birden ona çok zor geldi. El yordamıyla boynunu yokladı. O an duyduğu tanıdık, içten bir karşılamayla kendine geldi.

"Gilan! Neler oldu? Sen iyi misin?"

Beş yıllık çıraklığı boyunca, bu sesi duymak onu güvende hissettirir, rahatlatırdı. Cesaretin, yeteneğin ve bilgeliğin sesi idi bu. Herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde tam olarak ne yapılması gerektiğini bilen bir ses.

"Halt," diye mırıldandı. O an sallandığını hissetti, ardından ceyerden yuvarlandı. Halt, onu yere düşmeden yakaladı. Yanlarında durup ne yapacaklarını bilemeyen iki nöbetçiye bakarak "Bana yardım edin!" diye emretti. Nöbetçilerin ikisi birden mızraklarını yere attılar ve yan baygın genç Orman Muhafızı'na yardım etmek için ileri atıldılar.

Halt, "Seni dinlenebileceğin bir yere götürelim. Perişan haldesin," dedi.

Ancak Gilan, kalan son enejisini toplayarak askerleri itirdi ve ayağa kalktı. "Çok önemli haberlerim var," dedi Halt'a. "Hemen konseyi görmem lazım. Keltika'da ters giden bir şeyler var."

Halt, kalbinin sıkıştığını hissetti. Etrafa bakıp, gözlerini Gilan'ın geldiği yola dikti. Keltika'dan kötü haberler vardı, üstelik Gilan tek başınaydı.

"Will nerede?" diye sordu. "İyi mi? Bir şeyi yok ya?"

Gilan, "Gayet iyi," deyince, Kıdemli Orman Muhafızı'nın içi biraz rahatladı. "Ben önden geldim," diye ekledi eski çırağı.

Konuşurken, konsey çadırına doğru yürüdüler. Burada nöbet tutan başka muhafızlar da vardı ama Halt'u görünce, onlara yol açmak için kenara çekildiler. Halt, Savaş Konseyi'nde tanınan biriydi. Şimdi bir elini eski çırağının omzuna koymuştu, birlikte konsey çadırının serin gölgesine giriyorlardı.

Dört beş kişilik bir grup ovaları, dağları ana hatlarıyla gösteren kum sandığının* başında toplanmıştı. Yeni gelenlerin sesini duyduklarında yüzlerini onlara döndüler. İçlerinden biri aceleyle yerinden fırladı. Yüzünde endişe vardı.

"Gilan!" diye bağırdı. Bu uzun boylu bir adamdı. Kır saçlarından ellili yaşlarının son demlerini yaşadığı belli oluyordu. Ama yine de bir sporcu ya da savaşçının hızı ve inceliğiyle hareket ediyordu. Gilan yine yorgun argın gülümsedi.

"Günaydın, baba," dedi. Bu uzun boylu kır saçlı adam, Caraway Eyaleti'nin Savaş Ustası, aynı zamanda kralın ordusunun başkumandanı Sör David'den başkası değildi. Savaş Ustası hemen Halt'a baktı ve onun telaşa gerek yok anlamına gelen hareketini görünce, içi rahatladı. Gördüğü kadarıyla Gilan iyiydi, yalnızca epey yorulmuştu. Babalık tepkisini bir yana bırakıp, görevinin verdiği sorumlulukla hareket etti.

Yumuşak bir sesle "Kralı saygıyla selamla," dedi. Gilan başını kaldırıp karşısındaki gruba baktı. Hepsinin gözü, onun üzerindeydi.

Adamların arasında Orman Muhafızları Birliği Kumandanı Crowley, Baron Arald ve iki kıdemli baron -Drayden Baronu Thorn ile Caraway'den Baron Fergus- vardı. Ancak onun

dikkatini daha çok grubun ortasındaki kişi çekti. Bu kişi otuzlu yaşlarını tamamlamak üzere olan uzun boylu, sarışın, kısa sakallı, insanın içine işleyen yeşil gözlere sahip bir adamdı. Karşısındaki geniş omuzlu, kash adam, Kral Duncan'dan başkası değildi. Kral Duncan, öteki krallar gibi pineklemeyp savaşlara bizzat katıldığından, hayli yapılıydı. Daha küçük bir çocukken kılıç ve mızrak kullanmayı öğrenmiş, krallığın en yetenekli şövalyelerinden biri olarak tanınmıştı.

Gilan, tek dizinin üzerinde eğilmek istedi. Ama sızım sızım sızlayan eklemeleri isyan edince, öylece kalakaldı. Halt onu tutuyor olmasa, bir kez daha yere düşerdi.

Özür dileyen bir sesle "Lordum," dedi. Ama Duncan ona yaklaşıp, yere düşmesin diye elini tuttu. Gilan, o esnada Halt'un onu tanıttığını duydu.

"Meriç Eyaleti'nin Orman Muhafızı Gilan, lordum. Keltika'dan haber getirmiş."

Kral, o saniye canlandı. Gilan'a biraz daha yakından bakarak "Keltika'dan mı?" dedi. "Keltika'da ne olmuş?"

Öteki konsey üyeleri de kum haritanın başından kalkıp Gilan'ın etrafında toplandılar. Baron Arald konuştu. "Gilan mesajımızı Kral Svvyddned'e iletmekle görevliydi, lordum," dedi. "Karşılıklı savunma anlaşmamızı hatırlatıp, Swyddned'den bize katılmaları için birliklerini göndermesini isteyecekti."

Gilan onun sözünü kesti. "Bize katılamayacaklar." Yorgunluktan düşüp kalmadan, krala bir an önce haberleri vermesi gerektiğini düşündü. "Morgarath onları güneybatı yarımadasında sıkıştırmış."

Konsey çadırında bir an sessizlik oldu. Sessizliği Gilan'ın

babası bozdu. Kuşkulu bir tonda "Morgarath mı?" dedi. "Nasıl yani? Keltika'ya asker sokmayı nasıl başarmış?"

Gilan, başını salladı. Ağzını yırtarcasına esneme isteğini güçlkle bastırıyordu. "Keltler'i şaşırtıp yakalamak için bir birlik oluşturmaya yetecek kadar askerini, küçük gruplar halinde kayalıklardan aşağı indirmiş. Swyddned'in çok az sayıda daimi askerinin olduğunu biliyorsunuz."

Baron Arald başını salladı. Ne kadar öfkelenildiği yüzünden okunuyordu. "Swyddned'i uyarmıştım, lordum," dedi, "ama o lanet Keltler, topraklarını korumak yerine kazmayı tercih edi-

Duncan ortalığı yatıştırmak için eliyle hafif bir işaret yaptı. Yumuşak bir sesle "Şimdi birilerini suçlayacak vaktimiz yok, Arald," dedi. "Ne yazık ki olan olmuş."

Baron Tyler sertçe, "Eminim Morgarath yıllardır onları izliyor, açgözlülüklerinin sağduyularını bastıracağı günü bekliyordu," dedi. Öteki iki adam sessizce başlarını salladı. Morgarath'ın casus ağlarını kullanma yeteneğini herkes gayet iyi biliyordu.

Duncan, "Yani şimdi sen bize Morgarath'ın Keltika'yı ele geçirdiğini mi söylüyorsun?" dedi. Bu sefer Gilan hayır anlamında başını salladı. Çadırdakiler, bir an rahatladı.

"Keltler güneybatıyı tutuyorlar, lordum. Henüz yenilmiş değiller. Ama işin ilginç yanı Wargal baskıncıları, gruplar halinde Kelt madencileri götürüyor."

Crowley "Ne?" diyerek onun sözünü kesti. "Morgarath'ın madencilerle ne işi olur ki?"

Gilan, yanıt olarak omuz silkti. Komutanına "Hiçbir fikrim

yok, efendim," dedi. "Yine de bu kadarlık haberi bile bir an önce getirmem gerektiğini düşündüm."

Genç Orman Muhafızı'nın söyledikleri, Halt'u şaşkına çevirmişti. Kaşlarını çatarak "Sen bütün bunların olduğunu gözlerinle gördün mü, Gilan?" diye sordu.

Gilan, "Aslında hayır," dedi. "Boş madenci kasabalarını, terk edilmiş sınır karakollarını gördük. Keltika'nın içine doğru biraz daha ilerlerken genç bir kızla karşılaştık. Olanı biteni bize o anlattı."

Kral, "Genç bir kız mı?" dedi. "Kelt mi?"

"Hayır, lordum. Araluenli. Swyddned'in sarayını ziyarete gelen bir hanımefendinin hizmetçisiymiş. Ne yazık ki onlar da Wargallarla karşılaşmışlar. Aralarından tek kurtulan Evanlyn

Duncan, "Evanlyn mi?" dedi. Sesi neredeyse fısıldar gibiydi. O konuşurken ötekiler krala döndüler, gördükleri manzara karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Kralın beti benzi atmış, gözleri dehşetle açılmıştı.

Kralın bu tepkisine şaşırان Gilan, "Evet, adı Evanlyn idi, lordum," dedi. Ancak Duncan, onu dinlemiyordu. Arkasını dönüp küçük çalışma masasının başındaki sandalyesine çökercesine oturdu. Başı ellerinin arasındaydı. Savaş Konseyi'nin üyeleri, onun tepkisi karşısında şaşkına dönmüş halde yanına gittiler.

Caraway Baronu Sör David, "Lordum, ne oldu?" dedi.

Duncan, başını kaldırıp Savaş Ustası'nın gözlerine baktı.

"Evanlyn," dedi. Sesi titriyordu. "Evanlyn, benim kızımın hizmetçisiydi."

ON DOKUZ

O akşam, planlarını gerçekleştirecek kadar zamanları kalmamıştı. Bir saat içinde şafak sökecekti. Will, köprüyü yakmak için beklerken, ikisinin Araluen'e haber götürmelerini teklifetti. Ama Horace, bunu kabul etmedi.

"Şimdi gidersek, scuin işi başarıp başaramadığını bilemeyiz," dedi. "O zaman krala ne söyleyeceğiz? 'Bir köprü vardı, ama şimdi var mı yok mu bilmiyoruz,' mu diyeceğiz? Hem ayrıca bu büyüklükte bir köprüyü ortadan kaldırmak, ünlü bir Orman Muhafızı olsan bile, tek başına beceremeyeceğin bir iş."

Will danılmasın diye, gülümseyerek söylemişti bunu. Gerçekten de Will, durumu kabullenmek zorunda kaldı. Aslında içten içe, arkadaşlarının da onunla kalmasına sevinmişti. Bu işi tek başına yapıp yapamayacağı, Horace'm olduğu kadar, onun da kafasını kurcalıyordu.

Şafak sökene kadar, aralıklarla uyudular. Wargallar işlerini tamamlamaları için madencileri köprüye sürerken, bağrış çağrılardan, kamçı seslerinden üçü de uyandı. Tamamlanan yolun, gün boyu gitgide saklandıkları dağ geçidine yaklaşmasını

telaşla izlediler. Will, can çekişen madencinin verdiği tahmini süreye pek de güvenilmeyeceğinden korkmaya başladı. Belki de köprü, köle sayısı arttığı için bu kadar hızlı tamamlanıyordu. Nedeni her ne olursa olsun, köprünün bir sonraki akşama kadar tamamlanacağı çok açıktı.

Will, Evanlyn'in kulağına, "Bu işi bu gece yapmalıyız," diye fısıldadı. İkisi birlikte kayalara yüzükoyun yatarak, inşaat alanına bakıyordu. Horace ise birkaç metre ötelerinde, serin sabah güneşinin altında sessizce kestiriyordu. Kız, yattığı pozisyonu değiştirdi. Şimdi ağzı Will'in kulağına daha yakındı. Fısıldayarak konuştu:

"Bu ateşi nasıl yakacağımızı düşünüp duruyorum. Burada yalnızca ufak bir kamp ateşi yakmaya yetecek kadar odun var."

Aynı soru, gece boyunca Will'in de aklını kurcalamıştı. Sonra bir anda sorunun yanıtını bulmuştu. Will, yol yapmak için köprünün iskeletine döşenen çam kerestelere çekiçle vuran Kelt madencileri izlerken gülümsedi.

"Burada ateş yakmak için istemediğin kadar iyi odun var," dedi. "Sadece nereye bakacağını bilmen yeter."

Evanlyn ona baktı. Şaşırmıştı. Sonra da onun baktığı yere döndü. Çatık kaşları gevşedi ve yavaşça gülümsedi.

Akşam karanlığı çökünce, Wargallar bitkin düşmüş ve açlıktan ölmek üzere olan köleleri köprüden toplayıp tünele götürdüler. Will, günün sonunda tüneli genişletme çalışmasının da tamamlanmak üzere olduğunu gördü. Havanın tamamen ka-

raması için bir saat daha beklediler. Tünelde hiçbir hareket görünmüyordu. Artık nereye bakmaları gerektiğini bildiklerinden, tünelin öbür ucundaki vadide yakılan ateşlerin cılız ışıklarını görebiliyorlardı. Işıklar, rüzgârın alçaktan sürüklediği bulutlara yansıyordu.

Horace birden, "Umarım yağmur yağmaz," dedi. "Aksi halde tüm planımız suya düşer."

Will aniden donakaldı. Hemen başını kaldırıp Horace'a baktı. Bu korkunç düşünce, şimdiye dek onun aklından bile geçmemişti. Sertçe, "Yağmur falan yağmayacak," dedi. Haklı çıkmayı ümit ediyordu. O önde. Çekici arkada, köprü'nün bitmemiş ucuna doğru yürüdüler. Küçük at orada durdu. Kulaklarını dikti ve burun delikleri, gece havasını koklarken seğirdi.

Will, Çekici'ye yumuşak bir sesle "Gözünü dört aç," dedi. Çekici, bir tehlike sezdiğinde sahibini uarması gerektiğini anladı. Bunu belli etmek için de bir kez başını salladı. Will, köprü'nün tamamlanmamış kısmına doğru giderek, dar direklerin arasındaki baş döndürücü yükseklikte yürüdü. Horace ile Evanlyn de dikkatle onu takip etti. Horace'ın şansına, o gece köprü'nün tamamlanmış kısmına uzanan ahşap iskeletin üzerinde fazla yürümeleri gerekmedi. Yine de ahşap döşemenin başladığı noktaya ulaştıklarında, Horace derin bir oh çekti. Will haklıydı. Köprü'nün tamamlanıp kullanıma hazır hale getirilmesi, taş çatlasa iki günlük işti.

Will, yayıyla ok kılıfını omzundan indirip, ahşap döşemenin üzerine koydu. Sonra da saks bıçağını kınından çıkardı, dizlerinin üzerine çökerek en yakınındaki kalası yerinden sökmeye çalıştı. Kalas, yumuşak çam ağacındandı. Kabaca

kesilmişti ve yakmak için birebirdi. Horace da hançerini çıkarıp, bir sonraki sıradaki kalasları yerinden oynatmaya başladı. Will ile Horace kalasları gevşetiyor, Evanlyn de onları yerlerinden çıkarıp, hepsini üst üste yığıyordu. Bir metreden uzun altı kalas biriktirdiğinde hepsini birden kucaklıyor, köprü'nün öteki ucuna hızlı adımlarla taşıyordu. Sonra da onları, Yarık'ın tünel tarafındaki ucunda bulunan ahşap sütunları destekleyen, katranlı devasa halatların yakınına koyuyordu. Geri döndüğünde Will ile Horace, altı kalası daha gevşetmiş oluyordu. Evanlyn de bunları öteki halatın altına götürüyordu. Will, bu planını onlara daha önce anlatmıştı. İki tarafta da köprüden parça kalmaması için, iki uçtaki halatlarla sütunların hepsini yakmaları gerekiyordu. Böylece köprü Yarık'ın derinliklerine çökecekti. Wargallar, Yarık'ı küçük, geçici halatlar kullanarak geçebilirlerdi. Ama büyük bir birlik, burayı asla kısa sürede geçemeyecekti.

Üç arkadaş, köprüyü yaktıktan sonra kralın ordusunu güneyden gelecek tehdide karşı uyarmak için vargüçleriyle yol alacaklardı. Krallığın birlikleri, Yank'tan geçebilen az sayıda Wargalla kolaylıkla başa çıkabilirdi.

İki çocuk kalasları çıkarıp, Evanlyn için bir kenara yığdılar. Böylece kız, her sütunun altında yeterince yığın oluşuncaya kadar gidip gelerek, taşıma işini hızlandırabilecekti. Soğuk geçen geceye karşın, iki çocuk da kan ter içinde kalmıştı. Sonunda Evanlyn, elini bir kalası söktüp hemen bir başkasının başına geçen Will'in omzuna koydu.

"Bence bu kadar yeter," dedi. Will durdu ve topukları üzerinde ileri geri sallandıktan sonra, sol elinin tersiyle terini sildi. Kız, ona köprü'nün uç kısmını gösterdi. Yolun her iki tarafında

da en az yirmi kalas yığılıydı. Will, başını her iki yana döndürerek boynundaki ağrıyı hafifletti. Ardından ayağa kalktı.

"Haklısın," dedi. "Bu kadar kalas, köprünün kalanını yakmaya yeter."

Diğerlerine kendisini takip etmelerini işaret edip yayıyla ok kılıfını eline aldı ve köprünün ucuna doğru yürümeye başladı. Bir iki saniye, iki tarafla yığılı odunlara dikkatle baktı.

"Çıraya ihtiyacımız olacak," dedi. Ateşlerinin ilk kıvılcımını tutuşturmaya yarayacak ince tahtaları bulmak için, küçük ağaç ya da çalılk aradı. Elbette böyle bir şey yoktu, I-lorace, saks bıçağını işaret ederek, elini Will'e uzattı.

"Şunu bana versene," dedi. Will bıçağı ona verdi. Horace kısa bir süre ağır bıçağın dengesini kontrol etti. Sonra uzun kalaslardan birini eline aldı. Kalası yere dik koyarak, insanı hayrete düşürecek bir hızla incecik parçalara ayırdı.

"Buna tam olarak kılıç idmanı denemez, ama yine de ona çok benziyor," diyerek sırttı.

Will ile Evanlyn, ince çam parçalarını üst üste yığarken Horace, eline bir kalas daha aldı. Bu sefer onu daha dikkatli yontarak, çakmaktaşıyla çeliğe sürtününce ilk kıvılcımları yakacak kıvrımlar elde etti. Will, Evanlyn'e baktı. Neyse ki kız, ne yapması gerektiğini biliyordu. Will kendi işine döndü. Horace'ın yonttuğu çam kıvrımlarını alarak çıraların etrafına

Will, aynı şeyi Evanlyn'in olduğu taraftaki yığına da yapmak için yanına gitti. Horace birkaç kalası daha ikiye kesmiş, enlerinden ikiye ayırmıştı. Will, çıkan sestten endişelenerek ona baktı.

Savaşçı çırağına, "Biraz sessiz ol," dedi. "Wargallar sağır değiller. Çıkardığımız sesler, tünelden onların kulağına gidebilir."

Horace omuz silkip "Bitti zaten," dedi.

Will, durup her iki yığına baktı. İkisinde de yeterince çırayla ince tahta vardı. Arkadaşlarına köprünün öteki yanına gitmelerini işaret etti.

"Siz şimdi gidin, ben ateşi yakıp peşinizden geleceğim,"

Horace, Will'in sözünü tekrarlamasını beklemedi. Ateş, arkasındaki halatları yalayıp yutarken, alevler arasından kaçmaya niyeti yoktu. Evanlyn ise bir an duraksadı. Sonra Will'in planının mantıklı olduğuna karar verdi.

İkisi birlikte dikkatle, altlarındaki korkunç yüksekliğe bakmamaya çalışarak köprüyü geçmeye başladılar. Son on metreye geldiklerinde, buradaki kalasların bir kısmını söktüklerinden, kalaslar arasındaki boşluk epeyce fazlaydı. Öbür tarafa güvenli bir şekilde ulaştıklarında, Will'e el salladılar. Will yere çömelmişti, sağ taraftaki köprü desteğinin yanında, bir karaltı olarak gözüktüyordu. Çakmaktaşıyla çeliği birbirine sürtünce, parlak bir ışık çıktı. Sonra bir tane daha. Bu kez tahta yığınıının tabanındaki çam talaşları tutuştu ve sarı bir ışık yayılmaya başladı; alev iyice büyüdü.

Will, ateşi hafifçe körtükledi. Sarı alevin yayılışını, kaba çam parçalarını yalayıp geçişini, tahtaların arasındaki kolay tutuşan reçinelerle beslenerek gitgide büyüdüğünü, her saniye biraz daha ağgözlülükle tahtaları yutuşunu izledi. Katran cızır-damaya başladı. Eriyen katran damlıyor, ateşin üzerine düşüyor, ateş, her damlayla biraz daha canlanıyordu.

İlk ateşin istediği gibi yandığını görünce, Will karşı tarafa geçip çakmaktaşıyla çeliği tekrar birbirine sürtmeye başladı. Arkadaşları uzaktan bir kez daha parlak kıvılcımları, ardından da hızla yayılan sarı alevi gördüler.

İki ateşin ışığı altında, Will'in karaltısı artık daha netti. Dimdik ayakta duruyor, bir adım geriden iki ateşin de istediği gibi yanıp yanmadığını izliyordu. Sağ tarafındaki sütunla halatlardan duman tütmeye başlamıştı bile. Will işlerin yolunda gittiğinden emin olunca, yayıyla ok kılıfını aldı ve köprüde geriye doğru koşmaya başladı. Dar direklere geldiğinde, biraz yavaşladı.

Arkadaşlarının yanına varınca, yaptığı işe bir kez daha bakmak için arkasını döndü. Sağ taraftaki halatlar artık alev alev yanıyordu. Aniden esen bir rüzgâr, kıvılcımlarını havaya taşıdı. Ama sol taraftaki ateş, onun kadar iyi yanmıyordu. Rüzgârın bir oyunu ya da oluşturduğu akım yüzünden mi bilinmez, alevler bu taraftaki katranlı halatlara kadar ulaşamadı. Kullandıktan tahtalar ıslak da olabilirdi. Nedeni her neyse, sol halattaki ateşin yavaşça söndüğünü, geride yalnızca kınınızı korlar bıraktığını gördüler.

YİRMİ

Gilan, kralının acı dolu bakışlarından gözlerini ayırdı. Çadırdaki herkes, Wargallan kızını öldürmesinden dolayı Duncan'ın çektiği ızdırabı görebiliyordu. Gilan yardım istemesine öteki adamlara baktı. İçlerinden hiçbiri Duncan'ın gözlerine bakamıyordu.

Duncan sandalyeden kalkıp, çadırın girişine doğru yürüdü. Sanki uzaktan kızını görebilecekmiş gibi, gözlerini güneybatı yönüne dikti.

"Cassandra, sekiz hafta önce Keltika'ya gitmek için yola çıkmıştı," dedi. "Prenses Madelydd'in yakın arkadaşıydı. Morgarath'ın savaş hazırlığı yaptığım öğrendiğimizde, orada güvende olacağını düşündüm. Onu geri çağırmaya gerek bile duymadım." Yüzünü çevirip, gözlerini Gilan'a dikti. "Anlat. Ne biliyorsan anlat."

Gilan "Lordum," dedi. Bir an durup zihnini topladı. Krala bildiği her şeyi anlatması gerektiğini biliyordu. Ama onun gereksiz yere acı çekmesini de istemiyordu. "Kız, bizi görüp yanımıza geldi. Will ile benim Orman Muhafızı olduğumuzu anlamış. Wargailar saldırdığında o kaçmayı başarmış. Diğerlerinin..."

Sözlerine devam edemedi.

Duncan "Söyle," dedi. Sesi sertti. Bir kez daha kendine hâkim olmuştu.

"Dediğine göre Wargallar diğerlerini öldürmüş, lordum. Hepsini." Gilan bunları aceleyle söylemişti. Hızlı söylemenin daha kolay olduğunu düşünmüştü. "Bize detayları anlatmadı. Aslında anlatacak hali yoktu. Ruhen ve bedenen çökmüştü."

Duncan başını salladı. Yumuşak bir sesle, "Zavallı kız. Kim bilir ne kadar korkunç şeylere tanık oldu. Cassandra'nın çok sevdiği bir hizmetçisiydi, aslında hizmetçiden çok arkadaşı gibiydi," dedi.

Gilan, kralla konuşmaya devam etmesi gerektiğini düşündü. Ona yitirdiği kıızıyla ilgili ne biliyorsa anlatmalıydı. Evanlyn'in kampa gelişini hatırlayınca, "İlk başta onu oğlan sandık," dedi. Duncan başını kaldırdı, kafası karışmıştı.

"Oğlan mı?" dedi. "Gür, kızıl saçlarını oğlan saçı mı sandınız?"

Gilan omuz silkti. "Saçlarını kesmişti. Belki daha rahat gizlenebilmek için. O sıralarda Kelt tepeleri haydutlarla doluydu. Tabii bir de Wargallarla."

Konuşulanlarda bir tuhaflık sezdi. Ama o sırada kemikleri sızım sızım sızlıyor, birazcık uyku için can atıyordu. Beyni de doğru dürtüst çalışmıyordu. Kralın sözlerinde bir tuhaflık vardı. Hem de...

Başını dik tutmaya çalıştı. Ayakta zor duruyordu. Neyse ki Halt'un kolu, onu ayakta tutuyordu. Onun halini gören Duncan'ın sesi, birden değişti. Öztür diler gibi bir hali vardı.

Bir adım atıp, Gilan'ın elini tuttu. "Orman Muhafızı Gilan,"

dedi. "Kusura bakma. Yorgunluktan bitap düşmüş haldesin, ama ben hâlâ sana kişisel meselelerimle ilgili sorular soruyorum. Halt, rica ederim, Gilan'ın karnını doyur, dinlenmesini sağla."

Gilan kapının dışındaki toz içinde kalmış, yorgun atını düşündü. "Alaz..." diye söze başlayacaktı ki Halt, nazikçe sözü-

"Sen Alaz'ı merak etme. Ben onunla ilgilenirim." Krala bir kez daha baktı ve Gilan'ı işaret ederek izin istedi. "Majesteleri ben de izninizle çıkabilir miyim?"

Duncan, ikisine de çıkabileceklerini işaret etti. "Elbette, Halt. Arkadaşınla ilgilen. Bize çok yardımcı oldu."

İki Orman Muhafızı odadan çıkınca, Duncan, içeride kalan danışmanlarına döndü. "Şimdi, beyler, Morgarath'ın son hamlesini değerlendirelim."

Baron Thorn, odadakilere bakıp, ilk konuşan olmak için sessiz bir onay aldı. "Lordum," dedi, "Bu haberi kabullenebilmeniz için biraz yalnız kalmak isteyebilirsiniz." Diğer konsey üyeleri de ona katıldıklarını mırıldandılar. Ama Duncan, başını sertçe salladı.

"Ben kralım," dedi. "Ve krallar için kişisel problemler son sırada gelir. Öncelik, hep krallığın problemlerindedir."

Horace hüsranla, "Söndü," dedi.

Üçü birden Horace'ın yanılmış olduğunu umarak ateşe bak-

tilar. Belki de gözleri onları yanıltıyordu. Ancak Horace haklıydı. Sol taraftaki sütunun altındaki ateş sönmeye yüz tutmuş, yerini kıpkırmızı korlara bırakmıştı.

Onun aksine, öteki taraftaki ateş alev alev yanıyordu. Alevler, köprü'nün sağ tarafını destekleyen katranlı devasa halatlar üzerinde hızla ilerliyordu. Ana halatı oluşturan üç halattan biri tamamen yandı ve köprü'nün sağ tarafı, korkutucu bir sesle çattırdı.

Evanlyn ümitle, "Belki de köprü'nün tek tarafının yanması yeterlidir," dedi. Oysa Will, yaşadığı büyük hayalkınlığıyla başını salladı. İkinci ateşin yeniden alevlenmesini umuyordu.

"Sağdaki sütun hasar gördü, ama hâlâ kullanılabilir," dedi. "Sol taraftakine bir şey olmazsa, o halde bile bu tarafa geçmeyi başarırlar. Geçerlerse de biz Kral Duncan'a haber götürene kadar köprüyü yeniden tamir edebilirler."

Will, kendinden emin bir tavırla yayını omzuna taktı ve köprüyü bir kez daha geçmeye başladı.

Horace köprüye güvenmeyerek, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Sağ taraftaki halat tamamen yandığı için, köprü yana yaslanmıştı. Will'e soru sorarken köprü bir kez daha sarsıldı ve altındaki uçuruma yaklaştı.

Will duraksadı. Boşlukta duran çıplak kalaslarda dengesini sağlamaya çalışıyordu.

"Ateşi tekrar yakmalıyım," dedi. Arkasını dönüp, yine köprü'nün karşı tarafına doğru koştu. Horace korkuyla Will'in darcık çıplak kalaslar üzerindeki hızlı hareketlerini izliyordu. Will korların başına çömeldiğinde, Evanlyn de sabırsızlıkla onu izliyordu. Will, yanmamış çıraların arasında bir kıvılcım

görene kadar korları üfledi ve onları körtükledi.

Evanlyn, "Başardı!" diyerek sevinçle haykırdı. Ama kıvılcımlar tam tutuşmadan sönünce, sesindeki mutluluk da yok oldu gitti. Will, bir kez daha korların başına eğilip üfledi. Sağ taraftaki halatlardan biri daha yanıp kül olduğu için köprü bir kez daha sallanıp eğildi. Will, bir an durup, sağ sütunla onu tutan ana halata baktı. O tarafta ateş hâlâ deli gibi yanıyordu. Sonra korları hızla körtüklemeye devam etti.

Horace kendi kendine, "Haydi! Haydi!" dedi. Arkadaşını izlerken ellerini bir kenetliyor, bir açıyordu.

O sırada Çekici sessizce kişnedi.

Horace ile Evanlyn, aynı anda küçük ata baktılar. Kendi atlarını böyle bir ses çıkarsa, üzerinde durmazlardı. Ama Çekici'nin sessiz durma eğitimi aldığını biliyorlardı, ta ki...

Ta ki... Horace, Will'in korların başında çömeldiği yere baktı. Belli ki o, Çekici'nin sesini duymamıştı. Evanlyn, Horace'm kolunu yakalayıp ileriye işaret etti.

"Bak!" kız tünelin ağzını gösteriyordu. Tünelin ağzından hafifbir ışık sızmaya başlamıştı. Belli ki birileri geliyordu. Çekici yeri eşeleyip bu kez daha şiddetli kişnedi. Will, sağ tarafta çatırdayarak yanan halatın yakınında olduğu için, onu yine duymadı. Evanlyn, birden kararını verdi.

Horace'a, "Burada kal!" dedi. Sonra da köprünün ahşap iskeletinde yürümeye başladı. Her adımını dikkatle atıyordu. Köprü zayıflayıp sallandıkça, kızın da yüreği ağzına geliyordu. Ayaklarının altında kapkara bir boşluk vardı. Boşluğun dibinde de, Yarık'ın tabanında çağlayan nehrin kurşunu pırlıltısı görünüyordu. Kız sendeledi, sonra kendini toparlayıp yürüme-

ye devam elti. Köprünün tamamlanan kısmına yalnızca sekiz metre kalmıştı. Son beş metre. Son dört metre.

Köprü bir kez daha sallandı. Kız havada kollarnı iki yana açıp dengesini sağlamaya çalıştı. Korkunç boşluğun üzerinde sendeliyordu. Arkasından Horace'ın bağırsını duydu. Derin bir nefes alarak kendini kurtarmak için kabaca kesilmiş çam kalaslarının üzerine uzandı.

Neredeyse düşmek üzere olduğundan, kalbi küt küt atıyordu. Sarsıntı geçince tekrar ayağa kalktı ve kalan kısmı hızlı adımlarla geçti. Yaklaştığında Will, onu fark edip başını kaldırdı. Kız nefes almadan tünelin ağzını işaret ediyordu.

"Geliyorlar," dedi. Artık tünelden gelen ışık daha da belirgindi. Belli ki ellerinde meşalelerle birkaç kişi birden geliyordu. Gelenler, tünelin ağzında durdu. Köprüyü saran alevleri görünce, bağırp çağırmaya başladılar. Kız, tünelin ağzında altı kişi saydı. İri cüsselerinden, hantal yürüyüşlerinden anladığı kadarıyla Wargallardi bunlar.

Wargallar, köprüye doğru koşmaya başladılar. Yalnızca elli metre uzaklıktaydılar ama çok hızlı ilerliyorlardı. Evanlyn, arkadan daha fazlasının geldiğini biliyordu.

Will'in kolunu yakalayarak, "Haydi, hemen buradan gidelim," diye bağırdı. Ama Will onun elini itti, gözleri çok sert bakıyordu. Ok kılıfıyla yayını çekip çıkardı. Ok kılıfını omzuna astı ve yayının girişini kontrol etti.

"Geri dön!" diye bağırdı kıza. "Ben burada kalıp, onları uzak tutacağım."

Cümlesini bitirir bitirmez, yayına bir ok taktı. Hedefini güç bela görerek, okunu Wargala doğru gönderdi. Havada

vızıldayarak ucan ok, Wargali tam göğsünden vurdu. Vah-şı yaratık, bir çağlık atarak yere yuvarlandı, bir daha da sesi çıkmadı.

Arkadaşları, durup ona baktılar. Sonra da okun nereden geldiğini anlamak için dikkatle etrafa batandılar. İlkel akıllarından geçen ilk şey, bunun bir tuzak olduğuydu. Köprünün ucundaki küçük adamı göremiyorlardı. Onlar bakarken üç ok daha karanlıkta vızıldayarak geldi. Kayalara çarpan iki okun çelik başlıkları, karanlıkta parıladı. Üçüncü ok ise grubun en arkasındaki Wargali kolundan vurdu. Wargal, acıyla bağırıp dizlerinin üzerine çöktü.

Yaratıklar, ne yapacaklarını bilemediler. Kamp alanlarıyla köprünün arasında kalan tepenin üzerindeki dumanı görünce ne olduğuna bakmaya gelmişlerdi. Şimdi de görünmez okçular, onları ok yağmuruna tutuyordu. Hemen bir karar verip, tünelin ağzına geri döndüler.

Evanlyn, Will'e "Geri dönüyorlar!" dedi. Will zaten ne yaptıklarını görmüştü. Tekrar dizlerinin üzerine çömelerek deli gibi ateşi yakmaya çalıştı.

"Tüm işlemi yeniden yapmalıyız," diye mırıldandı. Evanlyn de onun yanına çöküp, yarısı yanmış çıralarla büyük parçaları koni şeklinde yeniden dizmeye başladı.

Evanlyn, "Sen Wargallara bak," dedi. "Ben bunlarla ilgile-

Will ne yapacağını bilemedi. Bu ateşi yakmak için parçaları ilk dizene de Evanlyn idi. Kızın işi doğru yapıp yapmayacağından emin olamadı. O sırada tünelin ağzına baktı ve orada yine bir hareketlilik gördü. Kız haklıydı. Eline yayım alıp, ya-

kındaki kayaların arkasına doğru gidiyordu ki Evanlyn, onu durdurdu.

"Bıçağını bana bırak!"

Will, nedenini sormadı. Bıçağı kılıfından çıkarıp, kızın yanına bıraktı. Sonra da kayalara doğru gitti. Sağ taraftaki halatlar yandığı için, köprü gıcırdayarak sallanıyordu. Will, içinden bir ateşi tutuşturup ötekini söndüren rüzgâra sövdü.

Kulaklarına bir süredir ok sesi gelmemesinden cesaret alan son dört Wargal, tünelden tekrar çıktı. Dikkatle ilerliyorlardı. Başlarında akıllı bir önderleri olmadığından, üstünlüklerine de çok güvendiklerinden, grup halinde kalıp Will için kolay hedef oldular. Will üç kez daha dikkatle nişan alarak oklarını gönderdi.

Okların her biri, hedefini vurdu. Hayatta kalan son Wargal yerdeki arkadaşlarına baktı, sonra da kayaların arkasına saklandı. Will, Wargal saklandığı yerden çıkamasın diye, başının üzerindeki graniti hedefalarak bir ok daha gönderdi.

Ok kılıfına baktı, on altı tane oku kalmıştı. Wargailer takviye güç gönderirse, yetersiz kalacaktı. Evanlyn'e baktı. İnsanı delirtecek kadar yavaş hareketlerle ateşi yakmaya çalışıyordu. Ona acele etmesi için bağırarak istedi. Ama bu sadece onun dikkatini dağıtır, işini daha da yavaşlatırdı. Tekrar tünele baktı. Parmaklarıyla yayını kâh sıkıyor kâh bırakıyordu.

Tünelden dört karaltı daha çıktı. Çok hızlı hareket ederek dört bir yana dağıldılar. Will yayını kaldırdı, hemen nişan alıp en sağdakine oku gönderdi. Ok karaltıyı tam arkasından vurunca, hiddetli bir çığlık duyuldu. Sonra da karaltı, kayaların arkasında kayboldu.

Halt'un haftalardır, hatta aylardır ısrarla üzerinde durduğu çalışmalar sayesinde, Will kılıfından bir ok daha çıkardı. Hiç bakmadan yerine yerleştirdi. Ama diğerk Uç karaltı ortada

İçlerinden biri, saklandığı yerden çıkıp ilerledi. Will saklanmak için başını eğince, yukarıdan gelen bir ses duydu. Will daha okunu atmadan solundan da bir ses geldi. Karşı taraftakiler hızla saldırdıkça, Will'in kalbi küt küt atıyordu. Bir an derin bir nefes alıp, sakince düşünmeye çalıştı. Kaçarken son otuz metreden ok atmalıydı. Orada da saklanacak yer yoktu. Oklar kısa mesafe gideceğinden, ona kaçacak yeterli zaman kalmayacaktı. Will'in kalbi kaburgalarının altında küt küt atıyordu. Geçen sefer -yani daha birkaç hafta önce- korkudan okunun yönünü nasıl şaşırdığını hatırladı. Yüzündeki ifade ciddileşti, bunu bir kez daha yapmamaya kararlıydı.

Kendi kendine "Sakin ol," dedi. Bunu Halt'un dudaklarından duyduğunu düşünmeye çalıştı. Tünelden çıkanlardan biri daha hücumla geçti. Şimdi karşısındakini alevlerin ışığında daha rahat görüyordu. Ve Will, korktuğunun başına geldiğini anladı.

Yeni gelenler Wargal değildi. Bunlar Skandiyalıları.

YİRMİ BİR

Gilan o kadar yorulmuştu ki Halt'un onu götürdüğü çadırda, altı saat yatıp; kütük gibi uyudu. Uyurken yatakta dönmedi bile. Dünyaya kapanan zihniyle bedeni, bu uykuyla kendilerini yeniledi.

Bu altı saatin sonunda bilinçaltı hareketlenmeye, tekrar çalışmaya başladı. Gilan, kanıkaşık bir rüya görüyordu. Rüyasında Will, Horace ve Evanlyn vardı. Üçünü de Wargallar yakalamış, birbirlerine bağlamıştı. Haydut Bart ile Carney, yanbaşılarında kahkahalar atarak dikiliyordu.

Gilan yana döndü, uykusunda belli belirsiz bir şeyler sayıkladı. Yanbaşıda oklarını tamir eden Halt, başını kaldırıp ona baktı. Orman Muhafızı'nın hâlâ uyuduğunu görünce, işini yapmaya devam etti. Gilan bir kez daha sayıkladı, sonra sustu.

Rüyasında Evanlyn'i, kralın tarif ettiği gibi makas değmiş, uzun saçlarıyla gördü. Saçları sırtını kapatıyordu. Gür, parlak ve kızıldı.

Aniden yerinden doğruldu, uyanmıştı.

"Aman Tanrım!" diyerek şaşkın şaşkın Halt'a baktı. "Bu o değil."

Halt, okun sapma kaz tüyünü yerleştirirken kullandığı yo-
ğun, yapışkan maddeyi üzerine damlattı ve söylendi. Gilan'ın
aniden kalkması, dikkatini dağıtmıştı. Yapışkan sıvıyı sildi ve

Aksi aksi, "Böyle bağınnaya başlamadan önce hafiften
uyarsan olmaz mı?" dedi. Ama Gilan çoktan yatağından fırla-
mış, pantolonuyla gömleğini üzerine geçiriyordu.

"Hemen kralı görmem lazım!" dedi. Halt, dikkatle yerin-
den kalktı. Gilan'ın uykuda gezinip gezinmediğinden emin
değildi. Genç Orman Muhafızı, onu iterek karanlığa daldı.
Yolda giderken bir taraftan da gömleğini pantolonunun içine
sokmaya uğraşıyordu. Halt isteksizce, onun peşinden gitti.

Kralın çadırına vardıklarında, vakit hayli geç olmuştu. Mu-
hafızlar saatler önce değişmişti ve yeni nöbetçiler Gilan'ı tanı-
mıyordu. Gilan, Halt'u ne olursa olsun, isterse uyuyor olsun,
kral Duncan'ı görmesi gerektiğı konusunda ikna edince, eski
ustası araya girdi.

Gecenin bir vakti olduğı halde kral, hâlâ uyanıktı. Kuman-
danlarıyla birlikte, Keltika'daki baskınların nedenleri üzerine
düşünüyorlardı. O sırada Gilan, dağınk saçlarıyla, gömleğinin
d gmeleri iliklenmemiş halde yalınayak çadıra girdi. S r Da-
vid, oğlunun halini görünce telaşlandı.

"Gilan! Senin burada ne işin var?" diye sordu. Ancak Gilan,
susması için tek elini kaldırdı.

"Bir dakika dur, baba," dedi. Sonra krala dönerek konuşma-
ya devam etti, "Efendim, Evanlyn'i tarif ederken 'kızıl saçlı'
demoştiniz, hatırlıyor musunuz?"

S r David, bir açıklama yapması için Halt'a baktı. Kıdemli

Orman Muhafızı omuz silkti. Sör David, tekrar oğluna döndü. Yüzü hiddetten kızarmıştı.

"Bunun ne önemi var," diye söze girecekti ki Gilan onu yine susturdu. Krala dönerek konuşmasına devam etti.

Sadece, "Bize adının Evanlyn olduğunu söyleyen kız sarışındı, efendim," dedi. Bu sefer de kral, kızgın Savaş Ustası'na lafa karışmamasını işaret etti.

"Sarışın mı?" dedi.

"Evet, efendim, sarışındı. Dediğim gibi saçlarım kısacık kesmişti. Ama saçları, tıpkı sizinkiler gibi açık renkti. Gözleri de yeşildi," dedi. Gilan bunu söylerken, dikkatle Duncan'a bakıyordu. Dediğinin ne kadar önemli olduğu, Duncan'ın bakışlarından anlaşılıyordu. Kral bir an ne yapacağını bilemedi ve eliyle yüzünü kapattı. Sonra da konuşmaya başladı. Sesindeki ümit gitgide artıyordu.

"Peki, yapısı nasıldı? Narin, minyon bir kız mıydı?"

Gilan hevesle başını salladı. "Dediğim gibi efendim, bir an onu çocuk sandık. Belli ki tanınmazsa daha güvende olduğunu düşündüğü için hizmetçisinin adını kullanıyor." Artık Gilan, Evanlyn'in konuşmalarındaki duraksamanın nedenini anlamıştı. Siyasete ve savaş stratejilerine bir hizmetçiden çok daha fazla akıl yürütmesinin sebebi de ortadaydı.

Halt ile Sör David de Gilan'ın söylediklerinin önemini kavramaya başladılar. Kral bir Gilan'a, bir de Halt ile David'e baktı. Sonra yine Gilan'a döndü.

Sessizce "Yani kızım yaşıyor," dedi. Çadırda uzun bir sessizlik oldu. Sessizliği Sör David bozdu.

"Gilan, iki çırakla kız ne kadar arkada kaldı?"

Gilan, ne yanıt vereceğini bilemedi. "Büyük olasılıkla iki günlük yoldalar, baba," dedi. Önlerindeki haritaya bakarak. Will ile diğer ikisinin bulunduklarını düşündüğü, mümkün olan en uzak noktayı gösterdi. Sör David, hemen idareyi üstlendi. Süvari kanadının komutanını uyandırmak için haberci gönderdi. Onlara bir an önce süvarilerden oluşan bir grup hazırlayıp, kamptan ayrılmasını emretti.

Sonra da krala durumu anlattı. "Onları getirmeleri için Beşinci Mızraklı Süvarilerden oluşan bir grubu gönderiyorum, efendim. Bir saat içinde yola çıkarlarsa, gece boyunca at koştururlar. Yarın öğleye doğru da onlara ulaşmış olurlar."

Gilan hemen, "Ben onlara öncülük ederim," dedi. Babası da bunu kabul ederek başını salladı.

"Ben de bunu demeni bekliyordum," diyerek, kralın kolunu tuttu. Uzun boylu adamın yüzündeki rahatlamayı görünce, çok mutlu oldu. "Sizin adınıza ne kadar sevindiğimi anlatamam, efendim," dedi. Kral ona baktı, biraz kafası karışmıştı. Az öncesine kadar biricik kızı Cassandra'nın ölümüne ağlarken, şimdi onun inanılmaz bir şekilde hayata dönüşüne seviniyordu.

"Kızım yaşıyor," dedi bir kez daha. "O, güvende."

Evanlyn, köprünün korkuluklarının yanındaki odun yığınının başına çömelmişti. Zaman zaman Will'in yayının yaklaşan düşmana ok atarken çıkardığı sesi duyuyordu. Ama başını kaldırmadan, elindeki işi yapmak için kendini zorluyordu. Ateşi doğru düzgün yakabilmesi için son bir şansının olduğunun far-

kındaydı. Bu sefer de beceremezse, bu, tüm krallığın felaketi anlamına geliyordu. O yüzden odunları dikkatle yığıp yerleştirdi. Aralarında yeterli hava dolaşımı olabilmesi için boşluklar bırakmaya da özen gösterdi. Bu kez ateşi tutuşturmak için kıvrık odun parçalarından kullanmadı. Zaten sadece birkaç metre uzağında, istediği kadar kullanabileceği bir ateş kaynağı vardı. Sağdaki ana halat, hâlâ cayır cayır yanıyordu.

Odunların gerektiği gibi dizildiğinden emin olunca, Will'in saks bıçağını alıp köprüntün korkuluklarından birer metrelik, katranlı halat parçaları kesti. Tüm halatı kesmemişti, zaten ana halata bıçak geçirmesi, neredeyse imkânsızdı.

Halat parçalarını alıp, öbür taraftaki alevlere doğru fitil gibi yere döşedi. Katranlı halatların yanması kolaydı. Halatlar tutuşur tutuşmaz, ateş için yığıldığı odunların yanına koştu ve yanan halatı odunların arasında bıraktığı boşluğa yerleştirdi. Onu odunların arasına itmeye çalışırken, alevler parmaklarını yaladı. Acıyı duymazlıktan gelerek, dudaklarını ısırdı ve ateşin sorunsuz yandığından emin oldu.

Katranın beslediği alevler odunları çatırdattı, alevler titredi ve hızla yayıldı. Kız tamamen tutuşana kadar, alevi birkaç saniye körtükledi. Son çıra da alev alınca, körükleme işini bıraktı. Çıralardan sonra büyük kalaslar tutuştu. Köprü korkuluğu, birçok yerinden yanmaya başladı. Artık alevler ana halatı yalıyordu. Katranla beslendiği için, hızla yayılıp ahşap sütunu sardı.

Evanlyn, nihayet Will'e bakacak zaman buldu. Gözleri alevden kamaşmıştı. Will'i beş metre ötesindeki kayanım ardında bir karaltı olarak gördü.

Evanlyn ona bakarken, Will ayağa kalkıp bir ok daha attı. Evanlyn, etrafına baktı ama ona saldıran kimseyi göremedi.

O sırada köprü, ayağının altında bir kez daha sarsıldı. Üzerinde bulunduğu yol, korkutucu derecede yan yattı. Sağ taraftaki ana halatın üç kalmanı da yandığı için köprü, bu yöne doğru yatıyordu. Horace ile Çekici'nin bulunduğu yere dönebilmek için çok vakitleri kalmamıştı. Evanlyn'in Will'i uyarması gerekiyordu.

Elinde saks bıçakla Will'in saklandığı kayaların arkasına doğru koştu. Will'in gözleri, karanlıkta hareket eden birilerini arıyordu. Kız gelince, hemen ona doğru döndü.

"Öteki taraf da yanıyor. Haydi, artık buradan gidelim."

Will, sertçe başını salladı. Sonra da çenesiyle çömeldikleri yerin yaklaşık otuz metre ötesindeki kaya yığınına işaret etti.

"Köprüyü riske atamayız," dedi. "Bir tanesi, şu kayaların arkasına saklandı. Eğer şimdi gidersek, yeni yaktığın ateşi söndürmek için zamanı olabilir."

Evanlyn, göz ucuyla sol taraflarında hızla hareket eden bir

"Burada da bir tane var," dedi. Will başını salladı.

"Görüyorum," dedi. "Benim dikkatimi çekmeye çalışıyor. Ben ona ok atarken bize daha yakın olanın saldırma şansı olacak. Ben de ok atmadan önce onun ortaya çıkmasını bekliyorum."

Evanlyn, çocuğa baktı. Dediklerinin ne kadar ciddi olduğunu kavrayarak, korktu. "Yani bu durumda öbürleri bize yaklaşabilir," dedi. Will yanıt vermedi. Az önceki korkusu, yerini sakin bir kararlılık duygusuna bırakmıştı. Yüreğinin derinliklerinde bir memnuniyet duydu. Memnundu, çünkü Halt'u hayal kırıklığına uğratmamıştı. Memnundu, çünkü kıdemli Orman Muhafızı'nın kendisini çırak seçerken, ona duyduğu inancı sarsmamıştı.

Bir an Evanlyn'e baktı. Kız, onun sırf düşmanı birkaç 4a-kika daha oyalayabilmek için yakalanmayı bile göze aldığıının farkındaydı.

Evanlyn kendi kendine, "Yakalanmayı değil ölmeyi bile göze almış," diye düzeltti.

Arkalarından bir çatırtı duyuldu. Evanlyn baktığında, ilk ana halatın sonunda alevler içinde çöktüğünü gördü. Çökerken, sütunun yanan üst kısmını da beraberinde götürdü. İşte istedikleri olmuştu. Başta ana halatları kesmeyi düşünmüşlerdi, ama böyle yapsalardı köprünün büyük kısmına bir şey olmazdı. Sütunların da yıkılması gerekiyordu. Şimdi köprünün tamamı, sol ana halat üzerinde asılı halde sallanıyordu. Alevler, önlerine ne çıkarsa yalayıp yutuyordu. Birkaç dakika sonra köprünün tamamı çökecek, Yarık, bir kez daha aşılamaz olacaktı.

Will ona güven vermek için gülümsemeye çalıştı ama pek beceremedi. "Senin burada yapabileceğin bir şey kalmadı," dedi. "Hâlâ vaktin varken köprüyü geç."

Kız duraksadı. İçinden bir ses, oradan hemen uzaklaşması gerektiğini söylüyordu ama Will'i tek başına bırakmak istemiyordu. O, yalnızca bir çocuklu. Evanlyn ve krallık için canını vermeye hazır bir çocuk.

Will, kızı eliyle itekleyerek, "Git artık!" dedi. Kız, Will'in gözlerindeki yaşların pırlıtlısını gördü. Kendi gözleri de dolmuştu. Artık Will'i net göremiyordu. Daha iyi görebilmek için gözlerini açıp kapadı. O anda ateşin aydınlatığı gecede, kocaman bir taşın üzerlerine doğru geldiğini gördü.

"Will!" diye bağırdı. Ama geç kalmıştı. Taş, Will'in kafasına çarptı ve çocuğun boğazından bir hınlı çıktı. Sonra gözleri

yuvalarında döndü ve Evanlyn'in ayaklarının dibine yığıldı. Başından kan akıyordu. Evanlyn, etraflarını saran ayak seslerini duydu. Saks bıçağı bir kenara bırakıp, hemen el yordamıyla Will'in yayını bulmaya çalıştı. Kaba eller onu yakaladığında yayı eline almış, ok takmaya çalışıyordu. Kızın elinden yayı aldılar ve kollarını iki yandan sıkıca tuttular. Skandiyah, onu sertçe kucagina aldı. Evanlyn'in yüzü, adamın koyun postundan yapılmış yeleğine değdi. Kız, yeleğe sinmiş yağ, duman ve ter kokusundan bayılacaktı az kalsın. Adamı tekmeledi, ona kafasıyla vurdu ama hiçbir işe yaramadı.

Yan tarafta Will, tozun içinde hareketsiz yatıyordu. Evanlyn hayal kırıklığı, öfke ve üzüntüyle karışık duygular içinde hıçkırmaya başladı. O sırada Skandiyahlıların kahkahasını duydu. Birden korkunç bir ses işittiler. Hepsi birden buz kesildi. Kızı tutan kollar biraz gevşedi. Evanlyn neler olduğunu gördü.

Bu, korkunç bir çatırtıydı. Ses köprüden geliyordu. Sağ destek tamamen yıkılmış, tüm yapıyı tek başına tutan sol destek de ateşin etkisiyle oldukça zayıflamıştı. Ateşten zarar görmemiş olsa bile, bu kadar büyük bir yükü tek başına kaldıramazdı. Son bir çatırtıyla bu sütun da üzerindeki her şeyi sürükleyerek gecenin karanlığını yarıdı. Peşinde kıvılcımlar bırakarak, Yank'ın derinliklerine doğru çöktü.

YİRMİ İKİ

Gilan, süvarilerin on be; dakikalık molanın ardından yediden allarına binmelerini sabırsızlıkla izledi. Bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu ama onun can çıkaran hızına yetişebilmeleri için hem atların hem de insanların dinlenmesi gerektiğini biliyordu. Yarım gündür yoldaydılar. Tahminlerine göre Will ve Cassandra ile ikinci üzeri buluşabilecekleri.

Herkesin atlarına bindiğini görünce, yanındaki yüzbaşıya döndü.

"Tamamız, yüzbaşı. Haydi, yola çıkalım."

Yüzbaşı tam emir vermek üzere ağzını açmıştı ki süvari erlerinden birinin, "Athılar geliyor!" diye bağırdığını duydular.

Bu haber, süvariler arasında uğultu halinde dolaştı. Birçoğu, görevlerinin ne olduğunu bile bilmiyordu. Şafak sökmeden yataklarından kaldırılmış, bir an önce hazırlanıp yola çıkmaları gerektiği söylenmişti. Gilan, üzengilerin üzerinde doğruldu. Elini, gözlerini öğlen güneşinden korumak için siper ederek, süvari erinin gösterdiği yere baktı.

Daha Keltika sınırlarına ulaşmamışlardı. Nadiren ağaç topluluklarının görüldüğü, geniş bir çayırılıktaydılar. Güneybatıya bakan Gilan'ın keskin gözleri, etrafındaki toz bulutuyla dörtnala ilerleyen birini gördü.

Yüzbaşı, "Gelen her kimse, çok acelesi olmalı," dedi. O sırada ilerideki gözcü "Üç atlı geliyor!" diye bağırdı.

Ama Gilan'a göre, gelenler üç kişi değildi. Üç at vardı, doğru ama yalnızca birinde binici görünüyordu. İçine düşen acıyla birlikte, midesinin derinliklerinde bir yanma hissetti.

Yüzbaşı, Gilan'a "Yolunu kesmek için birkaç kişi göndereyim mi, efendim?" diye sordu. Bu gibi durumlarda yapılacak en akılcı şey, böyle son sürat gelen bir yabancıyı grubun ortasına sokmamaktır. Ama atlı artık yaklaştığı için, Gilan gelenin kim olduğunu anlamıştı. Ayrıca bundan da önemlisi bindiği atı tanımıştı: bu küçük, kaba tüylü, geniş göğüslü bir hayvandı. Gelen Will'in atı, Çekici'den başkası değildi. Ama üzerinde Will yoktu.

Gözcü er, atlının gelişini durdurmak için ileri çıktı. Gilan yüzbaşıya sakince, "Gelmesine izin vermelerini söyle," dedi.

Yüzbaşı bağırarak, Gilan'ın emrini tekrar etti. Süvari erleri Horace'ın gelmesi için iki yana çekilerek yer açtı. Horace, birkaç askerin bölük sancağı altında toplandığını görmüştü. Atını onlara doğru sürdü ve kabarık tüylü, küçük Orman Muhafızı atını tam önlerinde durdurdu. Gilan, Çekici'yi takip eden diğer iki attan birinin Horace'mki, ötekini de Evanlyn'in bindiği yük beygiri olduğunu anladı.

Çocuk, askerlerin arasında Gilan'ı görünce boğuk bir sesle, "Will'i yakaladılar!" diye bağırdı. "Will ile Evanlyn'i yakaladılar!"

Gilan, yalnızca gözlerini kapadı ve içinde büyük bir acı hissetti. Cevabını bildiği halde yine de sordu: "Wargallar mı?"

"Skandiyalılar! Onları köprüde yakaladılar. Onlar..."

Gilan duydukları karşısında hem şaşkına döndü hem de korktu.

"Köprü mü?" dedi. "Ne köprüsü?"

Horace, çok yorulduğu için hızlı hızlı nefes alıyordu. Sırayla üç ala da binerek buraya kadar gelmişti. Ama atları değiştirirken bile durup dinlenmemişti. Biraz soluklandı. Tüm olayı baştan anlatması gerektiğini biliyordu.

"Yarık'ın üzerinde," diye söze başladı. "Yani Wargalların Kelt madencileri götürdükleri yerde, tüm orduyu karşıya geçirebilmek için kocaman bir köprü yapıyorlarmış. Oraya vardığımızda, köprü neredeyse tamamlanmak üzereydi."

Gilan ile yanındaki yüzbaşının beti benzi attı. Gilan, "Yani Yarık'ta karşıdan karşıya geçebilmek için bir köprü mü yapmışlar?" diye sordu. Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Horace, "Yapmışlardı," dedi. Nefes alıp veriş, biraz daha düzene girmişti. "Will köprüyü yaktı. Yani Will ile Evanlyn. Ama Skandiyalıları uzak tutmak için köprünün öbür tarafında kaldılar. Sonra da..."

Gilan, "Skandiyalılar ha!" dedi. "Skandiyalılar platoya ne halt etmeye gelmiş?" Horace, sözünü kesen Gilan'a sabırsızca bir işaret yaptı.

"Onlar güneydeki kayalıklardan gelecek kuvvetin öncüleriymiş. Skandiyalılar, Wargal ordulanna katılacaklarmış. Köprüyü geçen Wargallarla birlikte orduyu arkadan vuracak-

Hepsi de profesyonel askerler olan süvariler, birbirlerine baktı. Horace'm dediğinin gerçekleşmesi halinde, kraliyet güçlerinin ne kadar korkunç bir tuzağ'a düşeceğini düşündüler.

Bir teğmen, "Köprü yanmış işte," dedi. Horace, ondan ancak birkaç yaş büyük olan genç subaya korkutucu bir bakış attı.

"Ama Will de yakalandı!" diye bağırdı. Arkadaşını vurup götürmelerini nasıl çaresizce izlediğini düşntrken, gözleri yaşlarla doldu.

Gilan, "Kızı da yakalamışlar," dedi. Horace onu atlamıştı.

"Evet, onu da yakaladılar!" dedi. "Onun yakalanmasına da üzüldüm ama Will benim dostumdur!"

Yüzbaşı, "Yakalandığına üzüldün mü? Sen onun kim olduğunu..." diye kızgınlıkla söze girmişti ki Gilan onu engelledi. Yüzbaşı, görevlerinin tam olarak ne olduğunu bilen birkaç kişiden biriydi.

Gilan, "Yeter, Yüzbaşı!" dedi sertçe. Yüzbaşı ona sinirli sinirli baktı. Gilan, eğilip, sadece onun duyabileceğı bir sesle "Kızın kim olduğunu ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi olur," dedi. Subayın mesajı anladığı, gözlerinden belliydi. Morgarath, kralın kızını esir aldığııı bilirse, bunu kralla pazarlık etmek için kullanabilirdi.

Gilan, Horace'a bakıp, "O köprüyü tamir etmelerinin bir yolu var mı, Horace?" diye sordu. Kaslı çocuk, sertçe başını salladı. Arkadaşının kaybı onu mahvetmişti ama Will'in başarısından gurur duyduğu da çok belliydi.

"Asla tamir edemezler," dedi. "Tamamen yandı, gitti, kül oldu. Will, Yank'ın her iki tarafında da bir şey bırakmadı. Za-

ten o yüzden yakalandı. Köprünün tamamen yok olduğundan emin olmak istiyordu." Bir an duraklayıp "Tabii halattan küçük bir köprü yapabilirler," diye ekledi.

Gilan, kararını verdi ve Yüzbaşı'ya döndü.

"Yüzbaşı, siz süvarilerinizle yola devam edin. Yarık'ın üzerinde herhangi bir köprü bulunmadığından emin olun. Ne kadar az olurlarsa olsunlar, Morgarath'ın kuvvetleri karşıya geçmemeli. Horace, size haritada yerlerini gösterebilir. Emin olana kadar Yarık'ın güney kıyısında kalın. Diğer olası geçiş noktalarını belirlemek için devriye gezdirin. Zaten çok fazla yer olamaz," dedi. "Horace sen benimle geliyorsun. Olan biteni krala anlatacaksın. Hemen şimdi." Horace'ın bir şey söylemek istediğini anlayınca, hemen sustu ve başıyla çırağa konuşmasını işaret etti.

Horace, "Skandiyahılar," dedi. "Sadece platoda değiller. Kuzeydeki Dikenliagaç Ormanı'na da bir kuvvet gönderiyorlar."

Ordularının bir felaketin eşiğinde olduğunu anlayınca, subaylar yine uğultu halinde yorumlar yaptılar. İki beklenmedik kuvvet ortaya çıkıp, onlara arkadan saldıracaktı. Bu da kralın askerlerini çok büyük bir çıkmaza sokardı.

Gilan, "Emin misin?" deyince, Horace birkaç kez başını salladı.

"Will konuşmalarını duymuş," dedi. "Kıyıdaki ve bataklıklardaki kuvvetleri aldatmacaymış. Asıl saldırı, arkadan gelecekmiş."

Gilan, "Boşa harcayacak bir dakikamız bile yok," dedi. "Kralın haberi olmazsa kuzeybatıdaki kuvvet, bizim için sorun yaratmaya devam eder." Bölüğün komutanına döndü. "Yüzba-

şı, ne yapmanız gerektiğinizi biliyorsunuz. Bir an önce adamlarınızla Yank'a ulaşın."

Yüzbaşı, Gilan'ı selamlayarak subaylarına birkaç kısa emir verdi. Horace'dan yıkılan köprünün yerini tam olarak öğrendikten sonra, tüm birlik Yank'a doğru dörtlüye yola çıktı.

Horace'a doğru dönen Gilan, "Haydi, biz de gidelim," dedi. Genç savaşçı, bitkin halde başını salladı. Sonra da binmek için kendi atına doğru gitti. Çekici, sahibini son gördüğü yere doğru giden süvari birliğine bakarken yeri eşeledi. Birliğin ardından kararsız birkaç adım atsa da Gilan'ın emrini duyunca, isteksizce onu izledi.

YİRMİ ÜÇ

Will'in başı, çatlaracasına ağrıyordu. Kafasının içinde çınlayan "pat pat" sesiyle, kapalı gözkapaklarının arkasında şimşekler çakıyordu sanki.

Gözlerini zorla açtı. Gözünün önünde koyun postundan bir yelekle bir çift deri şeritli yün dizlik vardı. Dünya sanki, tersine dönmüştü. Birden, bir adamın omzunda taşındığını anladı. Kafasındaki pat pat sesi de adamın ayaklarından geliyordu. Will yürümeyi tercih ederdi.

Çocuk yüksek sesle inleyince, adam durdu.

Onu taşıyan adam, "Erak!" diye bağırdı. "Çocuk uyandı."

Skandiyalı, bunu söylerken onu yere indirdi. Will adım atmaya çalıştı, ama dizlerine hâkim olamadı ve kalçasının üzerine düşüverdi. Grubun lideri Erak yere eğilip, çocuğun nasıl olduğuna baktı. Will, iri bir parmağın gözkapaklarını kaldırdığını hissetti. Adam bunu ne gaddarca ne de nazikçe yapmıştı. Erak, Will, vadideki kamp ateşinin başındaki konuşmalara kulak kabarttığında, neredeyse onu bulacak kadar yakınına gelen Skandiyalıdan başkası değildi.

Adam "Hımm," dedi. Sonra da içlerinden birine, "Bilinci yerine gelmek üzere. Güzel bir atıştı, Nordal," dedi. Nordal dediği Skandiyalı, dev cüsseli bir adamdı. Sarışındı, uzun, yağlı saçlarını iki yandan o kadar sıkıca örmüştü ki örgülerin ucu havaya kalkmış, boynuz gibi duruyordu. Adam bu övgü karşısında gülümsedi.

Kendinden memnun bir sesle, "Çocukluktan beri foklarla penguenleri de böyle avlarım," dedi.

Erak, Will'in gözkapığını bıraktı. Will, yüzünde daha nazik bir dokunuş hissetti ve gözlerini tekrar açtı. Bu kez, kendisini Evanlyn'in gözlerine bakarken buldu. Kız nazikçe Will'in alnını okşadı ve alnında kuruyup kalmış kanı temizledi.

"İyi misin?" diye sordu. Will başını sallamak istedi, ama

Mide bulantısını bastırmaya çalışırken güç bela, "İyiyim," dedi. "Seni de mi yakaladılar?" diye gereksiz bir soru sordu. Kız başını salladı. "Peki ya Horace'ı?" dedi. Kız susması için parmağını dudaklarına götürdü.

"Kaçtı," diye fısıldadı. "Köprü yıkılırken onun koştuğunu gördüm."

Will, bir oh çekti. "Yani köprüyü yıkmayı başardık mı?"

Evanlyn, başını salladı. Köprünün Yank'ın derinliklerine doğru düşüşünü hatırlarken, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Yıkıldı," dedi. "Tamamen."

Erak, kızın son sözlerini duydu. Onlara doğru başını salladı.

"Bunu yaptığınız için Morgarath'dan teşekkür bekleme-yin," dedi. Will, Yağmur ve Gece Dağlan'nın lordunun adını

duyunca ürperdi. Bulunduktan platoda her şey daha kaygı verici, daha tehlikeli ve korkunç görünüyordu. Skandiyah güneşe baktı.

"Bir mola verelim," dedi. "Belki arkadaşımız, bir saat içinde kendi kendine yürütmeye başlayabilir."

Skandiyahlar çantalarını açıp, içinden yiyecek içecek çıkardılar. Will ile Evanlyn'in önüne de bir su şişesiyle küçük bir parça ekmek fırlattılar. İkisi de aç kurtlar gibi verilenleri yedi. Evanlyn bir şey söyleyecekti ama Will, elini kaldırıp onu susturdu. Kulağı, Skandiyahların konuşmasındaydı.

Nordal isimli Skandiyah, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Erak, kuru balıktan bir parça ısırdı. Deri matarasında taşıdığı kıpkırmızı içecekten bir yudum alarak, ağzındakini yumuşattı. Sonra da umursamaz bir tavırla konuştu.

"Bence hızla buradan uzaklaşmalıyız," dedi. "Ganimet için gelmiştik, ama köprü elden gittikten sonra ganimet falan hayal oldu."

İçlerinden kısa boylu, kash bir adam, "Gidersek Morgarath buna fena bozulur," dedi. Erak yine umursamadı.

"Horak, Morgarath'a Araluen'i ele geçirsin diye yardıma gelmedim," dedi. "Siz de öyle. Biz ganimet için savaşıyoruz. Ganimet yoksa biz de yokuz."

Horak yere, ayaklarının altındaki toprağa baktı. Parmaklarıyla yere bir şeyler çizdi ve başını kaldırmadan konuşmaya devam etti. "Peki bu ikisini ne yapacağız?" dedi. Will, Skandiyahının kendilerinden söz ettiğini anlayınca, Evanlyn'in derin bir nefes aldığını duydu.

Erak, "Onlan da yanımızda götürüreceğiz," dedi. Horak, çizdiği anlamsız şekillerden başını kaldırdı.

"Bizim ne işimize yarayacaklar ki? Ne diye onları Wargalara vermiyoruz?" dedi. Ötekiler de onunla aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Belli ki bu soru, ne zamandır onların da aklını kurcalıyordu. Birinin konuyu açmasını bekliyorlardı.

Erak, "Ne işimize yarayacaklarını söyleyeyim," dedi. "Öncelikle bunlar bizim rehinelerimiz, değil mi?"

O ana kadar hiç konuşmamış olan dördüncü kişi, "Rehin ha!" diye homurdandı. Erak ona döndü.

"Evet, Svengal," dedi "Onları rehin aldık. Hepinizden daha çok baskına ve savaşa katılmış biri olarak, açıkçası, bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyordu. İş kendi çıkarı olunca Morgarath çok anasının gözü. Bütün bu dışarı sızan sözde planlar, gizlice tünel açmalar, Dikenliagaç Ormanı'na gelecek Horth ile adamlarının beklenmedik saldırı planlamaları, falan filan çok alengirli işler. Karşında Araluenliler varsa, alengirli iş çevirmeyeceksin."

Svengal dikbaşlılıkla, "Horth, hâlâ Dikenliagaç'tan saldırabilir," dedi ama Erak başını salladı.

"Saldırabilir ama köprünün yıkıldığını hiç öğrenemeyecek, yanılıyor muyum? Hiçbir zaman gelmeyecek olan desteği bekliyor olacak. Bahse girerim Morgarath, ona olanları söylemek için hiç acele etmeyecek. Horth neler olduğunu öğrenirse, bu işin başına geçmez zaten. İsterseniz bu savaşın sonunu görmek için yazı tura atalım. İşte böyle dalavereli planların sonunda olacağı budur. Planın bir parçası aksarsa, tamamı suya düşer."

Öteki Skandiyahlar, Erak'ın dediğini düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Birkaç kişi onun dediğini onaylarcasına başlarını salladılar. Erak konuşmaya devam etti.

"Size bu işin gidişatını baştan beri beğenmediğimi söylemiş-tim. Bence bataklığı geçerek Horth'un gemilerine binmeliyiz."

Svengal, "Peki niye geldiğimiz yoldan dönmüyoruz?" diye sordu. Ama lideri, yaptığından emin halde başını salladı.

"Yani bu kayalıklardan yeniden aşağı inmeye çalışalım, öyle mi? Hem de Morgarath peşimizdeyken?" dedi. "Yok, sağ ol. Ancak Morgarath'ın biz firarilere pek kibar davranmayacağından eminim. Uç Adım Geçidi'ne kadar onunla gideceğiz. Açık alana çıkar çıkmaz da kıyıya ulaşmak için doğuya yöneleceğiz." Bir an durdu ve diğerlerinin söylediklerini anlamasını bekledi. "Araluenliler bizi durdurmak isterse de bu iki rehineyi kullanırsınız."

Nordal dalga geçerek, "Onlar daha çocuk!" dedi. "Rehine olarak ne işe yararlar ki?"

Erak, "Çocuğun taktığı meşe yaprağı şeklindeki armayı görmedin mi?" diye sordu. Will'in eli, farkında olmadan boy-nuna kayışla takılı meşe yaprağına gitti.

Erak, "Bu Orman Muhafızları'nın sembolü," dedi. "Çocuk onfardan biri, belki daha öğrencidir. Yine de kendi adamlarını bırakmazlar."

Svengal, "Peki ya kız?" dedi. "O, Orman Muhafızı değil ki."

"Haklısın. Sadece bir kız. Ama bir kızı Wargallann eline bırakacak değilim. Onların nasıl yaratıklar olduğunu gördün. Hayvandan bile beterler. Hayır, hayır. Kız da bizimle geliyor."

Ötekiler onun dediklerini düşündürken, yine kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği Horak bozdu. "Öyle olsun."

Erak, diğerlerine baktı. Belli ki Horak, hepsinin adına konuşuyordu. Skandiyalılar savaşçı, sert insanlar olabilirdi ama

acımasız değillerdi. "Güzel," dedi. "Haydi, yola devam edelim." Erak ayağa kalktı. Diğer Skandiyalılar çantalayla yemek artıklarını toplarken o, Will ile Evanlyn'in yanına gitti. Will'e, "Yürütebilecek misin?" diye sordu. "Yoksa Nordal seni taşımaya devam etsin mi?"

Will, sinirden kıpkırmızı oldu ve hemen ayağa kalktı. Ama o anda yaptığına pişman oldu. Yer ayağının altında sarsıldı; başı döndü ve sendeledi. Evanlyn, onu kolundan yakalayarak düşmesini önledi. Ama Will, onu yakalayanların önünde zayıflığını belli etmemeye kararlıydı. Kendini toparladı, sonra da meydana okurcasına Erak'a baktı.

"Ben yürürüm," dedi. Iriyan Skandiyalı, bir an ona baktı. Gözlerinde, sanki ona hayranmışçasına bir bakış vardı.

"Evet," dedi. "Bence de yürürsün."

YİRMİ DÖRT

Savaş Ustası David, kum sandığının başında ana hatlarını-
a gösterilen plana bakarken, bıyıklarının ucunu çiğnedi.
Şüpheli bir tavırla, "Bilemiyorum, Halt," dedi. "Bu çok riskli.
Savaşın en önemli ilkesi, kuvvetlerini ayırmamaktır."

Halt, başını salladı. Şövalyenin bunu aksilik olsun diye söylemediğinin farkındaydı. Sör David, mümkün olduğunca yapıcı olmaya çalışıyordu. Ama plandaki olası hataları bulmak ve bunları düzeltmek de onun göreviydi.

Orman Muhafızı, "Haklısın," dedi, "ama düşmanın karşısına beklenmedik bir anda çıkmak da çok güçlü bir silahtır."

Baron Tyler, kum sandığın etrafında yürüdü. Plana başka bir açıdan bakmaya çalışıyordu. Dikenli ağaç Ormanı'nu temsil eden yeşil alanı hançerinin ucuyla gösterdi.

"Gilan ile büyük bir süvari gücünü Dikenli ağaç Ormanı'na götürebileceğinizden emin misiniz? Ben kimsenin bataklık bölgeyi aşarak oraya geçemeyeceğini sanırdım," dedi. Halt başını salladı.

Barona, "Orman Muhafızları, yıllardır krallığın her kan-

şını ince ince araştırıp çizdiler, lordum," dedi. "Özellikle de insanların geçilemez sandığı yerleri iyi biliyoruz. Kuzeyden gelecek kuvvetleri şaşırtabiliriz. Arkamızda Skandiyalı kalmadıktan sonra Morgarath da yakalanır,"

Tyler, kum sandığın etrafında dolanmaya devam etti. Kuma çizili haritaya ve üzerindeki işaretlere dikkatle bakıyordu.

"Ama Skandiyalılar, Halt ile yanındaki süvarileri kuzeyde yenilgiye uğratırlarsa, tam bir çıkmaza gireriz. Sonuçta neredeyse ikiye karşı bir olacaksınız."

Halt onu onaylarcasına başını salladı. "Haklısınız ama onları açık alanda yakalayacağız, bu durumda üstünlük bizde olacak. Yanımızda iki yüz okçu birliğinin olacağını da unutmayın. Bu, sayıların dengesini biraz olsun değiştirir."

Bir okçu birliği, iki kişiden oluşurdu: Birbiriyle yardımlaşan bir okçu ve mızrakçı. Bunlar, hafif silahlı piyadelerin karşısında ölüm saçarlardı. Çok uzak mesafeden bile, düşmana çok büyük kayıplar verdirirlerdi. Savaşta yakın temas sağlandığında mızrakçılar işi devralır, okçuların güvenli bir biçimde geri çekilmelerini sağlardı.

Baron Tyler, bir kez daha ısrarını sürdürdü. "Diyelim ki Dikenli ağaç Ormanındaki mücadeleyi Skandiyalılar kazandı. Bu durumda işler tersine dönecek. Arkamızı Morgarath'ın geçitten çıkan Wargallarına dönerek, kuzeybatıda gerçek düşmanla dövüşeceğiz."

Arald, bir iç geçirecekti ama kendini tuttu. Bir strateji uzmanı olan Tyler, aşın temkinli biri olarak tanınırdı. Sesindeki sabırsızlığı bastırmaya çalışırken, "Ama," dedi, "Halt bu işi başanrsa, kuzeybatıdan Skandiyalılar değil bizim birliklerimiz

gelir. Morgarath bu yönden bize Skandiyahların saldırmasını beklediği için, bizi arkadan vurmak amacıyla güçlerini açık alana çıkaracak. Biz de onu ilk ve son kez ele geçireceğiz."

Dediklerinin hepsi olabilirli.

Ama Tyler inatla, "Bu plan hâlâ çok riskli," dedi. Halt ile Arald, birbirlerine baktılar. Baron, umursamaz bir tavırla omuz silkti.

Halt kuru bir sesle, "Her savaşın riski vardır, efendim," dedi. "Yoksa savaşmaktan kolay ne olurdu?"

Baron Tyler, sinirle ona baktı. Halt da bakışlarını onunkine dikti. Baron tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Sr David, ondan önce davranarak eldivenini kararlılıkla avucuna vurdu.

"Tamam, Halt," dedi. "Planını Kral Duncan'a ileteceğim."

Kralın adını duyunca, Halt'un yüzü biraz yumuşadı.

"Majesteleri duyduğu haberleri nasıl karşladı?" diye sordu. Sr David mutsuzca omuzlarını indirdi.

"Yeni haberle elbette yıkıldılar. Tam ümitleri yeniden yeşer-mişken, inSirilebilecek en ağır darbe oldu. Yine tüm umudunu yitirdi. Ancak o, özel hayatını bir yana bırakıp kral olarak görevlerini yerine getirmeye devam ediyor. Kızının yasını daha sonra tutacağını söyledi. Her şey bittikten sonra."

Arald, "Belki de yas tutmaya gerek kalmaz," dedi. David zgn zgn ona baktı.

"Elbette, ona bunu da söyledim. Ancak bir kez daha boş yere heveslenmek istemediğini söyledi."

adının içinde tuhaf bir sessizlik oldu. Tyler, Fergus ve Sr David, kralları için çok zltyorlardı. Duncan çok sevi-

leni, adil bir kraldı. Öle yandan, Halt ile Baron Arald da Will'i kaybetmenin acısını yaşıyorlardı. Will, kısa sürede Redmont Kalesi'nin bir parçası olmuştu. Sonunda Sör David sessizliği

"Beyler, vereceğiniz emirleri hazırlamaya başlayabilirsiniz. Ben planı krala göstermeye gidiyorum."

Sör David, çadırın iç kısmına giderken. Halt baronlarla birlikte büyük çadırdan dışarı çıktı. Arald, Fergus ve Tyler, orduya verecekleri harekât emirlerini hazırlamak için hızla oradan ayrıldı. Halt, nöbet noktasında. Orman Muhafızları'na mahsus yeşilli grili formasının içinde üzgün üzgün bekleyen birini gördü. Eski çırağıyla konuşmak için küçük tepeden aşağı indi.

Gilan, "Yank'a gitmeleri için gönderdiğimiz askerlerin peşinden gitmek istiyorum," dedi eski ustasına.

Halt, Will'in kaybının Gilan'ı ne kadar derinden yaraladığını biliyordu. Gilan, Will'i Keltika tepelerinde yalnız başına bıraktığı için sürekli kendini suçluyordu. Halt ile diğer Orman Muhafızları, onlarca kez ona doğruyu yaptığını söyleseler de o, buna inanmak istemiyordu. Şimdi Yank'a dönmesi için ona izin vermezse, Gilan'ın daha çok üzüleceğini biliyordu. Ama yine de Orman Muhafızları için en önemli şey, krallığa karşı görevleriydi. Halt başını salladı, kısa ve sertçe yanıtını bildirdi.

"Buna izin veremem. Sana burada ihtiyacımız var. Horth'un adamlarının önünü kesmek için Dikenli ağaç'a gönderilecek kuvvete öncülük edeceğiz. Crowley'nin çadırına git. Ülkenin o kısmındaki gizli yolları gösteren haritaları getir."

Gilan ne yapacağını bilemedi, ağzı açık kalmıştı. "Ama, diyerek itiraz edecekti ki Halt'un gözlerindeki bir şey, onu sus-

turdu. Kıdemli Orman Muhafızı ona doğru eğildi.

"Gilan, sence onu bulmak için şu koca platoyu didik didik etmeyi düşünmediğim bir an var mı? Ama bize bu gümüş meşe yapraklarını verdiklerinde, seninle bir yemin ettik. Şimdi de bu yemini tutmamız gerekiyor."

Gilan, gözlerini kaçırıp başını salladı. Omuzları çökmüştü.

Titrek bir sesle "Tamam," dedi. Halt, onun yüzündeki kurumuş gözyaşı izlerini gördü. Gilan da onun gözyaşlarını görmesin diye, hızla oradan ayrıldı.

Giderken sadece, "Haritaları getir," dedi.

YİRMİ BCŞ

Dört Skandiyalıyla yanlarındaki tutuklular, geceye kadar tüzgârlı, kasvetli platoda yorgun argın yol aldılar. Hava karardıktan saatler sonra Erak, dur emri verdi. Buna çok seven Will ile Evanlyn, taşlık yere çökerecesine oturdular. Will'in başındaki acı, günün ilerleyen saatlerinde azalmıştı, ama kafası hâlâ zonkluyordu. Taşın açtığı yaranın üzerinde oluşan kabuk, onu delirtirecesine kaşınıyordu. Ama Will, onu kaşırsa yaranın tekrar açılıp kanayacağını biliyordu.

En azından Erak, onları bağlamadığı için mutluydu. Skandiyah liderin dediğine göre, civarda iki tutuklunun kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

"Bu plato Wargallarla dolu," demişti. "İsterseniz şansınızı bir de onlardan yana deneyebilirsiniz." Gün boyunca Will ve Evanlyn'i grubun ortasına saklayarak Wargal gruplarının yanından geçmiş ve kuzeydoğuya, yani Üç Adım Geçidi'ne doğru ara vermeden ilerlemişlerdi. Dört Skandiyah, ağır çantalarını yere koydu. Nordal, ateş için odun toplamaya başladı. Svengal, Evanlyn'in ayağının dibine büyük bir bakır kap koyarak, yanı başlarındaki kayalardan çıkan suyu işaret etti.

Sertçe, "Git biraz su getir," dedi. Kız, bir an kararsız kaldı. Sonra umursamaz bir tavırla kabı eline alıp, ayağa kalktı. Yorgun kaslarıyla eklemlerini bir kez daha zorladığı için hafifçe

"Gelsene Will, bana yardım et!" diye seslendi.

O sırada Erak, çantasının içinde bir şeyler arıyordu. Evanlyn'in Will'e seslendiğini duyunca, başını kaldırdı.

Sert bir sesle "Hayır," dedi. Gruptaki herkes dönp ona baktı. Erak küt parmaklarından birini Evanlyn'e doğru uzatarak konuşuyordu.

"Senin etrafta gezinmene diyeceğim yok. Çünkü geri geleceğini biliyorum. Ama bu Orman Muhafızı, her şeye rağmen kafasına göre hareket edip kaçmaya çalışabilir."

Tam da bunun planını yapan Will, şaşırmış gibi görünmeye

"Ben Orman Muhafızı değilim. Sadece bir çırağım," dedi.

Erak küçümseyen bir kahkaha attı. "Demek öyle," dedi. "Köprüde Wargallari haklarken. Orman Muhafızları'm aratmıyordun ama. Sakın göztümün önünden ayrılma."

Will omuz silkti ve yorgun bir ifadeyle Evanlyn'e gülümse-di. Sırtını bir kayaya yaslariken iç geçirdi. Birkaç dakika içinde yaslandığı kayanın sertliğini, yamru yumruluğunu ve tüm rahatsızlığını hissedeceğini biliyordu. Ama şimdilik ona rahat gelmişti.

O esnada Skandiyalılar, kamp hazırlıklarına devam ettiler. Çabucak güzel bir ateş yaktılar. Evanlyn de su dolu kabıyla geri döndü. Erak ile Svengal, kuru erzakları çıkardılar. Sonra da yahni yapmak için kuru yiyeceklerine su ekleyip pişirme-

ye başladılar. Yemekleri gayet sade, oldukça tatsızdı. Ama en azından midelerine sıcak bir yemek indi. Will, bir an Chubb Usta'nın mutfağındaki yemekleri düşünüp hüzünlendi. Ne yazık ki Chubb Usta'nın mutfağı ve Halt ile ormanda geçirdiği günler, artık sadece anıydı. Birden zihninde görüntüler canlandı: Çekici, Gilan ve Horace. Güneş batarken Redmont Kalesi... onun akşam güneşinde kızıla çalan demir taşından duvarları, içeriden gelen ışıklar... Gözlerine dolan yaşlar, akmak için can atıyordu. Elinin tersiyle, gizlice gözyaşlarını silmeye çalıştı. Önündeki yemek, birden daha da tatsızlaştı.

Evanlyn, onun içten içe duyduğu üzüntüyü hissetmişti. St-cacık, küçük elini Will'in elinin üzerine koydu. Will, o sırada Evanlyn'in ona baktığını biliyordu. Ama şimdi o hayat dolu, yeşil gözlere bakacak durumda değildi. Gözlerinden yaşların boşanmak üzere olduğunu hissetti.

Evanlyn, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. Will konuşmak istedi, ama kelimeler bir türlü ağzından dökülemedi. Sessizce başını salladı. Skandiyalıların kullanması için ona verdikleri ahşap kâseye gözlerini dikip öylece kaldı.

Yolun birkaç metre yanında, küçük bir yükseltinin tepesinde kamp yapıyorlardı. Erak, gelen biri olursa görmek istediği için burayı seçmişti. Birden, yolun yüzlerce metre ötesinden büyük bir atlı grubunun geldiğini gördüler. Arkalarında da onların hızına yetişmeye çalışan bir Wargal birliği vardı. Wargalların çıkardığı ritmik ses rüzgârla birlikte kulaklarına çalınca, Will'in tüyleri yine diken diken oldu.

Erak, ikisine döndü ve kamp alanının ardındaki kayaların arkasını işaret ederek konuştu.

"Siz ikiniz, yaşamak istiyorsanız hemen şu kayaların arkasına gidin. Beyaz atla gelen, Morgarath'ın ta kendisi. Nordan, Horak, ateşe yaklaşın da onları görmesinler!"

Will ile Evanlyn, adamın dediğini yapmak için bir an bile beklemediler. İki büküm halde kayaların arkasına saklandılar. Erak'ın emri üzerine iki Skandiyah, ayağa kalkıp ateşe biraz daha yaklaştı. Böylece yan aydınlıkta Will ile Evanlyn'in gidişini fark etmesinler diye, yaklaşan atlıların dikkatlerini dağıttı.

Wargallann, atların nal sesleri ve koşum takımlarının şarkısıyla birleşen ritmik sesi, gitgide yaklaşıyordu. Will, karanlıkta yüzükoyun yerde yatarken, bir kolunu da Evanlyn'in üzerine atmıştı. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, yüzünü karanlığa gömmek için pelerininin başlığını kafasına geçirdi. İki kaya arasında ufak bir boşluk vardı. Will, yaptığıının çok tehlikeli olduğunu bildiği halde, daha fazla dayanamayarak oradan baktı.

Kayaların arasından, yalnızca birkaç metrelik alan gözüktüyordu. Erak yüzünü atlılara dönmüş, ateşin önünde ayakta duruyordu. Will, onun böyle yaparak saklandıkları yerle yaklaşan atlılar arasına parlak ışığı soktuğunu anladı. Wargallardan biri, onların tarafına bakacak olursa parlak ışık, gözünü alacaktı. Bu fikri ileride kullanmak için, aklının bir köşesine yazdı.

Atlarla Wargallann sesi kesildi. Bir iki saniye süren sessizlikten sonra, bir ses duyuldu. Bu, tıpkı yılan tıslamasını andıran, alçak bir sestti.

"Kaptan Erak, sen nerelere kayboldun?"

Will, gözünü kayalann arasındaki çatlağa yapıştırdı. Konu-

şanın kim olduğunu görmeye çalışıyordu. Bu soğuk, sevimsiz ses, mutlaka Morgarath'a ait olmalıydı. Ses buz gibiydi, kin doluydu. Taşa sürtülen tınakların çıkardığına benzer, rahatsız edici bir sestti. Sesi duyduğunda, Will'in damarlarındaki kan dondu ve tüyleri diken diken oldu. Evanlyn'in de titrediğini hissediyordu.

Bu ses, Erak üzerinde de aynı etkiyi yapmış olsa bile, hiç fark edilmiyordu.

"Lord Morgarath, benim unvanım kaptan değil kont," dedi.

Soğuk ses, "Her neyse, önemli bir şey olsa aklımda tutmaya çalışardım. Şimdi söyle bakalım... *Kaptan*," dedi. 'Kaptan' kelimesini özellikle vurgulamıştı, "Bir kez daha soruyorum, sen nereye kayboldun?"

Will, bir at koşumunun şingirtisini duyuldu. Kayaların arasındaki yarıktan, beyaz bir atın ona doğru geldiğini gördü. Bu centilmen bir şövalyenin atı gibi parıl parıl parlayan, gösterişli örtüsü olan bir at değildi. Aksine hiçbir parıltısı ya da canlılığı olmayan soluk renkli bir attı. Çok iriydi ve soluk beyaz renkliydi. Vahşi gözleri, yuvalarında fıldır fıldır dönüyordu. At yana çekilince, dizginlerini tutan siyah eldivenler göründü. Will, artık atın binicisini göremiyordu.

Erak o sırada, "Kuvvetlerinize Üç Adım Geçidi'nde katılmayı planlıyorduk, lordum," dedi. "Köprü artık olmasa da saldırıya devam edebileceğinizi düşünüyorduk."

Morgarath, köprüden bahsedildiğini duyunca ağır bir küfür savurdu. Onun gazabını sezen beyaz at, yan yan birkaç adım attı. Will, atın binicisini şimdi tekrar görebiliyordu.

Epeyce uzun boylu, zayıfbiriydi. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Skandiyahılarla konuşmak için eyerin üzerinde, öne doğru eğilmişti. Kambur omuzlarıyla, siyah pelerininin içinde akbahaya benziyordu.

Zayıf yüzü, karga burunlu, çıkık elmacık kemikli bir adamdı. Beyaz yüzü, tıpkı atı gibi solgun duruyordu. Uzun saçlarının rengi, beyaza dönük sarıydı. Alnı açıktı. Ama saçlarıyla yüzünün aksine, gözleri katran karasıydı. Yüzü temiz tıraşlıydı. Ağzı, solgun yüzünde ince bir yankı gibi duruyordu. Will ona bakarken, sanki Yağmur ve Gece Dağlan'nın lordu da onun varlığını hissetmiş gibiydi. Başını kaldırıp, bakışlarını Erak ile üç arkadaşının bulunduğu yerin arkasındaki karanlıkta dolaştırdı. O kara gözler gecenin karanlığında gezinince Will dondu kaldı; zar zor nefes alıyordu. Gözleri ateşin ışığına yeknik düşüncü Morgarath, yine Erak'a baktı.

"Evet," dedi. "Saldın sürecektir. Duncan, aklınca daha güçlü bir savunma taktiği geliştirerek kuvvetlerini dağıtmış. Saldırmadan önce ovalara çıkmamıza izin verecek."

Erak kendi kendine gülerek, "Ama o sırada Horth, onları arkadan vuracak," dedi. Morgarath ona bakıp, başını yavaşça yana yatırdı. Kuş gibi duruşu, Will'e yine akbahalan hatırlattı.

"Aynen öyle," dedi. "İlk başta kuvvetlerin iki kanattan saldırmamasını istiyordum ama bir tanesi de yeterli olur."

Erak, "Size katılıyorum, lordum," dedi. Bir an sessizlik oldu. Belli ki Erak'ın ona katılıp katılmamasının Morgarath için bir anlamı yoktu.

En sonunda Morgarath, "Hemşerileriniz bizi terk etmeseydi, her şey daha kolay olurdu," dedi. "Duyduğuma göre yurt-

taşınız Olvak, adamlarıyla birlikte Skandiya'ya yelken açmış. Oysa ki ben, bizi desteklemek için güney kayalıklarına gelmelerini planlamıştım."

Erak omuz silkti. İçinde olmadığı bir şey için suçlanmayı kabul etmiyordu. "Olvak paralı bir asker. Paralı askerlere güvenilmez. Onlar sadece para için dövüşürler," dedi.

Morgarath, tek kaşını kaldırıp kuru bir sesle, "Peki sen para için dövüşmüyor musun?" diye sordu. Erak omuzlarını kaldırdı.

Sertçe, "Ben yaptığım işlerle gurur duyarım," dedi. Morgarath uzun zaman, bir şey söylemeden ona baktı. Skandiyalı da gözlerini onunkilere dikmişti. Gözünü ilk kaçırın, Morgarath

"Chirath, bana köprüde amansız bir savaşçıyı esir aldığını söyledi. Bense onu burada göremedim," dedi. Morgarath bir kez daha karşısındaki ışığa doğru baktı. Erak kahkahayı bastı.

Dalga geçerek, "Chirath da Wargallannin lideriyse..." dedi. "O hiçbir şey görmedi ki. Köprüde bir kayanın arkasına saklanıp oklardan kurtulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadı

Morgarath, "Peki ya tutuklu?" diye sordu.

Erak "Sizlere ömür," dedi. "Onu öldürüp aşağı attık."

Morgarath, "İşte bu hiç hoşuma gitmedi," dedi. Will tüm

demek olduğunu öğrenmesini isterdim. Onu canlı canlı bana getirmeliydin."

"Kulaklarımızın dibinde oklarını o kadar vızıldatmasaydı, biz de onu canlı ele geçirmek isterdik. Ama ondan kurtulmanın tek yolu adamı öldürmektir."

Morgarath, yanıt vermek için bir süre sustu. Belli ki durumdan hiç memnun değildi. "Gelecek sefere aklınızda olsun. Yaptıklarınızdan hiç hoşlanmıyorum."

Bu sefer Erak sustu. Sanki Morgarath'ın hoşlanıp hoşlanmaması umurunda değilmiş gibi hafifçe omuzlarını silketti. Sonunda Yağmur ve Gecenin Lordu, dizginleri eline alıp salladı. Kamp ateşinin başından ayrılmak için, atını vahşice mahmuzladı.

"Seninle Üç Adım Geçidi'nde görüşürüz, Kaptan," dedi. Sonra, sanki aklına yeni gelmiş gibi atını döndürdü. "Bu arada Kaptan, sakın kaçayım deme. Sonuna kadar bizimle savaşa-caksın."

Erak, başını salladı. "Dediğim gibi, lordum, ben yaptığım anlaşmayla gurur duyarım."

Morgarath gülümsedi. Kırmızı dudakları, cansız yüzünde hafifçe hareket etti. Yavaşça, "Sakın kararımı değiştireyim deme, Kaptan," dedi.

Ardından, dizginleri çekerek atını çevirdi. Sonra da dörtne-la yerinden fırladı. Wargailar da onun peşinden gittiler. Geceyi çınlatan sesleri, yeniden duyulmaya başladı. Will, kayaların arkasında uzun süredir nefesini tuttuğunu fark etti ve rahatladı. Tıpkı kendisi gibi, Şkandiyalıların da derin bir nefes aldıklarını fark etti.

"Savaş tanrıları aşkına," dedi Erak. "Bu adam tüylerimi diken diken ediyor."

Svengal, "Sanki ölmüş de cehennemden gelmiş gibi," dedi. Ötekiler de başlarını salladılar. Erak ateşin etrafından dolaşarak, Will ile Evanlyn'in kayaların arkasına büzüldükleri yere gitti.

"Olan biteni duydunuz mu?" dedi. Will başını salladı. Evanlyn, hâlâ kayanın arkasında, yüzüstü yerde yatıyordu. Erak çizmesinin ucuyla onu sertçe dürttü.

"Peki ya sen, küçük hanım?" dedi. Sesi çok sertti. "Sen de duydun mu?"

Kız başını kaldırdı. Korkudan döktüğü gözyaşlarının bıraktığı izler, toza bulanmıştı. Hiçbir şey söylemeden başını salladı. Erak, Wargallarla Morgarath'ın gittiği yöne baktı.

Soğuk bir sesle, "Kaçmayı düşünecek olursanız duyduklarınız kulağınıza küpe olsun," dedi. "Bizden ayrılırsanız, başınıza gelecekleri biliyorsunuz artık."

YİRMİ ALTI

Uthal ovalan, inişli çıkışlı çayırlıklardan oluşan geniş bir düzlüktü. Çayın bol ve yeşildi. Düzlük, sık sık bayırlarla, tepeliklerle bölünüyordu. Üzerinde çok az ağaç vardı. Araluen ordusunun bulunduğu yerin biraz arkasında, ovalar yeniden yükselmeye, alçak bir sırt oluşturmaya başlıyordu.

Wargalların toplandığı bataklık bölgenin yakınlarında, bir dere kıvrılarak akıyordu. Bu derede pek su olmazdı, ama son zamanlarda yağan bahar yağmurları, derenin sulanını coşturmuştu. Bu yüzden Wargalların önünde uzanan toprak, çok yumuşak ve bataklıktı. Bu da Araluen'in ağır zırhlı süvarilerinin olası bir saldırısının önündeki en büyük engeldi.

Caraway Baronu Fergus, öğle güneşinin parlak ışığına karşı ellerini gözlerine siper ederek. Üç Adım Girişi'ne kadar ovalara baktı.

Yavaşça, "Her tarafı doldurmuşlar," dedi.

Redmontlu Arald, kımndaki palayı tutarak, "Daha da gelmeye devam ediyorlar," dedi. İki baron, savaş atlarıyla Duncan'ın ordusunun önünden yavaş yavaş geçti. Arald, dar

dağ geçidinden çıkıp ovalara yayılan düşmanlarını izlerken, komutanlarını rahat tavırlarla, sıradan şeylerden söz eder gibi görmelerinin askerlere moral verdiğini düşünüyordu. Wargallar yerlerine geçtikçe iç karartıcı, ritmik sesleri duyuluyordu.

Fergus, "Şunlann çıkardığı berbat sesler de insanın sinirlerini bozuyor," diye fısıldadı. Arald başını salladı. Sanki öylesine bakarmış gibi, adamlarını inceledi. Tüm ordu yerini almıştı. Ama Savaş Ustası David, onlara savaş için 'hazır ol' emri vermediğinden süvariler atlarında değildi, piyadelerle okçular da çayırılı yamaçta oturuyorlardı.

David, "Askerleri güneş altında yormanın bir anlamı yok," demişti. Ötekiler de ona katılmıştı. Aynı şekilde Mutfak Ustalarından askerlere soğuk içeceklerle meyve vermelerini de istemişti. Beyaz giysili yiyecek sorumluları, askerin arasında dolaşüyor, ellerinde sepetlerle su tulumları taşıyordu. Arald, Redmont Kalesi'nin şefi Chubb Usta'nın iri yapısına bakarak güldü. Chubb Usta, o sırada askerlere şeftaliyle elma dağıtan bahtsız bir grup çırağı idare ediyordu. Her zamanki gibi yavaş hareket ettiğini düşündüğü çıraklarının kafasına sık sık kepçesini indirmekten hiç çekinmiyordu.

Fergus, "Şu Mutfak Ustanızın eline bir gürz verseniz, Morgarath'ın tüm ordusunu tek eliyle darmadağın eder," dedi. Arald düşünceli bir biçimde gülümsedi. Chubb'un etrafındaki adamlarla çıraklar, şişman ustanın maskaralıklarından, ovaları saran ritmik sesi fark etmemişlerdi bile. Başka taraflardaki askerlerin bu sesle birlikte artan huzursuzlukları ise gözden kaçmıyordu.

Arald etrafa bakarken, adamlarıyla birlikte oturan bir piyade yüzbaşısına gözü takıldı. Üzerlerinde zırhları, ekoseli kumaş pelerinleri ile iki saplı palaları vardı. Belli ki kuzey eyaletlerinin birinden geliyorlardı. Adama başıyla işaret edip, selamlamak için eyerinden eğildi.

"Günaydın, Yüzbaşı," dedi.

Subay, "Günaydın, Lordum," diye yanıtladı. Ağır kuzeyli şivesinden, dedikleri zar zor anlaşılıyordu.

Baron gülümseyerek, "Söyle bakalım Yüzbaşı, adamlarının arasında yanında gaydası' olan var mı?" diye sordu. Subay ciddi bir tavırla "Evet, efendim. Yanımızda McDuig ile McForn var. Savaşa giderken onları hep yanımızda götürürüz," dedi.

Baron, "Bizim için bir şeyler çalmalarını ister misin?" diye sordu. "Şu kulak tırmalayıcı domuz homurtularının yerine hoş bir şeyler duysak ne güzel olur."

Bunu söylerken, başıyla Wargal kuvvetlerini işaret etmişti. Yüzbaşının yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Sanki o da bunu bekliyormuş gibi başını salladı.

"Evet, efendim. Ben şimdi icabına bakarım. İnsanın kanını kaynatmak için gayda sesi gibisi yoktur!" dedi. Hemen selam verip adamlarının yanına döndü. Yanlanna giderken, "McDuig! McForn! Derin bir nefes alıp gaydalarınızı hazırlayın! Bize bir parça çalın da dinleyelim!" diye seslendi.

İki baron atlarının üzerinde giderken, arkalarından gaydaların ilk inlemelerini duydular. Ardından melodik bir ezgi duyuldu. Fergus ürkünce, Arald ona gülümsedi.

* Kamışın yapılmış, çifl düdük ve udumdan oluşan, tiz sesli, nefesli çalgı. (Ç.N.)

"İnsanın kanını kaynatmak için gayda sesi gibisi yoktur!"

Arkadaşı, "Bence bu ses, daha çok insanın dişlerini gıcırdatıyor," dedi. Gaydaların çılgın sesinden biraz daha uzaklaşabilmek için atını gizlice mahmuzladı. Ama arkasındaki adamlara baktığında, Arald'a katılmamasının imkânı yoktu. İki adam, gaydalarını çalarak ordunun önünde bir ileri bir gen yürüdükçe, Wargallann sinir bozucu sesi duyulmaz olmuş, tüm ordunun dikkati gaydacıların üzerinde toplanmıştı.

Arald'a "İyi bir fikir," dedi. "Benim de bir fikrim var. Acaba sen de onu beğenir misin?"

Wargalların geçitten çıkıp yerlerini aldıkları düzlüğü göstererek, "İçimden bir ses, bunlara tamamen yerleşmelerine zaman bırakmadan saldırmamız gerektiğini söylüyor," dedi.

Arald omuz silkti. Son birkaç gündür bu konu Savaş Konseyi'nde hararetle tartışılmıştı. "Wargallaria şimdi dövmeye kalkarsak, yalnızca onları yavaşlatmış oluruz," dedi. "Morgarath'ın kuvvetlerini tamamen ortadan kaldırmak istiyorsak, hepsinin toplanmasını beklemeliyiz."

Fergus, "Umanm Halt, Horth'un ordusunu durdunnayı başarmıştır," dedi. "Her an arkamızdan birileri çıkacak diye baktıktan boynum tutuldu."

Arald yumuşak bir sesle, "Halt şimdiye kadar bizi hiç hayalkırıklığına uğratmadı," diye yanıtladı.

Fergus pek de mutlu olmayan bir ifadeyle başını salladı. "Biliyorum. O inanılmaz biri ama ters giden başka şeyler olabilir. Mesela Horth'un ordusu hareket etmeden oraya yaramayabilir. Belki de hâlâ Dikenli ağaç'a ulaşmaya çalışıyordun Ya

da bundan da kötüsü Horth, onun okçularıyla süvarilerini yenmiş olabilir."

Arald, "Beklemekten başka çaremiz yok," dedi.

"Tabii bir de kuzeybatıya bakıp şu tepelerden ellerinde savaş baltalarıyla, başlarında boynuzlu miğferlerle gelen birileri olmaması için dua edebiliriz."

Arald, karamsar havayı biraz olsun dağıtmak için "İçimiz rahat olmalı," dedi ama yine de eyerinde dönüp, kuzeydeki tepelerden gelen var mı diye bakmadan edemedi.

Erak, sona kalan birkaç yüz Wargahn Üç Adım Geçidi'nden ovalara doğru hareket etmesini bekledi. Sonra da küçük grubunu, yürüten yaratıkların arasına girmeye zorladı. Skandiyahılar, geçidin dar, kıvrımlı yolunda akarcasına ilerleyen yaratıkların arasında ite kaka yollarını bulmaya çalışırken, Wargalları kızgın tavırlarıyla karşılaştılar. Ama ağır silahlı deniz baskıncıları, onlara homurdanıp çift taraflı savaş baltalarını gösterince, öfkeli Wargallar yollarına devam edip onları rahat bıraktı.

Evanlyn ile Will, güçlü kuvvetli Skandiyahıların grubunun tam ortasında idiler. Will'in kolaylıkla tanınan Orman Muhafızı pelerini, çantalardan birine saklamışlardı. Evanlyn ile Will'in üzerinde, onları ara büyük gelen, koyun postundan yelekler vardı. Evanlyn'in kısıp saçları da yün bir başlığın altına gizlenmişti. Şimdiye kadar onları deniz baskıncılarının köleleri ya da hizmetçileri sandıklarından, Wargalların hiçbirisi onlara dikkat etmemişti.

Yürtyen Wargal kalabalığının içinde ilerlemeye çalışırken, Erak onlara, "Sadece çenenizi kapayıp gözlerinizi yerde tutun," demişti. Geçidin daracık yolunda, Wargallann tuttuğu ritmin ahenksiz melodisi yankılanıyordu. Koşarcasına önlerindeki dereden geçerlerken, sesleri bir azalıyor bir artıyordu. Erak, geçitten çıkar çıkmaz, Wargallann sağ kanadına yerleşir gibi yapıp doğuya gitmeyi planlıyordu. Bir fırsatını bulur bulmaz da Wargallardan ayrılp bataklık bölgeye doğru kaçacaklardı. Buradaki bataklıklarla çim kaplı adacıklar aşıp, Horth'un donanmasının demir attığı kıyıya ulaşacaklardı.

Geçidin kıvrımları, bükümleri arasında ayaklarını sürüye sürüye, döne döne yol aldılar. Dar yol, en az beş kilometre boyunca dimdik dağlardan geçiyordu. Will bu alanın iki taraf arasında neden büyük bir engel olduğunu anladı. Morgarath'ın adamları, Duncan izin vermedikçe, buradan fazla sayıda çıkmazdı. Aynı şekilde kralın ordusu da Morgarath'a saldırmak için platoya buradan geçemezdi.

İki yanlarında da dik, parlak ve nemli kayaların oluşturduğu kara duvarlar vardı. Geçit, her gün öğle vakti, güneş tam tepede olduğunda bile bir saatten az süre ışık alırdı. Diğer zamanlarda hep soğuk, nemli ve karanlıktı. Bu sayede Skandiyalıların arasındaki iki çocuk, düşman gözlerinden uzak kalabilmişti.

Will, ayağının altındaki zeminin düzleştiğini hissetti. Belli ki geçidin, ovalarla aynı seviyedeki son kısmına ulaşmışlardı. Kaynayan, itişip kakışan kalabalığın içinde sıkış tıktış ilerlediğinden, bastığı yeri göremiyordu. Son bir kıvrımı da aştıktan sonra, günışığının geçide girdiğini gördü. İster istemez bir elini kaldırıp gözlerine siper etti. Nihayet çıkışa ulaştıklarının farkındaydı. Birden, sol taraftan dürtüldüğünü hissetti.

Erak onlara, "Sağa kayın!" dedi. Dört Skandiyah, ikisinin etrafında etten bir duvar örmüşlerdi. Birlikte geçidin sağına doğru, kalabalığı yararak ilerlediler. Onlar aralarından geçerken, öfkeli Wargailar sinirli sinirli homurdamyordu. Ama Skandiyalıları, bu tehditlerle küfürler karşısında hiç de altta kalmıyorlardı.

Geçit'in karanlığından çıktıklarında, günışığı onları biraz yavaşlattı. Will ile Evanlyn, ne yapacaklarını bilemediler. Erak, onları bir kez daha dürttü. Bu sefer biraz daha endişeliydi. Çünkü tanıdık bir sesin, Wargallann toplanması için emirler yağdığını duymuştu.

Morgarath oradaydı. Etrafa emir verip duruyordu.

Erak, "Lanet olasıca," diye söylendi. "Ordunun en önünde olar diye bekliyordum. Siz ikiniz, yürümeye devam edin." Bu sefer Will ile Evanlyn'i biraz daha hızlı dürttü. Will arkasına baktı. Wargallann başlarının üzerinde, Yağmur ve Gece Dağları'nın uzun boylu, zayıf kordunu gördü. Simsiyah zırhı ve cüppesiyle beyaz atının tepesinde oturuyor, etraftaki Wargallara emirler yağdıyordu.

Wargailar, verilen emirlere göre düzenlerini alıyor, sonra da yerlerine geçiyorlardı. Will arkasını dönünce, solgun yüz aceleyle hareket eden Skandiyalıları döndü. Morgarath, kendi adamlarını çiğneyip geçerek atını onlara doğru sürdü.

"Kaptan Erak," dedi. Sesi çok yüksek değildi. Ama Wargallarm çıkardıktan sesleri yaracak kadar ince ve kesiciydi.

Erak adamlanna sessizce, "İlerleyin," diye emretti.

"Durun!" Bu sefer ses yükselmişti. Morgarath'ın sesindeki öfke, Wargalları sus pus edip durdurdu. Etraflarındaki Wargailar donup kalınca, Skandiyalıları da isteksizce durmak zorunda kaldılar. Erak yüzünü Morgarath'a döndü.

Yağmur ve Gece Dağlan'nın Lordu, atını kalabalığa doğru mahmuzladı. Wargallar, ona yer açabilmek için geri çekildiler. Geri çekilemeyenler ise birbirleriyle itişip kakıştılar. Morgarath, gözlerini Erak'ın gözlerine dikmiş halde atından indi. Yerdeyken bile, iriyan Skandiyalı lidere tepeden bakıyordu.

"Adamlarınla yine nerelere kaçırıyorsun. Kaptan?" diye sordu. Erak sağ tarafı gösterdi.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak, "Sağ kanatta çarpışmak adamlarımla benim için daha uygun," dedi, "ama bu sizin için uygun değilse, nerede isterseniz orada savaşıabiliriz."

Morgarath, alaycı bir tavırla "Gerçekten mi?" diye sordu. "Gerçekten nerede istersem savaşır mısın? Ne kadar da kibar-sın. Sen..." sustu. Gözlerini Skandiyalıların beceriksizce saklamaya çalıştıkları iki çocuğa dikti.

"Bunlar da kim?" dedi. Erak umursamaz gibi davrandı.

"Keltler," dedi. "Keltika'da esir aldık. Köle olarak Oberjarl Ragnak'a satmayı düşünüyorum."

"Keltika bana ait, Kaptan. Keltikalı köleler de benimdir. Onları alıp barbar kralına satamazsın."

Onun bu sözleri, Will ile Evanlyn'in etrafındaki Skandiyalıları sinirlendirdi. Bunun üzerine Morgarath, buz gibi gözlerini onlara dikti. Sonra da her emrini sorgusuz sualsiz yerine getirmeye hazır, binlerce Wargala baktı. Demek istediği çok açıktı.

Erak, bunun üzerine blöfyapmayı denedi.

"Anlaşmamıza göre ganimetler için savaşacaktık. Köleler de ganimetlere dahildir," diye ısrar etti. Ancak Morgarath onun sözünü kesti.

Tepesi atmış bir halde, "Tabii savaşırsan!" dedi. "Orada dikilip köprümün yerle bir olmasına izin verirsen, bu anlaşmanın geçerliliği kalmaz."

Erak da aniden parlayarak ona, "Köprüde kumanda bende değil kendi adamın Chirath'daydı," dedi. "Orada nöbetçi bırakmamak onun kararıydı. Onlar kayaların arkasına saklanırken, köprüyü kurtarmaya çalışan bizdik."

Morgarath, bir kez daha gözlerini Erak'ın gözlerine dikti. Sesi alçalmış, neredeyse duyulamayacak bir hal almıştı.

"Bana öyle anlatılmadı. *Kaptan* Erak," dedi. "Önce benden özür dileyeceksin, sonra da..."

Cümlelerin ortasında susuverdi. Gözünü kırpmadan Erak'a bakarken, aklında başka şeyler olduğu belliydi. Kara gözlerini Erak'tan ayırarak Will'e dikti. Beyaz, kemikli parmaklarından birini kaldırıp çocuğun boynunu gösterdi.

"Bu da ne?" dedi.

Erak, çocuğa döndüğü anda midesine bir ağrı girdiğini hissetti.

Will'in açık bağrında, bronz bir arma parlıyordu. Morgarath, Erak'ı itip yılan hızında ilerleyerek, Will'in boynundaki zinciri çekip aldı.

Will, bir adım geri gitti. Morgarath'ın ölü gözlerindeki amansız öfkeyi görünce, korkudan ne yapacağını şaşırdı. El-macık kemiklerinin üstü alev alev yanmaya başladı. Hemen arkasında Evanlyn'in nefesini duydu. Morgarath elindeki küçük, bronz meşe yaprağına baktı.

"Bir Orman Muhafızı!" diye bağırdı. "Bu bir Orman Muhafızı. Bu, onların sembolü!"

Erak, "O, yalnızca bir çocuk," dedi ama bu sefer de Morgarath'ın öfkesi ona yöneldi. Elinin tersiyle Skandiyalının yanağına bir şamar indirdi.

"Bu çocuk değil. Bir Orman Muhafızı!"

Attığı şamarın üzerine, diğer üç Skandiyalı ileri atılıp silahlarına sarıldılar. Morgarath'ın konuşmasına gerek yoktu. Parlak gözlerini çevirdiği anda, yirmi Wargal gürleyerek dipçikleriyle mızraklarını Skandiyalılara çevirmişti bile.

Erak, adamlarına geride durmalarını işaret etti. Morgarath'ın vurduğu yanağı, alev alev yanıyordu.

Morgarath, "Bunu biliyordun," diyerek onu suçladı. "Bunu biliyordun." O anda olup biteni anladı. "Bu o, değil mi? Ok atıldığını söylemiştin. Yanan köprüde Wargallanm oklardan saklanmışlardı. Oklar, Orman Muhafızlarının silahıdır. Benim köprümü yerle bir eden domuz bu!" Sesi konuştuğu anda daha da yükseliyor, neredeyse çılglık çılgılığa bağırıyordu.

Will boğazının kuruduğunu, kalbinin dehşetle çırpındığını hissetti. Morgarath'ın Orman Muhafızları'na karşı beslediği efsanevi kini biliyordu. İşin ilginç yanı, bu kini, on altı yıl önce Morgarath'ın ordusuna Hackham Çayın'nda düzenlediği beklenmedik baskınla Halt ateşleşmişti.

Erak, öfkeden kuduran Kara Lord'un önünde duruyor ama bir şey diyemiyordu.

Will elinin üzerinde küçük, sıcacık bir el hissetti. Bu Evanlyn'in eliydi.

Bir an kızın cesaretine hayran kaldı. Morgarath'ın yatıştıramaz öfkesi ve kini karşısında Evanlyn, Will'e bağlılığını gösteriyordu.

O sırada bir atlı daha kalabalığı yarararak girdi. Atın üzerinde Morgarath'ın Wargal teğmenlerinden biri vardı. Biraz insan dili konuşabiliyordu.

Wargallann kendilerine özgü düz tonlamalarıyla "Lordum," dedi. "Düşman ilerliyor."

Morgarath ona dönmüş, Wargal konuşmaya devam etti.

"Avcı zinciri' bize doğru yaklaşıyor. Lordum. Savaş başla-

Yağmur ve Gece Dağları'nın Lordu kararını verip, atının eyerine atladı. Artık korkunç bakıştan, Erak'ın değil Will'in üzerindeydi.

"Bu konuyu sonra halledeceğiz," dedi. Sonra da Skandiyalıların etrafını saran Wargallann arasındaki çavuşa baktı.

"Ben dönene kadar canın pahasına da olsa şu esirleri tut," dedi.

Wargal bir yumruğunu sol göğsüne götürerek onu selamladı. Bir emir homurdanınca, adamları Skandiyalıların etrafını sardı. Dört deniz kurdu, küçük bir çember oluşturdu. Ortalarında Will ile Evanlyn vardı. Elleri silahlıydı. Bunu, Wargallann kendilerinden uzak tutmak için yapıyorlardı. Belli ki canlarını seve seve vermeye hazırlardı.

Morgarath, "Bunu tekrar konuşacağız, Erak," dedi. "Bir kaçmayı deneyin de adamlarım sizi lime lime doğrasın."

Sonra da atını mahmuzlayarak, bir kez daha kalabalığa doğru dönmeye başladı. Yolundaki askerler hemen çekiliyor, yavaş kalanlar ise çiğneniyordu. O gözden kaybolurken kuşetlerine emirler yağdıran ince, boğuk sesi duyuluyordu.

YİRMİ YCDİ

Tki ordunun ilk çarpışmasından bir sonuç çıkmadı.

Kralın hafif zırhlı piyadeleriyle okçularından oluşan avcı zinciri, yoklama taarruzuyla' Morgarath'ın sol kanadında ilerledi. Ağır zırhlı piyade taburu düzen alıp onlarla birleşmek için ilerleyince, ilk tabur aceleyle geri çekildi.

Hafif silahlı askerler, yavaş ilerleyen Wargallann önünden, kendi hatlarına çekildi. Sonra ağır zırhlı süvariler, Wargallann sol kanattaki taburunun üzerine yürüdü. Dörde ayrılmış olan Wargallar, savunma durumuna geçtiler ve kendi hatlarına çekildiler.

Birkaç saat boyunca savaşın seyri şu şekilde sürdü: Küçük kuvvetler, diğer tarafın savunmasını yokladı. Daha büyük kuvvetler, karşı saldırı geliştirdi. İlk saldırı uçup gitti. Arald, Fergus ve Tyler, kraliyet ordusunun tam merkezinde yer alan bir tepecikte, atlanya kralın yanındaydı. Savaş Ustası David ise, Wargal ordusuna baskınlar yapan küçük bir şövalye grubun-

Arald somurtuk bir yüzle, "Bu gidip gelmeler, benim keyfimi kaçırıyor," dedi. Kral ona gülümsedi. Onda, iyi bir kumandanda olması gereken en önemli özellik vardı: Sınırsız sabır.

"Morgarath bekliyor," demekle yetindi. "Arkamızdan Horth'un ordusunun çıkmasını bekliyor. Ondan sonra saldırıya geçeceğine şüphe yok."

Fergus, "Şu işi kendimiz bitirelim bari," dedi. Ancak Duncan, Morgarath'ın ordusunun önündeki zemini göstererek başını salladı.

"Zemin çok yumuşak ve bataklık. Çok güvendiğimiz süvarilerimizin etkisini azaltabilir. Morgarath'ın üzerimize gelmesini bekleyeceğiz. Sonra keyfimize göre, kendi cephemizde onunla savaşırız."

Aniden, arkalarından nal sesleri duyuldu. Tüm kraliyet topluluğu, atımı dörtlüye koşturarak bekledikleri tepeliğin son yamacına tırmanan haberciye döndüler. Haberci dizginleri çekti. Sarışın kralın başını görene kadar etrafına bakındı. Onu görünce, bir kez daha atım mahmuzlayıp yanlarına geldi. Gri cüppesi, hafif zırhı ve ince kılıcından, gözcü olduğu anlaşılıyordu.

Nefes nefese, "Majesteleri," dedi. "Sör Vincent'ten size bir

Vincent, savaş sırasında kralın gözü kulağı olan, savaş alanına tüm haberleri ve emirleri taşıyan bir grup askerden oluşan Haberciler Birliği'nin başıydı. Duncan, adamın gelip haberi

Haberci birçok kez yutkundu. Kralla yanındaki üç barona endişeyle bakıyordu. Arald, bunun iyiye işaret olmadığını anlamıştı.

Haberci çekinerek, "Efendimiz," dedi. "Sör Vincent sizi saygıyla selamlıyor... Arkamızda Skandiyalıların olduğunu bildirdi."

Komutanların etrafındaki daha düşük rütbeli subaylardan şaşkınlık nidaları yükseldi. Fergus'un iki kaşı birden çatılmıştı.

"Susun!" diye bağırdı. O anda gürültü kesildi. Emir subayları, onların disiplinsizliğine utanarak baktı.

Duncan haberciye "Skandiyalılar tam olarak neredeler? Ve de kaç kişiler?" diye sordu. Haberciyle son derece sakın konuşuyordu. Haberci, bu kez kendine biraz daha güvenerek yanıt verdi.

"İlk grup, kuzeybatının alçak sırtlarında görüldü. Majesteleri. Yaklaşık yüz kişi görebildik. Sör Vincent, onları en rahat görebileceğiniz yerin, solda arkamızda kalan küçük tepe olduğunu söyledi."

Kral başını salladı ve genç subaylarından birine döndü.

"Ranald, hemen Sör David'in yanına gidip kendisine bu gelişmeyi bildir. Sör Vincent'in tavsiyesi üzerine, kumanda merkezini tepeye kaydıracağımızı söyle."

Genç şövalye, "Emredersiniz, lordum!" dedi ve atını çevirerek dörtlüye oradan uzaklaştı. Kral, arkadaşlarına döndü.

"Beyler, şu Skandiyalılara bir bakalım mı, ne dersiniz?" dedi.

Baron Arald, elini gözlerine siper ederek, tepedeki bir grup adama baktı. Bu mesafeden bile Skandiyalıların boynuzlu

miğferlerini ve kocaman yuvarlak kalkanlarını görebiliyordu. Küçük bir grup, tepenin arkasına doğru ilerlemişti; fark edilmeleri mümkün değildi.

Yaklaştıkça, Skandiyalıların kendilerine has ok uçları daha da belirginleşiyordu. Şimdi görüntüde yüzlerce düşman vardı. Belki bir kısmı da tepenin öteki yanında saklanıyordu. Baron, omuzlarına binen yükün altında ezildi. Skandiyalıların buraya kadar gelmelerinin tek bir anlamı vardı: Demek ki Halt başarısız olmuştu. Başaramadığına göre, kır saçlı Orman Muhafızı çarpışmada ölmüş olmalıydı. Halt'un ordunun arkasından saldırmayı planlayan Skandiyalıları durdurmadan asla teslim olmayacağını biliyordu.

Duncan, hepsinin düşündüklerine tercüman oldu:

"Bunlar kesinlikle Skandiyalıları," diyerek tepenin başına baktı. "Bir savunma savaşı yapacağız, lordlanım. İşe, adamlarımızı şu tepenin etrafında toplayarak başlamayı öneriyorum. Böylece iki tarafla da savaşmak için iyi bir konumda olacağız."

Morgarath ilerleyip onları çapraz ateş arasında bırakmadan önce, harekete geçmek için çok az vakitlerinin olduğunu hepsi biliyordu.

Emir subaylarından biri, "Bir atlı geliyor," diye bağırdı ufkun göstererek. Adamın gösterdiği yöne baktılar. Sırtın sağ ucundaki koruluktan yalnız başına gelen bir atlı görünüyordu. Arkasında da onlarca Skandiyalı, mızraklarını, sopalarını sallaya sallaya onu kovalıyordu. Atlı atının boynuna doğru uzanmıştı ve gırtlı yeşilli pelerini, rüzgârla arkasında savruluyordu. Kısa bir süre içinde Skandiyalıların arasını epeyce açtı.

Baron Arald, atının doru atını tanıyınca "Bu gelen Gilan,"

dedi. Gilan'ın arkasında bir Orman Muhafızı daha görmeyi umdu ama yoktu. Halt'un öyle ya da böyle hayatta kalmış olmasını ummuştu ama belli ki ümidi boşa çıkmıştı. Dikenliğağaç Orman'na giden kuvvetteki cesur askerleri hatırlayınca, baronun omuzları biraz daha çöktü. Belli ki aralarından sadece Gilan sağ kalabilmişti.

Gilan düz araziye çıktı. Hâlâ atını tüm hızıyla koşturuyordu. Tepeciğin üzerinde dalgalanan kraliyet sancağını görünce, Alaz'ı o yöne doğru çevirdi. Birkaç dakika içinde yanlarına vararak dizginleri çekti. Üstü başı toz içindeydi ve gömleğinin bir kolu yırtılmıştı. Başının etrafında da üzerinde kan izi olan bir sargı vardı.

Güçlkle nefes alarak "Efendim!" dedi. Bir kraliyet mensubuna hitap etmenin inceliklerini unutmuştu. "Halt diyor ki..."

En azından dört adam birden sözünü kestiği için Gilan bir kelime daha söyleyemedi. İçlerinden en çok Baron Fergus'un sesi çıkıyordu.

"Halt mu? Halt yaşıyor mu?"

Gilan, yanıt olarak sırttı. "Evet, efendim. Yaşıyor ve boğuşmaya devam ediyor."

Kral Duncan, "Ama Skandiyalılar...?" dedi. Parmağıyla dağın sırtını aşmakta olan adamları gösteriyordu. Bunu duyunca Gilan biraz daha fazla sırttı.

"Skandiyalılar yenildi, efendim. Hepsine ani bir baskın yapıp kuvvetlerini dağıttık. O gördüğünüz adamlar bizim okçularımız. Düşmardan aldıkları miğferleri, kalkanları taktılar. Tabii bu, Halt'un fikriydi..."

Arald, "İyi ama niçin?" diye sordu. Gilan ona döndü. Ba-

şıyla kraldan af diler gibi bir işaret yaptı.

"Morgarath'ı kandırmak için, lordum," dedi. "Morgarath, Skandiyalıların size arkadan saldırmasını bekliyordu. Şimdi bizimkileri Skandiyalı kılığında görünce hiç şüphesi kalmayacak. Onları iyice tuzağımıza çekebilmek için az önce sanki peşime düşmüş gibi yaptılar."

"Süvarilerimiz dağ sırtının biraz ötesinde bekliyor. Halt, önce okçularla ilerleyip, arkaya döndünüz sanılsın istiyor. Sonra Morgarath Wargallariyla saldırınca, hem okçular hem de sizin ordunuz merkeze doğru bir yol açacak. Böylece gizlenen süvariler birdenbire ortaya çıkıp, açık alana geldiğinde Morgarath ile çarpışacaklar."

Duncan heyecanla, "Aman Tanrım! Bu harika bir fikir," dedi. "Geri çekilirken o kadar karmaşa çıkacak ki Halt'un süvarileri tepelerine binene kadar ne olduğunu bile anlayamayacaklar."

"Sonra da, lordum, kanatlardaki Wargallari vurmak için ağır zırhlı süvarilerimizi ortaya çıkarabiliriz." Bunu söyleyen, Sör David idi. Gilan, Halt'un planını anlatırken, kimse fark etmeden çıkıp gelmişti.

Kral Duncan, bir an duraksayarak, kısa sakalını sıvazladı. Sonra da kararlı bir tavırla başını salladı.

"Tamam, öyle yapalım," dedi. "Beyler, emirlerinizi hemen vermeye başlasanız iyi olur. Fergus, Arald her iki kanada da ağır zırhlı süvari birliği yerleştirin ve hazır bekleyin. Tyler, sen de tflerkezdeki piyadelere emirlerini ver. Şu sözde 'Skandiyalılar' yaklaştığında, adamların bağıra çağıra kılıçlarıyla kalkanlarına vursunlar. Sanki bir çarpışma oluyor gibi ses çıkarsınlar.

Üç kola ayrılmak için de hazır olsunlar."

Tyler, "Üç koldan saldın. Emredersiniz, lordum," dedi. Savaş atını mahmuzlayıp, piyadelere emir vermek için dörtlü oradan uzaklaştı. Duncan, yanında kalan kumandanlara bakarak "Lordlarıma haber salın, fazla vaktimiz yok," dedi.

Arkadan, emir erlerinden birinin sesi duyuldu: "Efendim, Skandiyahlar, tepeden aşağı iniyor!" Bir iki saniye sonra başka bir adamın sesi geldi: "Wargallar da üzerimize doğru ilerliyor!" Duncan kumandanlarına bakıp sınıtı. "Artık Morgarath'ı

YİRMİ SEKİZ

Ordusunun merkezinde duran Morgarath, kralın kuvvetleri arasındaki kargaşayı gördü. Atlar bir ileri bir geri koşuyor, adamlar oldukları yerde dönüp duruyorlardı. Bağrışlar çağrışlar, ta Yağmur ve Gece Ordusu'na kadar ulaşıyordu.

Morgarath, atının üzerinde doğruldu. Uzaktan kraliyet ordusunun kuzeydeki sırtta hareketlendiğini gördü. Adamlar bir araya toplanıp, ileriye hücum ediyordu. Daha net görebilmek için gözlerini kısıtı. Burası Horth'un ordusunun ortaya çıkmasını beklediği yerdı. Ama havaya kalkan toz bulutundan neler olduğu tam görünmüyordu.

Morgarath'ın ordusunun büyük kısmını, kayıtsız şartsız emirlerine uyan Wargallar oluştursa da Yağmur ve Gecenin Lordu'nun etrafında kafası çalışan insanlardan oluşan küçük bir topluluk da vardı. Bunlar, daha çok ülkenin dört bir yanından gelmiş hainler, suçlular, serserilerdi. Aralarından şeytan eksik olmazdı. Morgarath'ın beyin takımını oluşturan bu insanlar fazlasıyla acımasız, kötü kalpli ve ahlaksızlardı. Hepsi de savaştan anlayan, çoğunlukla da soğukkanlılıkla adam öldürebilen kişilerdi.

İçlerinden biri, Morgarath'ın yanına geldi.

"Lordum!" diye bağırdı. Sevincinden ağzı kulaklarına varıyordu. "Barbarlar, Duncan'ın kuvvetlerinin arkasında! Şimdi de saldırıya geçtiler!"

Morgarath, genç adama gülümsedi. Adam, gözlerinin keskinliğiyle ünlüydü. Morgarath ince, düz sesiyle, "Emin misin?" diye sordu. Siyahlara bürünmüş teğmen, kendinden emin bir tavırla başını salladı.

"Komik boynuzlu miğferlerini, yuvarlak kalkanlarını ayırt edebiliyorum, lordum. Bunları taşıyan başka savaşçı yok."

Haklıydı. Kraliyet kuvvetlerinin bazıları yuvarlak kalkanlar kullanıyordu ama Skandiyalıların kalkanları metalle sert tahta karışımı, kocaman aletlerdi. Çaplan bir metrenin üzerindeydi. Bu kadar ağır kalkanları da savaş zamanında ancak, kışın denizlere açılan, gemilerinde kürek çeke çeke kas yapmış, dev cüsseli Skandiyalılar taşıyabilirdi.

Genç adam, "Bakın Lordum! Düşman yönünü onlara doğru çevirdi!" diye bağırdı.

Görünüşte öyle olmuştu. Ordunun ilk sıraları kargaşa içinde yönlerini değiştirmişlerdi. Bağış çağrışlar iyice artmıştı. Morgarath sağına bakınca, kralın sancağının dalgalandığı komuta merkezini gördü. Atlı adamlar, kuzeye bakarak bir şeyleri gösteriyorlardı.

Bir kez daha gülümsedi. Yank'taki köprüden geçecek kuvvetler olmasa da planı başarıya ulaşacaktı. Duncan'ın kuvvetlerini, Skandiyalıların çekiçleriyle Wargallannin örsü arasında sıkıştırmıştı.

Belli belirsiz bir sesle "İlerle," dedi. Yanındaki borazanı ne

dediğini anlamamıştı. Morgarath ifadesiz bir yüzle ona döndü ve elindeki deri kaplama, çelik binici kamçısını borazancının yüzüne indirdi.

"İlerlemeleri için borazanı çal," diye tekrar etti. Sesinde en ufak bir yükselme yoktu. Borazancı, yüzündeki kamçı kesiklerinden akan, alnından gözlerine inen kanın acısını bir yana bırakıp, elindeki boynuzu dudaklarına göttürdü. Dört notalı, gittikçe yükselen bir ses çıkardı.

Wargal ordusunun saflarında, bölük komutanları her yüz metrede bir, ileri çıktılar. Kavisli kılıçlarını kaldırarak Wargallann ritmik seslerini çıkardılar. Tıpkı beyinsiz makineler gibi tüm ordu tempoyu tutturarak, yavaş adımlarla ilerlemeye başladı.

Morgarath, ilk beş altı sıranın önünden geçmesini bekledi. Sonra beraberindekilerle atlarını mahmuzlayarak, orduyla birlikte ilerlemeye başladılar.

Yağmur ve Gece Dağları'nın Lordu hızlı hızlı soluduğunu, nabzının yükseldiğini fark etti. Bu, son on beş yıldır beklediği, hep hayalini kurduğu andı. Yüksekte, rüzgârın ve yağmurun eksik olmadığı dağlarında, hiçbir piyade birliğinin yenemeyeceği Wargal ordusunu oluşturan dek kuvvetlerini genişletmişti. Wargallann akli olmadığı için hiçbir şeyden korkulan yoktu. İnsanlar da yoktu. Başka birliklerin katlanmasının mümkün olamayacağı kayıplar karşısında tökezlemez, daima ilerlemeye devam ederlerdi.

Tek bir zayıflıktan vardı, o da süvarilerle savaşmamalarıydı. Yüksek plato at yetiştirilebilecek bir yer olmadığından, atlı askerlerle dövüşürken ne yapmaları gerektiğine bir türlü

şartlanamıyorlardı. Morgarath, Kral Duncan'ın süvarileri karşısında birliklerinin çoğunu kaybedeceğini biliyordu ama bunu hiç önemsemiyordu. Sıradan bir karşılaşmada, kralın süvarileri savaşın sonunu belirlemede önemli bir rol oynardı. Oysa şu anda Wargallar ve Skandiyalılar arasında kaldıklarından, kraliyet ordusunun süvarileri Morgarath'ı durdurmakta yetersiz kalacaktı. Duncan'ın süvarilerinin ne olursa olsun, kendi ordusuna büyük kayıplar verdireceği gerçeğini, vicdanı sızlamadan kabullenmişti. Onun için ordusunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, kendi tutkuları ve planlarıydı.

Binlerce ayağın bastığı yerden kalkan toz, havaya karşıyordu. Wargalların kin dolu, şeytani tempoları etrafını sarmıştı. Morgarath gülmeye başladı. İlk başta sesi hafifti, sonra giderek gürleşti, vahşileşti. Bugün, onun günüydü. Bu an, onun anıydı. Bu, onun kaderiydi.

Kalpsiz, şeytani ve acımasız Morgarath, Yağmur ve Gece Dağlan'nın Lordu'ydü. Aynı zamanda da delinin tekiydi.

Devasa kılıcını kınından çıkarıp, başının üzerinde sallarken, "Daha hızlı!" diye bağırdı. Wargalların onu duymasına gerek yoktu. Onlar, Morgarath'a zihinsel bir bağla bağlıydı. Tempoları yükseldi ve kara ordu daha da hızlı ilerlemeye başladı.

Önlerinde büyük bir kargaşa vardı. İlk önce yüzünü Skandiyalılara çevirmiş olan düşman, şimdi arkalarında büyüyen yeni tehdiye bakıyordu. Bir an durdular, sonra her nedense iki yana doğru çekilerek ortalarında büyük bir boşluk bırakıp üçe ayrıldılar. Morgarath, zafer çılgılıktan attı. Ordusunu hemen sağ ve sol kanatlara ayırarak, düşman ordusunun arasında açılan boşluklara doğru sürdü. Düşman ordusunun ileri hattı kır-

linca, tüm kontrolleri elden çıkmıştı. Bu yarı yarıya bozgun demektir. Şimdi panikle, Morgarath'a onları tam kalplerinden vurabilmesi için büyük bir fırsat vermişlerdi. Tepenin başında dalgalanan kraliyet sancağının altında duran bir grup atlıdan oluşan kumanda merkezine giden yolu bile kendileri açmıştı.

Morgarath, "Sağa!" diye bağırdı. Kılıcının ucuyla Kral Duncan'ın kartallı sancağını gösteriyordu. Wargallar yine onun zihnindeki düşüncüyü anladılar. Ordu, hafifçe dönerek boşluğa yöneldi. Şimdi Morgarath'ın kulağına, Wargalların temposunun yanı sıra davul sesi de geliyordu. Bu hiç beklenmedik bir

Ardından nal sesleri geldi.

Aklına gelen ilk kuşku, tüm ordusunun zihninde yankılandı. Bir an hepsi duraksadı. Ardından Morgarath küfürler yağdırarak, Wargalları tekrar ileri sürdü. Ama nal sesleri, artarak yaklaşıyordu. Düşman ordusunun kaldırdığı toz bulutuna doğru baktı. Hareketi görmüştü. Bir an, içinde büyüyen korkunun önüne geçemedi. Wargal ordusu, bir kez daha duraksadı.

Bu kez Wargalları zihinsel olarak daha ileri süremeden, toz bulutunun perdeleri biraz aralandı. Morgarath, ağır zırhlı, silahlı süvarilerin dörtlüleri üzerlerine doğru geldiğini gördü. Süvariler, ordusundan en fazla yüz metre uzaktaydı.

Bir süvari saldırısına karşı piyadelerin tek umudu olan savunma hattını kuracak zaman yoktu. Süvarilerin elindeki kamalar, Wargalların ön safını yerle bir etti. Morgarath'ın ordusunun tüm düzeni bozuldu ve merkezine giden yol açıldı. Ordunun düzeni bozulup Wargallar dağıldıkça içlerindeki boşluk büyüyor, düşman daha da çok içlerine sokuluyordu. Morgarath'ın

düşmanı için planladığı şey, başma gelmişti. Birden, uzaklardan uzun bir kalkış borusu duydu. Atının üzerinde doğrularak sağa sola baktı. Duncan'ın ordusunun her kanadından daha fazla süvarinin bir araya geldiğini, kendi kanatlarına doğru saldırıp ordusunu yerle bir ettiğini gördü. Ordusunu, düşünelebilecek en kötü duruma düşürdüğünü fark etti. Duncan'ın süvarileri, tüm kuvvetleriyle onları açıkta yakalamıştı.

Wargallar, şimdi kalplerine korku salan tek kuvvetle karşılaşmışlardı. Morgarath, onların zihinlerinde dalga dalga dolayan yenilgi duygusunu hissetti. Wargalları zihinsel olarak tekrar zorlamaya çalıştı ama korkularını aşmaları mümkün değildi. Hiddetinden kudurarak bağırıp Wargallara geri çekilmelerini işaret etti. Sonra da atını döndürüp, kalan yandaşlarıyla birlikte ordusunu yararak dörtlüye geriye gitmeye başladı. Yolunun üzerine çıkanları, kılıcıyla ortadan kaldırıyordu.

Binlerce Wargal, Üç Adım Geçidi'ndeki kayaların ortasında bulunan daracık boşluğa yönelince, bir karmaşa çıktı. Morgarath oradan kaçamazdı. Zaten kaçmak da aklına gelen son şeydi. Onun tek amacı, planlarını suya düşüren insanları bulup intikamını almaktı. Kalan birlikleriyle yarım dairelik bir savunma hattı oluşturdu. Arkalarını yüksek platoya giden kayalıklara dönmüşlerdi.

Öfke ve hüsrarla kuduran Morgarath, ne olduğunu anlamaya çalıştı. Skandiyalıların saldırısı, sanki hiç olmamış gibi eriyip yok olmuştu. O anda, böyle bir saldırının zaten hiç gerçekleşmediğini anladı. Dağ sırtından inen askerler, yalnızca Skandiyalıların miğferlerini-takmış, ellerine onların kalkanlarını almıştı. Bu, onu yerinden çıkarmak için yapılmış bir hileden başka bir şey değildi.

Miğferlerle kalkanları aldıklarına göre, Horth'un ordusu bir yerlerde yenilgiye uğratılmıştı. Bu da ancak birinin kraliyet kuvvetlerine, çıkışı olmayan Dikenliagaç Ormanı'nda öncülük etmesiyle mümkün olabilirdi.

Birinin, ama kimin?

Aklının derinliklerinde Morgarath, onun kim olduğunu biliyordu. Nasıl bildiğini kendi de bilmiyordu ama emindi işte. Onun bir Orman Muhafızı olduğu kesindi. Ve bunu yapabilecek tek bir Orman Muhafızı vardı.

Halt.

Kalbine oluk oluk kin aktı. Halt yüzünden on beş yıllık hayali, gözlerinin önünde paramparça olmuştu. Halt yüzünden Wargal askerlerinin yansından fazlası, savaş meydanında cansız yatıyordu.

Savaşı kaybetmişti, bunu biliyordu ama günün birinde Halt'tan intikamını alacaktı. Bunun da nasıl olacağını kestirdi. Yüzbaşılardan birine dönerek "Ateşkes bayrağını hazırlayın," dedi.

YİRMİ DOKUZ

Krallığın ana ordusu, toz duman olmuş savaş alanında yavaş yavaş ilerledi. Süvarilerin üç koldan başlattığı yıkıcı saldırı, birkaç dakika içinde onlara kesin bir zafer kazandı-

Komuta grubunun ikinci safında Horace, Sör Rodney'nin yanında atını sürüyordu. Savaş ustası, Horace'ı, kraliyete yaptığı hizmetten dolayı sol tarafına, koruması olarak almıştı. Bir çırağın ilk savaşında böyle onurlandırılmasına çok nadir rastlanırdı. Sör Rodney ise onun, bundan fazlasını hak ettiğini düşünüyordu.

Horace, karışık duygularla savaş alanına baktı. Bir yandan dövüşmek için savaş alanına çağrılmamasından dolayı hafif bir hayalkırıklığı duyuyordu. Öte yandan da içten içe rahatladığını hissediyordu. Savaş gerçeği, bir çocuğun büyüleyici hayallerinden çok farklıydı. Savaş denince onun aklına özenle belirlenmiş, neredeyse koreografisi yapılmış hareketler, şövalyeliklerini cesurca sergileyen yetenekli savaşçılar gelirdi. Elbette bu hayallerin başkahramanı, cesur Horace'dan başkası olmazdı.

Ancak gördüğü gerçek savaş, korkuyla izlediği bıçaklamalar, doğramalar, gürül gürül akan kan, toz ve bağırsık çağrıştan başka bir şey değildi. İnsanlar, Wargallar, atlar ölmüştü. Cesetler, Uthal Ovaları'nda bez bebekler gibi sağa sola savrulmuş yatıyordu. Savaş çok hızlı, şiddetli ve karmaşık olmuştu. Başını kaldırıp Sör Rodney'ye baktı. Savaş Ustası'nın tepkisiz yüzünden anlaşıldığına göre, savaş dedikleri şey, hep böyle olurdu.

Horace, yutkunarak kuruyan boğazını rahatlatmaya çalıştı. Bir an, içine bir kuşku düştü. Savaşmaya çağılrsa, korkudan olduğu yerde donup kalır mıydı acaba? Hayatında ilk kez insanların savaşlarda öldüğü gerçeğinin farkına vardı. Onlardan biri de olabilirdi. Bir kez daha yutkunmaya çalıştı. Bu sefer yutkunmayı bile beceremedi.

Morgarath ile geriye kalan askerleri, kayalıkların tabanında savunma konumundaydı. Yumuşak, sulak zemin, süvarileri uzak tuttuğu için, piyadelerin ilerleyip göğüs göğse çarpışmaktan başka seçenekleri yoktu.

Şu durumda, herhangi bir kumandan savaşın kaçınılmaz sonunu görür, elinde kalan askerlerinin hayatlarını kurtarmak için teslim olurdu. Ama bu Morgarath'dı. O yüzden bir anlaşmaya varmanın imkânı yoktu. O yüzden kraliyet ordusunun ne yapacağı belliydi. Çok kanlı ve acımasız bir savaş olacaktı ama başka yolu yoktu. Morgarath'ın gücünün, sonsuza dek elinden alınması lazımdı.

Duncan, Wargallann savunma hattına yaklaşık yüz metre kala ilk safını durdurdu. "Yine de ona teslim olma şansı verelim," diyerek, derin bir nefes aldı. Trampetçisine baş ş görüşmesi yapmak için işaret vermesini emretmişti ki o anda Wargal ordusunun ilk safında bir hareketlilik oldu.

Gilan birden, "Efendim, ellerinde ateşkes bayrağı var," dedi.

Kraliyetin liderleri, şaşkınlıkla Wargal askerlerinden birinin taşıdığı beyaz bayrağa baktı. Asker, meydana doğru ilerlerken, Wargal saflarından bir boru sesi geldi. Bu, barış talep eden, evrensel işaretten başka bir şey değildi. Yani beş yükselen nota..

Kral Duncan, bir anlık şaşkınlıktan sonra duraksadı. Sonra kendi trampetçisine işaret vererek, "Bence bir bakalım, ne diyecek," dedi. "Cevap verin."

Borazancı dudaklarını yaladı ve aynı notaları tersten çalarak, tekliflerini kabul ettiğini bildirdi.

Halt sertçe, "Bu bir oyun olabilir," dedi. "Morgarath kaçarken, bize konuşmamız için bir habercisini gönderecek. Bu

Wargal saflarından biri, atıyla öne çıkıp onlara doğru ilerleyince, sözleri yanmı kaldı. Bu son derece uzun boylu, zayıf, siyah zırlı, siyah sivri miğferli biriydi. Yani Morgarath'dan başkası değildi. Halt'un sağ eli, farkında olmadan ok kılıfına gitti. Bir saniye içinde, yayma zırh delici okunu yerleştirmişti bile.

Kral Duncan," onun hareketini gördü.

Sert bir sesle, "Halt, ateşkesi kabul ediyorum," dedi. "Karşımızdaki Morgarath bile olsa, sakın sözümü bozmama neden

Borazanın verdiği işaret, güvenliğin sağlandığını gösteriyordu. Halt, okunu isteksizce kılıfına koydu. Duncan, Halt'a göz kulak olmasını işaret ederek Baron Arald'a baktı. Halt ise omuz silkti. Morgarath'ın kalbine bir ok saplamak istedikten sonra değil Baron Arald, başka kim olsa kendisinden hızlı davranamazdı.

Beyaz atın üzerindeki akbaba kılıklı adam, yavaş yavaş ileri çıktı. Önünde, Wargal sancağını taşıyan biri vardı. Son on beş yıldır sürekli hayatlarını, rahatlarını tehdit eden bu kişiyi ilk kez görenler, fısıldaşmaya başladı. Morgarath, kraliyet ordusunun ilk safından yaklaşık otuz metre uzakta durdu. Kraliyet topluluğunun'da onu karşılamak için ileri çıktığını gördü. Kaba tüylü midillinin üzerinde gri pelerinli, omuzları çökük adamı görünce gözlerini kıstı.

"Duncan!" diye bağırdı. İnce sesi, ani sessizlikte yayıldı. "Haklarımı talep ediyorum!"

Kral, "Hiçbir hakkın yok, Morgarath," diye yanıtladı. "Sen asinin; katilin, hainin tekisin. Şimdi teslim olursan, adamlarının hayatı kurtulur. Bu, sana verebileceğim tek hak."

Morgarath, kralın dediklerini dikkate almadan, "Tek bir dövüş istiyorum!" dedi. Sonra da sözlerine devam etti: "Yoksa sana karşı meydan okuyan birine yanıt veremeyecek kadar korkak mısın, Duncan? Arkasına saklandığın binlerce adamının ölmesine izin mi vereceksin? Yoksa burada kaderin senin için seçtiğine razı mı olacaksın?"

Duncan, gafil avlanmıştı. Morgarath, kendi kendine gülümseyerek bekledi. Kralla danışmanlarının aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Onlara, ordulanndaki binlerce askerin hayatını kurtaracak bir teklif yapmıştı.

Arald, atıyla kralın yanına gelerek, sinirli bir sesle, "Bir şövalyenin ayrıcalıklarını talep edemez," dedi. "O sadece asılmayı hak ediyor." Birkaç kişi daha onun gibi düşündüklerini fısıldadılar.

Halt sakince, "Bu, şu anki problemimizi çözebilir," deyince, herkes ona baktı. "Wargallar Morgarath'ın isteklerine uyarlar. Süvari kullanamazsak, Wargallar o istedikçe savaşmaya devam ederler ve binlerce adamımızı öldürebilirler. Ancak Morgarath tek bir dövüşle ortadan kaldırılırsa.

Tyler lafa girerek onun sözünü tamamladı: "Wargallar başsız kalır; artık savaşamaz olurlar."

Duncan, emin olamayarak kaşlarını kaldırdı. "Bunu tam olarak bilemeyiz..." diye söze girmişti ki Carawayli Sör David, onun sözünü kesti.

"Yine de denemeye değer, efendim. Bence Morgarath burada aklı sıra kurnazlık yapıyor. Bunu tek bir dövüşle bitirme şansımızı tepemeyeceğimizi biliyor. Bugün bir zar attı ve kaybetti. Belli ki onun asıl planı sizi öldürerek intikamını almak."

Duncan, "Aklındaki ne?" dedi.

"Kraliyetin Savaş Ustası olarak ben, size meydan okuyan bu kişiyle karşılaşabilirim, lordum."

O anda kısa bir uğultu oldu. Morgarath tehlikeli bir rakip olabilirdi, ama Sör David, kraliyetin en önde gelen şövalyesiydi. Tıpkı oğlu gibi, onu da efsanevi Kılıç Ustası MacNeil yetiştirmişti. Birebir dövüşlerdeki başarısı, dilden dile dolaşırdı. Hevesle konuşmaya devam etti.

"Morgarath, sizi öldürme şansını yakalayabilmek için şövalyelik kurallarını kullanıyor, efendim. Belli ki bir kral ola-

rak, yerinize birini dövüştürebileceğiniz gerçeğini unutmuş. Ona meydan okuma hakkı verin. Sonra da benim dövüşmemi kabul edin."

Duncan, bu fikri düşündü. Danışmanlarına baktı. Çok istemeseler de Sör David'in sözlerine katılıyorlardı. Birden zihnini topladı.

En sonunda, "Tamam," dedi. "Meydan okuma hakkını kabul ediyorum ama kimse, hiç kimse ona yanıt vermeyecek. Yalnızca ben konuşacağım. Anlaşıldı mı?"

Konseydekiler başlarını salladı. Bir meydan okuma kabul edildi mi, geriye dönüşü olmazdı. Duncan, üzengilerinde doğruldu ve insanın keyfini kaçıran, karalara bürünmüş adama seslendi.

"Morgarath, bir şövalye olarak tüm haklarını kaybettiğini bilesek de meydan okumana izin veriyorum. Dedğin gibi olsun, kader seçimini kendi yapsın."

Morgarath'ın gülümsemesi, tüm yüzüne yayıldı. Artık bunu kimseden gizlemeye çalışmıyordu. Kendi çapında çok kolay bir zafer kazanmıştı. O sırada gözüne, kralın arkasında duran ufak tefek, sıradan görünümlü kişi takılınca, kin, yeniden tüm vücudunu sardı.

Sonra da kelimelerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı. Meydan okurken kullanılan, eski zamanlardan kalma kelimeleri yerli yerinde kullanmak istiyordu. "Öyleyse Tann'nın ve buradakilerin huzurunda, bana verilen hakkı kullanarak..." Durdu, o anın tadını çıkararak sözlerine devam etti: "Orman Muhafızı Halt'a meydan okuyorum."

Birden büyük bir sessizlik oldu. Halt bu meydan okumayı

kabul etmek için Abelard'ı ileri doğru sürerken Duncan, "Hayır!" diye bağırarak onu durdurdu. Gözlerinden öfke fişkınlı-

Halt, "Ben şansımı deneyeceğim, lordum," dedi. Ancak Duncan onun daha fazla ilerlemesini önlemek için kolunu kal-

"Halt bir şövalye değil. Ona meydan okuyamazsın," dedi. Morgarath omuz silkti.

"Açıkçası Duncan, kime istersem ona meydan okurum. Kim isterse de bana meydan okuyabilir. Bir şövalye olarak her önüme gelenin meydan okumasına yanıt vermek zorunda değilim. Tabii bu, bir şövalye tarafından yapılmamışsa. Ama ben istediğime meydan okuyabilirim."

Duncan sinirle, "Halt'un bunu kabul etmesine izin vermiyorum!" dedi.

Morgarath sevimsiz sevimsiz güldü. "Bütün Orman Muhafızları gibi sinsice saklanmaya devam mı edeceksin, Halt?" dedi. "Orman Muhafızı veletlerinden birinin elimizde esir olduğunu söylemiş miydim? O kadar küçüktü ki neredeyse onu ezip geçecektik. Ama onu işkence etmek için saklamayı tercih ettim. Böylece sinsi casuslarınızdan biri azalacak."

Halt, yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Morgarath'ın sözünü ettiği kişi, Will'den başkası olamazdı. Öfkeyle Abelard'ı ileri sürdü.

"Will orada mı?" dedi. Sesi sakindi ama insanın içine işli-

Morgarath, bir kez daha zafer kazandığını hissetti. Düşündüğünden bile daha iyi olmuştu. Demek ki Orman Muhafızı

olacak velet, Halt'a yakın biriydi. O anda içinde bir coşku duydu. Bu çocuk, Halt'un çırağı olabilir miydi? Bir anda bu konuda da yanılmadığını hissetti.

"Evet, Will elimizde," dedi, "ama ne yazık ki uzun süre yanımızda kalamayacak.

Halt, karşısındaki akbaba tipli adama karşı konulamaz bir kin ve öfke hissetti. Onu durdurabilmek için uzanan eller havada kaldı. Atı ileri çıktı. Şimdi Morgarath ile karşı karşıyaydı.

"Haydi öyleyse, Morgarath. Şu işi bitirelim!" dedi. "Ben..."

"Halt sana durmanı emrediyorum," diyen bir ses, onunkini bastırdı. Konuşan, Duncan'dan başkası değildi.

Ama bir anda gözler, ordunun ikinci safındaki hareketliliğe çevrildi. Bir atlı ortaya çıktı, neredeyse nefesini duyacak kadar yakınında, Morgarath'ın karşısına dikildi. Yağmur ve Gece Dağları'nın Lordu kılıcına uzandı, o sırada yeni gelenin kılıcının hâlâ kınında olduğunu fark etti. Atlı, sağ kolunu geri çekip Morgarath'ın zayıf yüzüne zırhlı eldivenlerini fırlattı.

Genç, çatlak sesiyle "Morgarath!" diye bağırdı. "Sana teke tek dövüş için meydan okuyorum!"

Horace, atını birkaç adım ileri sürerek Morgarath'ın yanıt vermesini bekledi.

OTUZ

Will ile Evanlyn, küçük gruplarını saran Wargallann kafasını neyin karıştırdığını hiç öğrenemediler. Aslında her şey, Morgarath'ın, ordusunun Duncan'ın süvarileri tarafından tuzağa düşürüldüğünü fark ettiklerinde oldu. Morgarath birden korkuyla ürperince, bu duygu dalga dalga tüm Wargalların zihnine yayıldı.

Dört Skandiyalıyla iki esir, başlarında nöbet bekleyen yirmiye yakın Wargal savaşçısının birden huzursuzlaşıp kararsız kaldığını fark etti. Erak, bunu fırsat bilerek, hemen adamlarına baktı. O ana dek silahları da ellerinden alınmamıştı. Skandiyalı bile olsalar, yirmiye karşı dört kişiyle mücadele etmeleri çok zordu. Wargallara onları gözaltında tutmaları söylenmişti, silahlarını almaları değil.

Skandiyalı kont, "Tuhaf bir şeyler oluyor," diye mırıldandı. "Herkes hazırlıklı olsun."

Küçük grup, kimseye fark ettirmeden silahları hazır halde bekliyordu. İçlerindeki belirsizlik gerçeğe dönüştüğünde, Wargallar arasındaki korku, su yüzüne çıktı. Morgarath geri

çekilme emri verdiğinde, ordunun ilk safında çarpışanlarla arka taraftakiler kendilerini bir tuttular. Etraflarındaki Wargalların yarısından fazlası koşup gitti. İçinde birazcık bağımsız düşünebilme yeteneği kalmış tek teğmen ise, başlarında beklemeye devam etti. Sekiz kişilik bölüğünü uyarmak için kükredi. Arkadaşları Üç Adım Geçidi'nin sıkışık girişine ulaşabilmek için birbirlerini yerken, karalara bürünmüş sekiz savaşçı, yerlerinden ayrılmadı.

Ama yine de dikkatleri dağılmış, telaşlanmışlardı. Erak, ellerine bundan daha iyi bir fırsatın geçmeyeceğini düşündü.

"Şimdi beyler!" diye bağırdı. İki başlı baltasını yatay bir kavisle teğmenin başına doğru salladı. Wargal kendini savunmak için demir mızrağına davranmaya çalıştı ama yeterince hızlı hareket edememişti. Ağır balta, zırhını kesip onu yere yıktı.

Erak başka birinin üzerine çullanmışken, adamları da diğer Wargallara saldırdılar. Saldırmak için Wargalların, Morgarath'ın zihninden geri çekilip savunma pozisyonuna geçme emrini aldıkları anı seçmişlerdi. Zihinlerindeki birbiriyle çelişen emirler, onları Skandiyalılar için basit birer hedef haline getirdi. Daha doğru dürtüst mücadele bile edemeden, her biri bir tarafa yıkıldı. Etraflarındaki diğer Wargallar ise az ötelerinde dökülen kanı görmeden, Üç Adım Geçidi'ne kaçma derdindeydi.

Erak, durumdan memnun halde etrafına bakındı. Ölü Wargalların birinin üzerinden aldığı bez parçasıyla baltasını temizledi.

Keyifle, "Böylesi daha iyi," diye söylendi. "Günlerdir bu anı bekliyordum."

Ancak Wargallar da onlara zarar vermişti. O konuşurken Nordal tökezledi ve bir dizinin üzerine yere çöktü. Ağının kenarında kan lekesi vardı ve liderine ümitsizce bakıyordu. Erak, onun yanına gidip yere çöktü.

"Nordal!" diye bağırdı. "Nerenden yaralandın?"

Nordal, zorlukla konuşuyordu. Elini sağ tarafına, koyun postundan yeleğindeki büyük kan lekesinin üzerine koymuştu. En sevdiği silahı olan ağır kılıcı, elinden kayıp gitti. Gözleri korkuyla açılmıştı. Kılıcına ulaşmaya çalıştı, ama elinin uzanabileceğinden daha ötedeydi. Horak, hemen kılıcı alıp Nordal'ın eline verdi. Nordal teşekkür edercesine başını salladı ve yavaş yavaş yere oturmaya çalıştı. Artık gözlerinde korku yoktu. Will, Skandiyahlının silahları ellerinde ölmeleri gerektiğine inandıklarını biliyordu. Böylece ruhları, sonsuzluk leminde acı ekmeyecekti. Nordal, silahını sıkıca tuttuğu için, ölmekten korkmuyordu artık. Etrafindakilere yavaşca el salladı.

Sonunda sesine hâkim olarak, "Siz gidin," dedi. "Ben... bittim. Gemilere yetişin."

Erak hemen başını salladı. Arkadaşının yanında doğrulurken, "Haklı," dedi. "Artık onun için yapabileceğimiz bir şey yok." Diğerleri de başlarını salladılar. Erak nce Will'i sonra da Evanlyn'i çekip önüne geçirdi.

Kaba bir sesle, "Siz ikiniz gelin," dedi. "Tabii Morgarath'ın dönüp gelmesini beklemek istemiyorsanız."

Küçük grup, birlikte yürümeye başladı. Her biri başka bir tarafa doğru gitmeye çabalayan Wargalların arasından ilerleyerek, yollarını bulmaya çalıştılar.

Morgarath, yüzüne çarpan ağır deri eldivenin etkisiyle sarsıldı. Hiddetle, ona meydan okuyarak tüm planını alt üst etmeye kalkan kişiye baktı. Pis sırtışı, bir kez daha yüzüne yayıldı.

Ona meydan okuyan, yalnızca bir çocuktü. İri yapılı ve kaslıydı. Ancak koni şeklindeki miğferinin altından gözükten yüz, en fazla on altı yaşında birine aitti.

Daha kraliyet-konseyinin şaşkına dönmüş üyeleri bir şey yapamadan, Morgarath, çocuğa tez elden yanıt verdi:

"Meydan okumanı kabul ediyorum!"

Bunu söyler söylemez, Duncan hiddetle bağırdı: "Hayır, buna izin vermiyorum." Oysa çok geç kaldığının o da farkındaydı. Bu sefer Morgarath'a söylenmeye başladı. "Tanrı aşkına, Morgarath, görmüyor musun, o daha bir çocuk. Henüz bir çırak. Onun meydan okumasını kabul edemezsin!"

Morgarath, "Tam aksine," dedi. "Dediğim gibi bana meydan okunduğunda kabul etme hakkım var. Biliyorsun ki biri meydan okuyup da karşıdaki kabul ettiyse, bunun geri dönüşü yoktur."

Ne yazık ki haklıydı. Bağlı kalacaklarına ant içtikleri şövalyeliğin katı kurallarına göre, bunun geri dönüşü yoktu. Morgarath, çocuğa gülümsedi. Onunla fazla uğraşmaya niyeti yoktu. Çocuğun hemencecik can vermesi, Halt'u biraz daha çileden çıkaracaktı.

Bu sırada Halt, Yağmur ve Gece Dağlan'nın Lordu'nun bıçakla açılmış gibi duran gözlerine bakarak "Sen öldün, Morgarath," diye söylendi.

O sırada, omzunda metin bir el hissetti. Döndüğünde Sör David'in sert bakışlarıyla karşılaştı. Savaş ustası kılıcını çekmiş, sağ omzunda tutuyordu.

"Çocuk şansını denemek zorunda, Halt," dedi.

Halt, "Şansını mı? Hiç şans yok ki!" dedi.

Sör David, bu gerçeği üzümlere kabul etti. "Bırak ne olacaksa olsun. Bu dövüşe karışamazsın. Onları durdurmaya kalkarsan, önce ben seni durdururum. Beni buna zorlama. Çok uzun zamandır arkadaşız."

Birkaç saniye, Halt'un öfkeli gözlerine baktı. Orman Muhafızı, sonunda istemese de pes etti. Şövalyenin, dediğini yapacağını biliyordu. Şövalyelik kuralları, onun için her şeyden

Gelişen olaylar, Morgarath'ı hiç mi hiç etkilemedi. Çocuk yere düşer düşmez, kral izin verse de vermese de, Halt'un ilk meydan okumayı kabul edeceğinden kuşkusu yoktu. Sonra da, en sonunda kendi âünyası yerle bir olmadan, nefret ettiği eski düşmanını öldürmenin zevkini yaşayacaktı.

Horace'a döndü.

Küçümser bir sesle, "Hangi silahı istiyorsun, çocuk?" diye sordu. "Neyle dövüşmek istersin?"

Horace'ın yüzü, korkudan bembeyaz oldu ve kaskatı kesildi. Bir an sesinin boğazından yukarı çıkmadığını hissetti. Ortaya çıkıp meydan okuduğunda başına neler geleceğini tam olarak bilmiyordu. Bunu elbette düşünerek yapmamıştı. Morgarath öyle konuşunca, öfke tüm vücuduna yayılmıştı. Kendisini bir anda tüm ordunun önünde eldivenini Morgarath'ın şaşkın yüzüne fırlatırken buldu. Sonra aklına Morgarath'ın Will'i tehdit

ettiği, dostunu köprüde nasıl bırakıp gitmek zorunda kaldığı geldi. En sonunda dili çözüldü.

"Şu andaki gibi," dedi. İkisinin de ellerinde kılıçları vardı. Ayrıca Morgarath'ın uzun, uçurtma şeklindeki kalkanı eye-rine asılıydı. Horace'ın da arkasında yuvarlak kalkanı vardı. Ancak Morgarath'ın silahı, Horace'ın taşıdığı sıradan şöval-ye kılıcından neredeyse yarım metre daha uzun, iki saplı bir palaydı. Morgarath, bir kez daha Duncan'a seslenmek için yüzünü döndü.

"Velet, üzerimizdeki silahlarımızla dövüşmeyi seçti. Kural-lara karşı çıkmayacağımı umuyorum, yanılıyor muyum, Dun-can?" dedi.

Duncan, sert bir sesle "Kimsenin karşı çıktığı yok," dedi. Bunlar teke tek dövüşün kurallarıydı.

Morgarath, başını salladı. Kralın bulunduğu tarafa doğru eğilerek başarıyla alaycı bir selam verdi.

Halt'u sinirinden çıldırtma planına devam ederek, "Bunu katil Halt'a da söyle," dedi. "Şövalyelikten pek haberi olmadığını biliyorum."

Duncan soğuk bir sesle, "Morgarath," dedi. "Şu yaptığın şövalyelikle bağdaşıyormuş gibi davranmayı kes. Senden bir kez daha çocuğun hayatını bağışlamamı istiyorum."

Morgarath şaşırmış gibi yaptı. "Onun hayatını bağışla-mak mı. Majesteleri? Bu, yaşlılarından çok daha iri bir ço-cuk. Belki de ondan benim hayatımı bağışlamasını isteme-niz lazım."

"Cinayet işlemeye devam etmek istiyorsan, bu senin terci-hin, Morgarath. Ama lütfen bize espri yapmaya çalışma." Mor-

garath bir kez daha dalga geçercesine kralı selamladı. Sonra da omzunun üzerinden Horace'a seslendi.

"Hazır mısın, evlat?"

Horace bir kez yutkunup başını salladı.

"Evet."

O anda Morgarath'ın ne yapacağını fark eden Gilan, Horace'ı uyarmak için tam zamanında bağırdı. Koca pala, inanılmaz bir hızla kınından çıktı ve Morgarath, çocuğa bir ters vuruş yaptı. Gilan'ın uyarmasıyla Horace yana eğildi ve pala, ıslık çalarak başının birkaç santimetre üzerinden geçti.

Aynı anda Morgarath ölü beyazı atını mahmuzladı ve kalkanını alıp sol koluna geçirdi. Çocuk kendine gelmeye çalışırken, adamın alaycı kahkahası ortalığı çınlattı.

"Öyleyse başlayalım!" Bir kahkaha daha attı. Horace hayatının dövtüşünü yapacağını anlamış, boğazı kupkuru olmuştu.

OTUZ BİR

Morgarath, kendisine biraz daha yer açmak için atını geniş bir alanda döndürdü. Horace, onun birazdan saldırıp üzerine çullanacağını biliyordu. Kılıcının gücü kadar, eyerden saldırmanın ona sağlayacağı ivmeden de faydalanacağını farkındaydı.

Atını dizleriyle yönlendirerek, Morgarath'ın karşısına geçti. Sırtının bir hareketiyle kalkanını sol koluna kaydırды. Sonra, omzunun üzerinden Morgarath'a baktı. O anda yaklaşık seksen metre ilerisindeki Morgarath, atım ileri fırlaması için mahmuzladı. Horace da kendi atını mahmuzladı. Karalara bürünmüş adamların çarpışmak için hızla ileri atıldı.

Atların nallarından çıkan sesler, birbirine karıştı. Atlıların birbirlerine girerken çıkardıkları sesler de öyle. Horace, rakibinin ondan çok daha uzağa erişebileceğini bildiğinden, ilk vuruşu ona bırakıp, yanından geçerken bir karşı vuruş yapmayı düşündü. Artık neredeyse yan yana gelmişlerdi. Morgarath doğruldu ve uzun boyunun avantajını kullanarak, palasını çocuğun üzerine doğru salladı. Bu hareketi bekleyen Horace, hemen kalkanını kaldırdı.

Morgarath'ın darbesinin şiddeti, mahvediciydi. Zaten Horace'inkinden uzun olan silahına kolunun ve atının gücü de eklenince, palanın darbesi iyice güçlenmişti. Kusursuz bir zamanlamayla, tüm bu güçleri silahında birleştirdi. Horace, o güne dek böylesine mahvedici bir kuvvetle karşılaşmamıştı. İzleyenler, palanın kalkanda çıkardığı sestten bile ürktüler. Horace'm, daha ilk hamlede Morgarath'ın gücü karşısında ezip, neredeyse eyerine yapıştığını gördüler.

Horace'm aklındaki karşı darbe fikri, uçtu gitti. Atı sekerek bir sağa bir sola giderken tek yapmaya çalıştığı, eyerinin üzerinde durmayı başarmaktı. Morgarath'ın savaş için eğitilmiş atı ise arka ayakları üzerinde şahlandı.

Horace'm kalkanını tuttuğu sol kolu, korkunç darbeye neredeyse tamamen uyuşmuştu. Atını sürerken sürekli kolunu silkeliyor, biraz his. kazansın diye için havada küçük daireler çiziyordu. Sonunda tüm kolunu saran bir ağrı hissetmeye başladı. Artık gerçek korkuyla tanışmıştı. Tüm eğitimi ve çalışmaları, Morgarath'ın yıllarca kazandığı tecrübeyle kıyaslandığında devele kulak kalıyordu.

Bir kez daha Morgarath ile yüzleşip atını sürdü. İlk geçişte kalkanları çarpıştı. Horace, bu kez rakibinin sağdan, yani kılıcı tuttuğu taraftan geçmek üzere geldiğini gördü. Bir sonraki karşılaşmayı kalkanıyla atlatamayacağını anladı. Yeni darbeyi kılıcıyla atlatması gerekecekti. Ağzı kurudu. Atını dörtlü ile doğru sürdü. Bir yandan da Gilan'ın ona öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyordu.

Ama Gilan, onu böyle yenilmez bir kuvvetle karşılaşacak şekilde yetiştirmemişti ki. Kılıcını önce hafifçe tutup, çarpış-

tıklan anda sıkıca kavrama riskine giremezdi. Öte yandan, kılıcın kabzasını tutan elinin eklemleri bembeyaz olmuştu. Birdenbire, Morgarath tepesine bindi, tam koskoca palasını kafasına indirecekti ki Horace, tam zamanında kılıcını kaldırdı.

Silahlar yine çarpıştı. İki çeliğin birbirine vurmasıyla çıkan metalik ses, izleyenlerin sinirlerini bozdu. Horace, bir kez daha aldığı darbenin gücüyle eyerine yapıştı. Sağ kolu, parmaklarının ucundan dirseğine kadar uyuşmuştu. Morgarath'ın insanı neredeyse felç eden darbelerinden kurtulmanın bir yolunu bulması gerektiğinin farkındaydı. Ancak bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Hemen arkasında, nal sesleri duydu. Arkasını dönünce, Morgarath'ın bu kez yeni darbesine güç kazandırmak için uzağa gitmediğini fark etti. Onun yerine, hızlı bir saldırı daha gerçekleştirmek için atını hemen Horace'ın üzerine sürmüştü. Palası, bir kez daha havada savruldu.

Horace, atını şaha kaldırıp çevirdi ve Morgarath'ın silahına bir kez daha kalkarıyla karşı koydu. Bu seferki darbenin şiddetini daha az hissetmişti ama onun da öncekilerden aşağı kalır yanı yoktu. Horace, kara lorda karşı kılıcıyla bir iç, bir dış vuruş yaptı. Kılıcı daha küçük ve hafif olduğundan, rakibinin devasa palasından çok daha hızlı hareket edebiliyordu. Ancak sağ kolunun uyuşukluğu henüz geçmediğinden, kılıç darbeleri çok da güçlü değildi. Morgarath, kalkarıyla kolayca, hatta alay edencesine yaptığı hareketlerle onları savuşturdu. Sonra kılıcını bir kez daha, Horace'ın başına doğru salladı. Daha güçlü bir darbe indirebilmek için, atının üzerinde doğrulmuştu.

Horace, bir kez daha kalkanıyla ona karşı koydu. Son iki seferde aldığı güçlü darbeler yüzünden, yuvarlak demir parçası neredeyse ikiye katlanmıştı. Daha da kötüsü, artık işe yaramaz hale gelmişti. Horace, eyerin üzerinde kalmaya çalışarak, atını Morgarath'tan uzağa sürdü.

Artık zar zor soluyordu ve yüzü gözü ter içindeydi. Gösterdiği çabadan çok, korkudan terlediğinin farkındaydı. Ötünü görebilmek için ümitsizce başını kaldırdı. Morgarath, yine onun üzerine üzerine geliyordu. Horace, son anda atının yönünü değiştirerek, Morgarath'ın koca palasının darbesinden korunmaya çalıştı. Bunun üzerine kara lord, bir dış vuruş yaptı ve darbesi, yine Horace'ın kalkanında çınladı.

Koca pala, kalkanı yarıp içine girdi ve orada sıkışıp kaldı. O an neler olduğunu anlayan Horace, atının üzerinde doğrulup, Morgarath'a bir darbe indirdi. Morgarath'ın kara kalkanı havaya kalkmakta geç kalınca, Horace'ın darbesi kara, sivri miğfere isabet etti. Horace kolunda darbenin şokunu hissetti ama bu sefer çıkan ses, iyiye işaretti. Morgarath, palasını sıkıştığı yerden çıkarmaya uğraşırken, Horace kılıcını bir kez daha salladı.

Bu kez Morgarath, kılıcın darbesine kalkanıyla karşılık verdi. Horace, ona ilk kez güçlü bir darbe indirebilmişti. Yağmur ve Gecenin Lordu, eyerinin üzerinde sendeledi ve kalkanı elinden kaydı.

Horace, bu kez de kılıcıyla kısa bir hamle yaptı. Kılıcını, Morgarath'ın kalkanıyla gövdesi arasındaki açıklıktan, kaburgalarına isabet edecek şekilde savurdu. İzleyiciler, bir an için ümitlendi. Ancak kara zırh, küçük bir yerden gelen ve çok da

güçlü olmayan darbeye karşı koydu. Yine de Morgarath'ın cam yanmış, bir kaburgası çatlamıştı. Acıyla küfredip, palasını bir kez daha çekti.

İşte asıl felaket, o zaman geldi.

Morgarath'ın darbelerinden oldukça zarar görmüş olan kalkan, daha fazla dayanamadı. O sırada devasa pala da sıkıştığı yerden kurtuldu. Kurtulurken de Horace'ın kolundaki kalkanı tutan şeridi kesip geçti. Yıpranmış, şekli bozulmuş kalkanını kaybeden Horace, bir kez daha eyerine büzüldü. Ümitsizce dengesini sağlamaya çalışıyordu. Morgarath, ona uzun kılıcını kullanamayacak yakındı; o yüzden kılıcın kabzasıyla çocuğun miğferinin kenarına vurdu. İzleyenlerin acı feryatları arasında, Horace, eyerden aşağı yuvarlandı.

Ayağı üzengiye takıldı ve yaklaşık yirmi metre boyunca, dehşet içinde dörtlüde koşan atının peşinden sürüklendi. İşin ilginç yanı, bu olay belki de hayatını kurtardı. Böylelikle Morgarath'ın palasının ölüm saçan alanından uzaklaşmıştı. Sonunda ayağını üzengiden kurtardı ve tozun toprağın içinde yuvarlandı. Kılıcı hâlâ sağ elindeydi.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Gözlerine ter ve toz dolmuştu. Morgarath'ın yine üzerine geldiğini görür gibi oldu. Kılıcını iki eliyle tutarak, koca palanın tepeden gelen darbesini engelledi. Ancak aldığı darbenin şiddetiyle dizlerinin üzerine düştü. Aynı anda, atın arka ayaklarının kaburgalarına çarptığını hissetti. Morgarath meydana doğru ilerlerken, Horace, bir kez daha tozun içinde debeleniyordu.

İzleyiciler, nefeslerini tuttular. Wargallar, gösterinin etkisiyle kıpırdamadan duruyorlardı. Ama krallığın ordusu, bu tek

tarafli m¼cadeleyi sessiz bir korku içinde izliyordu. Hepsi de acı sonun kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

Horace yavaş yavaş, acılar içinde bir kez daha ayağa kalktı. Morgarath, atını mahmuzlamış, yine h¼cuma geçmişti. Horace, onun yaklaşmasını izledi. Bu karşalaşmanın tek bir sonucu olacağını biliyordu. ¼l¼ beyazı savaş atı ona doğru gelirken, Horace'm aklına bir fikir geldi. Sağ tarafa geçerek, Morgarath'ın ona kılıcıyla vurabilmesi için daha geniş bir alan açtı. Aklına geleni yapabilirse, zırhının onu koruyup koruyamayacağını bilemiyordu. ¼lebilirdi de. Sonra belli belirsiz, kendi kendine g¼ld¼. Zaten eninde sonunda ¼lmeyecek miydi?

Kasıldı, artık hazırdı. At doğrudan ¼zerine geliyordu. Morgarath, daha geniş bir alanda saldırabilmek için atını yoldan çıkardı. Birkaç metre kala, Horace, kendisini bile bile atın ¼n ayaklarının altına attı.

İzleyenlerden bir çığlık y¼kseldi. Olayın olduğu yerden toz bulutu y¼kseliyordu. Horace sırtında, omuzlarının arasında atın toynaklarını hissetti. Sonra atın bir ayağının da miğferine çarptığını fark etti. Kayışı kopan miğferi, başından kaymıştı. Sonra sayamadığı kadar çok darbe aldı. D¼nya acıyla etrafında d¼nd¼, her yanını toz ve çığlıklar kapladı.

Bu intihar girişimi gibi hareketi beklemeyen at, kendini kurtarmaya çalıştı. ¼n ayakları çapraz halde birbirine geçti, at da takla atarak tozun içine yuvarlandı. Morgarath da kendisini ¼zengiden tam zamanında kurtararak, atının ¼zerinden kaydı ve yere yuvarlandı. Palası elinden d¼řm¼řtü.

Korku ve ¼řkeyle kişneyen beyaz at, yine ayağa kalkmaya çalıştı. Yerde y¼z¼řt¼ yatan, kendisini de yere d¼řt¼ren çocuğa

bir daha çifte atıp, hızla kaçtı gitti. Horace, acıyla inleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda, onu izleyen ordunun artan neşeli haykırışları kulağına geliyordu.

Ancak birkaç metre ötedeki, karalara bürünmüş adam da hareket edince, haykırışlar bıçak gibi kesildi.

Morgarath, yalnızca biraz sarsılmıştı, o kadar. Ciğerlerini havayla doldurarak ayağa kalktı. Etrafına bakınca, palasının yarıya kadar yere gömülü olduğunu gördü. Onu geri almak için davrandı. Batmakta olan güneşin ışığı altında, uzun boylu adam ona doğru yaklaşırken, Horace'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Vücudunda acıdan kıvrım kıvrım kıvrılanmayan, tırnak ucu kadar bile bir yer yoktu. Sarhoş gibi sendelerken, dikkatle düşmanına bakmaya çalıştı. Morgarath kara, üçgen kalkanını atmıştı. Şimdi yalnızca iki saplı palasını tutarak ilerliyordu. Her yeri sızım sızım sızlayan Horace, onunla karşılaşmak için dik durmaya çalıştı.

Yeniden metallerin sinir bozucu çarpışması duyuldu. Morgarath, Horace'ın kılıcına darbe üzerine darbe indiriyordu. Savaşçı çırağı ise ümitsizce bu darbeleri engellemeye çalışıyordu. Ancak her koca darbe, kollarındaki gücü biraz daha tüketiyordu. Geri geri gitmeye başladı. Morgarath hâlâ ona doğru geliyordu. Darbe arkasına darbeye Horace'ın savunmasını tüketiyordu.

Sonunda Horace, kılıcı elinde tutacak tüm gücünü yitirdi. Silahı, neredeyse elinden kayıp düşecekti. O anda Morgarath'ın koca palası, bir kez daha havada ışıklar çalarak küçük kılıcı iki parçaya ayırdı.

Morgarath, yüzünde acımasız bir gülümsemeyle bir adım

geri çekildi. Horace, sağ elindeki ucu uçmuş kılıca şapşal şapşal bakıyordu.

Morgarath yumuşak, sıradan bir sesle, "Sanırım artık sonuna geldik," dedi. Horace hâlâ elindeki işe yaramaz kılıca bakıyordu. Neredeyse bilinçsizce sol elini hançerine atıp onu kınından çıkardı. Morgarath, onun bu hareketini görünce kahkahayı bastı.

"Bunun pek işe yarayacağım sanmıyorum," diyerek alayla gülüyordu. Sonra da palasını, Horace'ın gövdesini ikiye ayıracak son darbeyi vurmak için havada salladı.

Daha o hareketi yapmadan bir saniye önce, Gilan neler olacağını anladı.

Sessizce "Aman Tanrım, yoksa..." dedi. Komik de olsa, içinde hâlâ timit kıvrılcımı vardı.

Pala, havayı ikiye ayırarak aşağı doğru inmeye başladı. Horace son bir çabayla geri kaçtı ve elindeki iki silahı birbirine çattı. Hançer, ucu budanmış kılıcı destekliyordu.

Kilitli bıçaklar, Morgarath'ın darbesini önledi. Horace, uzun adama yaklaşarak, uzun kılıcın darbesinin etkisini de azalttı. Morgarath'ın kılıcı, iki bıçağın arasında kaldı.

Horace'ın dizleri büküldü, sonra doğruldu. Bir an Morgarath, onunla göğüs göğüse geldi. Horace, adamın yüzündeki şaşkınlıkla karışık öfkeyi görebiliyordu. Sonra Horace hançeri geri çekip, tüm gücüyle Morgarath'ın kalbine doğru sokunca, adamın yüzündeki öfke, yerini şaşkınlığa bıraktı.

Yağmur ve Gecenin Lordu yavaş yavaş sendeledi, yere çöktü.

Yaklaşık on saniye boyunca, afallayan seyircilerden çıt çıkmadı. Sonra haykırışlar yeniden başladı.

OTUZ İKİ

Birkaç dakika öncesine kadar savaş alanı olan yerde, şimdi tamamen kargaşa hâkimdi. Morgarath'ın zihninin kontrolünden bir anda çıkan Wargal ordusu, akılsızca sağa sola koşuyor, onlara bundan sonra ne yapacaklarını söyleyecek bir güç bekliyordu. Tüm saldırganlık duygularından arınmışlardı. Birçoğu silahlarını atmış, kaçıp gitmişti. Ötekiler de oturmuş, kendi kendilerine şarkı söylüyorlardı. Morgarath'tan emir almadıkları sürece, küçük çocuklardan farkları yoktu.

Üç Adım Geçidi'ne kaçmaya çalışan grup, artık oldukları yerde dikilmiş, hareketsiz durarak ötekilerin yolu açmasını bekliyordu.

Duncan, şaşkınlıkla manzaraya baktı.

Baron Arald'a, "Bu kalabalığı toparlamak için, çoban köpeklerinden bir ordu kurmamız gerekecek," dedi. Danışmanı ona gülümsedi.

"Yine de başımıza gelebilecek en iyi şey," dedi. Duncan ona katılıyordu.

Morgarath'ın teğmenlerinden oluşan küçük beyin takımın-

da ise, durum daha farklıydı. Bazıları yakalanmış, diğerleri ise bataklıkla kaplı arazilere doğru kaçmıştı. Orman Muhafızları Birliği Kumandanı Crowley, adamlarının günlerdir eyerin üzerinde, onların peşine düşemeyecek kadar uzun, zor günler yaşadığını biliyordu. Bir Orman Muhafızı'nı Morgarath'ın teğmenlerini yakalayıp, kralın huzuruna getirmekle görevlendirebilirdi. Zaten hep böyle olurdu. Herkes oturup dinlenirken, Orman Muhafızları'nın işi dur durak bilmeden devam ederdi.

Horace fena hırpalanmıştı. Her tarafı yara bere, kan içindeydi. Tedavi edilmek üzere kralın çadırına götürüldü. Kendisini akılsızca savaş atının ayaklarının altına attıktan sonra çok kötü yaralanmıştı. Birçok kemiği kırılmıştı. Kulağının birinden de kan geliyordu. Ama işin şaşırtıcı tarafı, yaralarından hiçbirinin hayati önem taşımamasıydı. Onu anında muayene eden kraliyet doktoru, tamamını iyileşebileceğini söylemişti.

Sör Rodney, çocuk alandan taşınacakken koşarak sedyenin yanına gelmişti. Çırağının başında dikilirken, bryıkları öfkeden diken dikendi.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?!" diye kükredi. Horace korktu. "Sana kim Morgarath'a meydan oku dedi? Sen sadece bir çıraksın, çocuk. Hem de söz dinlemez bir çırak!"

Horace, yediği azarın daha ne kadar süreceğini merak ediyordu. Daha da uzayacaksa, bu azarı yemek yerine tekrar Morgarath'la karşı karşıya gelmeyi tercih ederdi. O sırada iyice sersemlemiş, rahatsızlanmış ve afallamıştı. Sör Rodney'nin öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzünün görüntüsü, gözünün önünde dalgalanıyordu. Savaş Ustası'nın sözleri, bir kulağından girip ötekinden çıkıyordu. Onun niye bu kadar ba-

girdiğim anlayamıyordu bile. *Belki de Morgarath, hâlâ yaşıyor,* diye düşündü. Bu düşünce aklına gelir gelmez yerinden doğrulmaya çalıştı.

O anda Rodney'nin öfkesi dindi, çırağına şefkat göstermeye başladı. Yaralı çırağının kalkmasına nazıkçe engel oldu. Sonra yere eğilip çocuğun elini sıkıca tuttu.

"Sen dinlen, evladım. Bugün yeterince yoruldun. Çok iyi bir iş çıkardın," dedi.

Bu sırada Halt, zararsız Wargailar arasında ilerliyordu. Will'i ararken, hiçbir direnişle ya da zorlukla karşılaşmamıştı.

Ama ne çocuğa ne de kralın kızına dair bir işaret vardı. Morgarath'ın alaylı sözlerini duyunca Araluenliler, Will hayat-taysa Cassandra'nın, yani Evanlyn'in de hayatta olabileceğini düşünmüşlerdi. Morgarath ondan söz etmediğine göre, gerçekte kim olduğunu kimse bilmiyordu. Ama elbette Halt, kızın hizmetçisinin adını niye kullandığını şimdi daha iyi anlıyordu. Böyle yaparak, Morgarath'ın eline müthiş bir koz geçirmesini önlemişti.

Sessiz sedasız başka bir Wargal grubunun içinden sabırsızlıkla geçti. O anda, hafif bir bağırış duydu.

Ölmek üzere olan bir Skandiyah, sırtını bir ağacın gövdesine kendini bırakırcasına dayamıştı. Bacakları tozun içindeydi, kafası bir yana düşmüştü. Koyun postu yeleğinin üzerinde, koca bir kan izi vardı. Adamın hemen yanında, ağır bir kılıç duruyordu. Artık onu tutamayacak kadar güçsüzdü.

Kılıca doğru uzanmaya çalıştı. Gözleriyle Halt'tan yardım dileniyordu. Her geçen saniyeyle hayattan uzaklaşan Nordal, elini kılıcının üzerine koydu. Hem güçsüz hem de hemen hemen kör olduğu için kılıcı bulamıyordu. Ölümün kuyusunda olduğunun da farkındaydı. Halt, onun yanına dizüstü çöktü. Adamın ona hiçbir zarar veremeyeceğinin farkındaydı. Herhangi bir dolap çevirmek için fazlasıyla acizdi. Halt, kılıcı eline alıp, adamın dizine koydu. Nordal'ın ellerini de kılıcın deri kabzasının üzerine yerleştirdi.

Nordal "Sağ ol, dostum," diye fısıldadı güç bela.

Halt, üzgün üzgün başını salladı. Skandiyalı savaşçılara hayrandı. Onlardan birini kılıcını bile tutamayacak kadar zayıf düşmüş görmek, onu üzmüştü. Orman Muhafızı, bunun deniz baskıncıları için ne demek olduğunu gayet iyi biliyordu. Yavaşça yerinden kalktı, arkasını dönüp uzaklaşacakken, bir an durdu.

Horace ona, Will ile Evanlyn'i bir grup Skandiyalının yakaladığını söylemişti. Belki de bu adam bir şeyler biliyordu. Tekrar bir dizinin üzerine çömeldi ve adamın yüzünü kendine doğru çevirdi.

Aceleyle "Çocuk, nerede?" dedi. Adamı konuşturmak için yalnızca birkaç dakikasının kaldığını biliyordu.

Nordal kaşını kaldırdı. Kelimeler zihninde bir anlam ifade etmişti. Ama olup bitenler onun için o kadar uzaklarda ve önemsiz kalmıştı ki.

Halt "Çocuk," diye tekrarladı boğuk bir sesle ve kendisini tutamayarak can çekişen adamı sarstı.

"Will," dedi. Adamın yüzüyle onunki arasında yalnızca birkaç santimetre vardı. "Orman Muhafızı olan çocuk. Nerede o?"

Nordal'ın gözleri ışıldadı. Halt'un kimi kastettiğini anlamıştı. Aklına, çocuğun cesaretine hayran kaldığı gelmişti. Çocuğun köprüde nasıl mücadele ettiği gözlerinin önüne geldi. Farkında olmadan kelimeler ağzından dökülüyordu.

"Köprüde," dedi. Halt onu bir kez daha sarstı.

"Evet! Köprüdeki çocuk. Şimdi nerede?"

Nordal ona baktı. Hatırlaması gereken bir şey vardı. Anımsayacaklarının, bu sert yüzlü yabancı için çok önemli olduğunun farkındaydı. Ona yardım etmek istedi. Sonuçta bu yabancı da ona yardım etmiş, tekrar kılıcını bulmasını sağlamıştı. Hatırlaması gereken şeyi buldu.

En sonunda "Gitti," dedi. Yabancıнын onu sarısmamasını diledi. Bu acı vermiyordu, çünkü hiçbir şey hissetmiyordu. Ama onu içine dalmak üzere olduğu sıcacık, yumuşacık uykudan uyandırıyordu. Sakallı yüz şimdi uzaklardaydı, tünelin sonunda. Sesi, tünelden Nordal'a yankılanarak geldi.

"Nereye gitti?" Nordal, yankıyı dinledi. Yankı hoşuna gitmiş, ona bir çocukluk anısını hatırlatmıştı.

Kafasının içinde "Nereye? Nereye? Nereye?" diye yankılandı ses. Nordal hatırladı.

"Bataklığa," dedi. "Bataklıktan gemilere..."

Bunu söyleyince, gülümsedi. Yabancıya yardım etmek istemiş, bunu da başarmışın. Bu kez sıcak yumuşaklık, onu iyice sarmaladı. Yabancıнын onu bir kez daha sarısmasına çok sevindi.

Halt, Nordal'ın yanından kalktı.

Sadece "Sağ ol, dostum," dedi. Sonra da Abelard'ı sessizce otlarken bıraktığı yere doğru koşup, eyere atladı.

Bataklık bölge uzun otlarla, bataklıklarla ve temiz su kanallarıyla kaplıydı. Birçok insan için burası, geçilemez bölgeydi. Dikkatsizce atılan bir adım, insanın bir anda bataklığa gömülmesine neden olabilirdi. İnsanın yolu bir kere buraya düştü mü, çabucak kaybolurdu. Sonra da tüm enerjisini tüketene ya da zehirli bir yılan onu sokana kadar, buradan kurtulmaya çalışırdı.

Akıllı insanlar, bu bölgeye gelmezlerdi. Yalnızca iki grup insan buradaki gizli yolları bilirdi: Skandiyahılar ve Orman Muhafızları. Halt kendini bildi bileli, Skandiyahılar kıyı şeridine buradan gider gelirlerdi.

Orman Muhafızları'nın atları da nereye basacaklarını iyi bilirlerdi. Halt, uzun otlarla kaplı bataklık bölgeye geldiğinde Abelard'dan indi ve atının önünden gitmeye başladı. Yolum güvenli olduğunu gösteren işaretler çok ufak olduğundan, kolaylıkla gözden kaçınılabildi. Bu yüzden yere yakın olup, onları takip etmek gerekiyordu. Kısa bir süre sonra, önünden bir grup insanın geçtiğini gösteren izlere rastladı. Birden neşesi yerine geldi. Bunlar belli ki Will ile Evanlyn'i götüren Skandiyahılardı.

Adımlarını hızlandırdı ama işaretleri bir an için gözden kaçırıp, kendini göğsüne kadar dipsiz çamurun içinde buldu. Alaktan Abelard'ın dizginlerini sıkı sıkı tutuyordu. At, Onnan Muhafızı'nın bir emriyle, onu tehlikenin içinden çekip aldı.

Atının, arkasından gelmesinin bir iyi yanını daha görmüştü.

Geldiği yoldan biraz geri giderek yönünü tekrar buldu. Sabırsızlıktan çatlamak üzereydi ama yine de kendisini tüm dikkatini yola vermeye zorladı. Önünden giden grubun bıraktıkları izler, artık çok daha taze görünüyordu. Onları yakalamak

üzere olduğunu farkındaydı. Ancak asıl sorun, gruba zamanında yetişmekti.

Sivrisineklerle bataklık böcekleri, vızıldayarak etrafında dolaşıyordu. Azıcık bile esinti olmadığından, bataklık nefes alınamayacak kadar sıcaktı. Halt'un sırtından ter boşanıyordu. Giysileri sınısıklam olmuş, yapış yapış çamurla kaplanmıştı. Abelard onu bataklıktan çekerken, bir çizmesi de ayağından çıkıp gitmişti. Yine de, topallayarak da olsa, her attığı adımda hedefine biraz daha yaklaşıyordu.

Bu arada, bataklığın sonuna gittikçe yaklaştığını da biliyordu. Bu da Skandiyalıların gemilerinin demir attığı kıyıya çok yaklaşması demekti. Skandiyalılar kıyıya ulaşmadan önce, Will'i bulmalıydı. Will'i gemilerine bindirdikten sonra, bir daha dönmek üzere uzaklaşabilirlerdi. Onu, Beyazfırtına Denizi'nden geçerek, Skandiya'nın karla kaplı topraklarında köle olarak satabilirlerdi. Ve Will, burada ağır işlerde çalışarak ömrünü tüketebilirdi.

O sırada burnuna, bataklıkların mide bulandırıcı kokusunu bastıran iyot kokusu geldi. Bu koku, denizden geliyordu! Skandiyalılar'ı denize ulaşmadan yakalayabilmek için, rüzgânı estiği yöne doğru hızını arttırdı.

Artık önündeki otlar seyreliyordu. Ayaklarının altındaki zemin, her adımında biraz daha sertleşiyordu. O önde, atı arkada koşarak kıynın rüzgâra açık alanına doğru ilerliyorlardı.

Önündeki ufak dağ sırtının yüzünden, denizi göremiyordu. Hemen Abelard'ın eyerine atladı ve atı dörtmala sürmeye başladı. Dağ sırtını aştılar. Orman Muhafızı, daha hızlı yol alabilmek için eyerin üzerine iyice eğilmişti.

Kıyının hemen ilerisinde, bir kurt gemisi demir atmıştı. Suyun hemen başında bir grup adam, küçük bir sandala biniyordu. Halt, bu kadar uzaklıktan bile adamların arasında duran ufak çırağını gördü.

"Will!" diye bağırdı ama sesi, dalgaların gürültüsü arasında kaybolup gitti. Elleriyle, dizleriyle Abelard'ı daha hızlı ilerlemesi için dürtüyordu.

Nal seslerini duyan Skandiyalıları, dikkat kesildi. Erak, beline kadar suyun içindeydi. Horak ile ikisi, sandalı denize itiyordu. İkisi birden arkalarına dönüp baktıklarında, tüylü bir atın üzerinde grili yeşilli birini gördüler.

Erak, "Hergel'in sakalı aşkına! Hemen hareket edin!" diye bağırdı.

Kayığın ortasında Evanlyn'in yanında oturan Will, sesin geldiği yöne doğru baktı. Yaklaşık iki yüz metre ileride Halt'u görünce, ayağa fırladı. Suda inip kalkan sandalda dengesini sağlamaya çalışırken "Halt!" diye bağırdı. O anda Svengal'in indirdiği darbeyeyle kendini küçük sandalın dibinde buldu.

Svengal, "Otur oturduğun yerde!" diye bağırdı. Erak ile Horak da sandala atladı ve kürekçiler küreklerine asıldı.

Halt'un bağırisını duymalarına engel olan rüzgâr, Will'in cılız bağırisını Halt'un kulaklarına kadar taşıdı. Abelard da onu duydu. Biraz daha yol alması gerekiyordu. Kasları daha da hareketlendi, neredeyse zıplaya zıplaya ilerliyordu. Halt dizginleri elinden bıraktı ve uzun yayını alıp içine bir ok yer-

Dörtmala giden atının üzerinde derin bir nefes aldı ve oku fırlattı.

Sandalın ön tarafında kürek çeken adam, şaşkına döndü. Halt'un ağır oku ona saplandığında, adam da sandalın kenarına kapaklandı. Ok koluna girmişti. Kayık, sağa sola yalpalamaya başladı. Erak, adamlarını ite ite küreğe ulaştı.

"Çekin şunları!" diye bağırdı. "Bu adam yaklaşırsa, hepi-

Artık Halt, Abelard'ı dizleriyle yönlendiriyordu. At denize girmiş, sandalı yakalamak için ilerlemeye çalışıyordu. Halt, bir ok daha attı ama aralarındaki mesafe çok açılmıştı. Hedefi de dalgalarla birlikte inip çıkıyordu. Ayrıca Halt, sandalın ortasındaki Will'i ya da Evanlyn'i vururum korkusuyla ok atmaya çekiniyordu. Yapabileceği tek şey, oku atabileceği kadar yakına gelip, kürekçiye tek seferde vurmaktır.

Bir kez daha okunu attı. Bu kez sandalın kenarına, Horak'ın elinin bir santim altına saplandı ok. Horak, sanki vurulmuş gibi, aniden bağırarak elini çekti. O anda bir başka okun vızıldayarak sandalın altındaki suya girdiğini duydu.

Artık sandal daha da hızlanmıştı. Abelard, göğsüne kadar dalgaların içinde kalmış, hızlı yol alamaz olmuştu. Küçük at, suya karşı yiğitçe mücadele veriyordu ama sandal, çoktan geminin yanına varmıştı. Artık aralarında yüz metreden daha fazla bir mesafe vardı. Halt, birkaç metre daha gidebilmesi için atını dürttü. Sonra durdu. Sandaldaki adamların gemiye tırmandığını görünce, yenildiğini kabul etti.

Erak, gemide adamlarına siper almaları için bağııyordu.

"Başınızı eğin, salaklar! Bu bir Orman Muhafızı!"

Halt'un yayının havaya kalktığını gördü. Elleri inanılmaz

bir hızla hareket ediyordu. Son kalan dokuz ok da aynı anda havalandı.

İki saniye içinde geminin tirabzanlarındaki Skandiyalıların üçü ok fırtınasına tutulmuştu. İki tanesi acıyla inledi. Ötekinde ise ölüm suskunluğu vardı. Diğer Skandiyalılar, kendilerini güvertenin zeminine zor attılar. Oklar, uğuldayarak üstlerinden geçiyordu.

Erak, dikkatle başını siperden kaldırdı. Halt'un oklarının bittiğinden emin olmak istiyordu.

"Yola çıkın," diye emretti ve dümeni eline aldı. Bir an için unuttuğu Will, tirabzana doğru yürüdü. Halt ile arasında iki yüz metreden az mesafe vardı. Ayrıca kimse de onu izlemiyordu. Bu kadar uzaklığı rahatlıkla yüzebileceğini biliyordu. Ama bir an durup, Evanlyn'i düşündü. Onu orada bırakamayacağını biliyordu. Bunu düşünürken, Horak'ın büyük eli ceketinin yakasına sarıldı. Kaçmak için tek şansını yitirmişti.

Gemi kıyıdan gitgide uzaklaşırken, Will, dalgaların arasında duran atlıya baktı. Halt, ona hem çok yakın hem de erişemeyeceği kadar uzaktaydı. Gözleri yaşlarla doldu. O sırada Halt'un, ona belli belirsiz ulaşan sesini duydu.

"Will! Ölmemeye bak! Sakın pes etme! Nerede olursan ol, seni bulacağım!"

Çocuk gözyaşlarına boğuldu. Hem dostu hem ustası olan adama veda etmek için elini salladı.

"Halt!" diye bağırdı. Ancak Orman Muhafızı'nın onu duyamayacağını biliyordu. Rüzgâr, Halt'un sesini bir kez daha

"Seni bulacağım, Will!"

Rüzgâr, geminin koca yelkenlerini doldurdu. Kıyıdan uzaklaşan gemi, artan bir hızla kuzeye doğru ilerliyordu.

Gemi, uzun süre ufuk çizgisinde kaldı. Sınırsızlam olmuş bir adam göğsüne kadar suyun içine girmiş, atının üzerinde durmuş, geminin arkasından bakıyordu.

Dudakları hâlâ oynuyor, kendinden başka kimsenin duymayacağı sözler veriyordu.

John Flanagan

John Flanagan, yazar olmadan önce reklam sektöründe çalıştı. Çeşitli TV programları için yaptığı çalışmalarla Avustralya'nın en tanınmış televizyon yazarlarından biri haline geldi.

Flanagan, *Gölgelerin Efendisi* serisinin ilk kitabını, on iki yaşındaki oğlunu cesaretlendirmek için yazdı. Oğlu Michael küçükken. Çevresindeki diğer çocuklar ondan çok daha iri ve güçlüydü. Flanagan ona okumanın ne kadar eğlenceli olduğunu, kahramanların mutlaka iriyan ve kash olması gerekmediğini göstermek istedi. Şu anda 30 lu yaşlarını sürdüren Michael, yaklaşık iki metre boyunda, geniş omuzlu, güçlü bir genç adam!

Ama *Gölgelerin Efendisi*'ni okumayı hâlâ çok seviyor.

John Flanagan, yaşamını Sydney şehrinde sürdürüyor ve *Gölgelerin Efendisi* serisine yeni kitaplar eklemeye devam ediyor.

"Will'in macera dolu capcanlı dünyası, fantastik edebiyat okurlarını büyülemeye devam ediyor."

- Carolyn Phelan, Booklist

"Gölgelerin Efendisi serisinin bu ikinci kitabını okurken, heyecandan yerinizde duramayacaksınız."

- Looking Glass Review

"Yüzüklerin Efendisi" ve "Harry Potter" serilerinin tadını taşıyan, soluksuz bir macera.

- Limelight

*"Bir kişi aldatılabilir.
İki kişi komplo kurabilir.
Üç ise güvendiğim sayıdır."*

Macera devam ediyor...

Araluen Krallığı, yıllardır doğal engeller sayesinde kötü kalpli Lord Morgarath'tan korunur. İnsanlar güven ve huzur içinde yaşamaktadır. Ta ki 'şeytanın' zamanı gelinceye kadar...

Orman Muhafızı Halt'un eski çırağı Gilan ile özel bir göreve katılan Will ve Horace, geçtikleri her yerin boşaltılmış olduğunu görürler. Morgarath'ın krallık ordusu için planladıkları, hayalgüçlerinin çok ötesindedir. Yaklaşan felaketin önlenmesi, yalnızca Will ve Horace'a bağlıdır.

**11 yaş ve
üstü**

www.beyazbalina.com.tr

11.00 TL

